

வசந்தம்

பொங்கல் மலர்

கலை விலக்கிய பாதகிதம். - 15

நமது கடமை

கீழ்த்தரமான உணர்ச்சியை
மக்களிடையே கிளரிவிட்டு,
ஈனத்தனமான சிந்தனைகளைப்
பரப்பும் தென்னிந்தியாவின்
மட்டரகமான புத்திரிகைகளைப்
பற்றி வசந்தம் அடிக்கடி கருத்
துத் தெரிவித்துள்ளது. தென்
ஸிந்தியப் பத்திரிகைகள் நமது
கலாச்சாரத்தை அழுக்குப்படுத்
தும் முயற்சிகளை நீண்டகால
மாகச் செய்து வருகின்றன.
அதை நீர்வாண சிங்காரிகளின்

வசந்தம்

பொங்கல் மலர்

1967

நல்லிலக்ஷ்ய மாதாதிதழ்.

படங்களை வெளியிடும் பத்திரிகைகள் இவங்கையால் சந்தையெடுக்கி அதன்மூலம் நமது ஈழக்கமிழ் இலக்கியத்திற்கே சுலால் விட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த நாச இலக்கியங்களுக்கெதிரான இயக்கத்தை முற்போக்க எழுத்தாளர்கள் தீவிரமாக நடத்தி வாங்கின்றார்கள்; இயக்கக் கியான இந்த எதிர்ப்பு பலவிதத்தில் பயணித்த போதும் பிற்போக்கான அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வரும்போதெல்லாம் இது வலுவிடும்ந்து போய்விடுகின்றது.

நமக்கென்றெழுஞ் தனிப் பார்மபரியமுண்டு. கலை இலக்கியத் துறையில் நாம் செழுமைப்பாடுடையவர்கள். ஈழத் தின் கலை இலக்கியத்துறையில் முற்போக்கான பாதையில் நாம் செல்கின்றேம். பிறநாட்டுக் குப்பை இலக்கியங்களை நாம் செல்கின்றேம். பிறநாட்டுக் குப்பை இலக்கியங்களை நாம் எவ்வளவிற்கெவ்வளவு நாம் எதிர்க்கின்றேமோ, அதே யளவிற்கு இந்த நாட்டில் வெளியாகின்ற நாச இலக்கியங்களிற்கு எதிராகவும் நாம் போராடவேண்டும்.

இவங்கையில் இன்று வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகள் கலாச்சாரத் துறையில் ஒன்றையொன்று முந்திக்கொண்டு சீரியல் வேலைகள் செய்து கொண்டு வருகின்றன. சமயத்தையும், மொழியையும், பண்பாட்டையும், ஒழுக்கத்தையும் பேணுகிறதாகப் பாவனை செய்யும் இந்தப் பத்திரிகை ஸ்தாபனங்கள் கற்பழிப்பு, கொலை, கொண்ணை, நிர்வாணப் படங்களை வெளியிட்டுப் பத்திரிகைகளை விலைப்படுத்துகின்றன. காளான்கள் போலப் புதிது புதிதாய் தோன்றும் பத்திரிகைகள் இளம் உள்ளங்களை நாசப்படுத்தி, அவர்களின் சிந்தனைகளை திசைத்திருப்பி மழுங்கடிக்கூரும் ஒரே பத்திரிகையில் வருபவைதான். அமெரிக்க நாகிரித்தையும், பிற்போக்கான அரசியல் கருத்தையும் எவ்வித வெட்கமுமின்றி இவை வெளியிட்டு வருகின்றன. அந்தப் பத்திரிகை ஸ்தாபனங்கள் இப்படித்தான் தமது எஜமானர்களின் காலைக் கழுவுவார்கள்.

முற்போக்கான, மக்கள் கலை இலக்கியத்தினை வளர்க்கவும், ஈழத்துக்கலாச்சார பாரம்பரியத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் தென்னித்திய இலக்கியங்கள் எப்படித்தையாயிருக்கின்றனவோ, அதேபோல் பிரபலமான

பனைம் ரீமூங்கிப் பத்திரிகை ஸ்தாபனங்களின் வெளியீடுகளும் தடையாடுகின்றன. இந்த இரண்டு நாச சக்திகள் தேசாபிமானமுள்ள ஒவ்வொருவரும் கலந்துகொள்ளவேண்டும். இது இன்றைய காலம் நமக்குத் தரும் கட்டளை முகம்.

இலவச அரிசி இலவசக் கல்வி

மருக்கு?

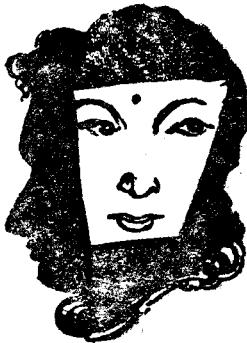
 பேராதனைப் பஸ்கலைக் கழகத்தின் பெண்கள் ஈடுதிகளில் ஒன்றை இராமநாதன் எடுக்கவில் கலைப்பகுதி மரணவிகளைடு மருக்கவைப் பகுதி மரணவிகளுக்கு உணவு விடுதலைச் செய்துகொண்டு அறங்கின்றன. கலைப்பகுதி மரணவிகளும், மருக்கவைப்பகுதி மரணவிகளும் ஒரே அளவான கொளைப் பணத்தையே விடுதிக்காக கட்டியபோதும் இரு பகுதி மரணவிகளுக்கும் தனித்தனி மேசையில் உணவு பிரிமாறப்படுகிறது. பசல், இரவு ஆபை இரண்டு வேளைகளிலும் மருத்துவப்பகுதி மரணவிகளுக்கு சேநு அளிக்கப்படுகிறது. ஆனால் கலைப்பகுதி மரணவிகளுக்கு மத்தியராமம் மட்டுமே சேநு. இரவில் பாண் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

வரவர அரசாங்கம் அச்சிடும் பாடப் புத்தகங்களின் விலை அதிகரித்துக்கொண்டு போகின்றது. இதனால் முகல் வளையின் ஆரம்பத்தில் புத்தகங்கள் வரங்க முடியாத விலங்கையின் பல பருத்திகளிலும் மரணவார்கள் விட்டுக்கொடும் பீரங்கமல் வின்றிருக்கின்றனர். அதேகாலுடைப்பாட்டால் பெருங் தொகையான பள்ளிக்கூடங்களில் மத்தியராமத்தில் கொடுக்கப்படும் வணிகம் விழுதுப்பட்டுள்ளது.

~~~பொங்கற் கவியங்கு~~~

காதலரின் பெரங்கல்

கிழுவில் நின்று சுங்கரையின்றி,
கடையில் நின்று அரிசியுமின்றி
துயருடன் வந்தான் சுப்பிரமணியன்,

நாளை பொங்கல்!
நாளை பொங்கல்!

கூப்பன் கொண்டு கடையிற் சென்று
உனிக் குறுகி நின்றுள் ராணி!
உடைகள் முடிந்தன என்று சொன்னார்

அழுதான் ராணி,
நாளை பொங்கல்!

சுப்பிரமணியன் சோர்ந்தேயிருந்தான்.
ஈணி வந்தாள் கணவனைக் கண்டாள்,
அரிசியில்லை, உடையுமில்லை, ஆகா!

நாளை பொங்கல்
பொங்கல்!

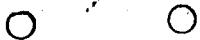
— தேவை நடராஜன்

பொங்கல் வருகுதப்பு,
புதுச்சட்டை வேண்டுமென்று
தங்கச்சியம்மா தலைசொறிந்து நிற்கின்றுள்.
'அங்காலை போம்
அறுந்தவளே முதேவி
திங்கிறதுக்கில்லை, பொங்கலோடு கேடோடு'
சிங்காரக் குழந்தைக்கு
சின்னப்பர் அடிக்கின்றார்
தங்கச்சியம்மா தவிதவித்து அழுகின்றுள்.
காற்சட்டை அரைநமுவ
கண்ணன் வந்து சொல்லுகின்றுள்;
'பூச்சட்டை வேணுமப்பு பொங்கலுக்குப் போடுதற்கு'
சின்னப்பர் சினக்கின்றார்
சிறுவன் உடல் தடிக்கிறது,
பொன்னுச்சி அவர் மனைவி பொருமி வெடிக்கின்றுள்.
அஞ்சுமகள் அழுகின்றுள்
கொதிக்குதப்பு வயிலெறன்று
மிஞ்சு முகம் பார்த்திட்டே பொன்னுச்சி விம்முகின்றுள்
காணியெல்லாம் ஈட்டினிலே
கைக்காப்பு அடைவினிலே
பேணிகளில் ஒன்றுமில்லை, பெருந்துயரம் மனதினிலே.

இரு
பொங்கற்
கவிதை ————— ச. சாத்தனார்

பின்னொக்ளோ பாயினிலே,
 பின்னிலவு பெய்தொழிந்தும்,
 சின்னப்பர் உறங்கலில்லை, சிலியாகியிருக்கின்றூர்.
 பொன்னுச்சி பேசவில்லை.
 பொங்கல் வெட்டேக்கிறது.
 முன்னுச்சி வீட்டினிழூர் முறைப்பாடு நடக்கிறது.
 'தின்பதற்குச் சோறில்லை,
 தோள்முடு உடையில்லை,
 பின்பெதற்கு உழைக்கின்றேம்' பொன்னுச்சி
 நினைக்கின்றூள்.
 சின்னப்பர் சிரிக்கின்றூள்,
 செத்துவிட்ட வெறுஞ் சிரிப்பு,
 பொன்னுச்சி நினைத்ததையே, நினைத்தொருகாற்
 சிரித்தாரோ?

உண்மையின் குரல்

பெப்ரவரி முதற் கிழமையில் நியூயோர்க் காரில் வியட்டுமில் அமெரிக்கா நடத்தும் குரூர் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக முன்னெருபோதுமில்லாத வகையில் எதிர்ப்பைபத் தெரிவிக்க கலைநூர்கள் முன்வந்திருக்கிறார்கள். நாற்றுக் குதிகமான கவிஞர்கள், ஓவியர்கள், எழுத்தாளர்கள், படத்துக்காரர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோர் தமது வியட்டுமின் 'அமெரிக்கரின் காட்டுமிராண்டித் தனச் செயல்களுக்கு எதிரான' நிகழ்ச்சிகளை நியூயோர்க்கின் திறந்தவெளி எரங்குகள், தேவாலயங்கள், மேடை போடப்பட்ட லொறி அரங்குகள், நாடக மண்டபங்கள் ஆகியவற்றில் நடத்திக் காட்டுவார்கள். நாடக மண்டபங்கள் ஆகியவற்றில் நடத்திக் காட்டுவார்கள்.

பொங்காது பொங்கல்!

— வி. ஏ. கந்தசாமி

மக்களின் உற்பத்திக்கான போராட்டத்தில் உகிக்கு பொங்கற் கினம், உழவுக் கொழிக் கிரதானமாக கொண்டு சமுதாய நிடைமுறையில் வெளிப்பாட்டா முன்வங்க பெரங்கற்தினம் கமிழர் முதலாத்தின் சனித்துவமான திறமாக உயர்க்கு நிற்கிறது.

மனிதன் அறிவு பெறவதற்கான வழிப்படை உற்பத்திக்கான போராட்டம்தான் என்ற விஞ்ஞான முதியு பொங்கற் தினக்கில் மேலோங்கி நிற்கிறது. மனிதன் பயிர்ததொழிலில் ஈடுபட்ட பொழுது வைற்கையை புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்தான். இற்றைக்கும் தனக்குமின்னள் உறவைத் தெரிந்து கொண்டான் அன்னல் மனமு வெய்யில், அலமாற்றங்களிலும், பயிர்ததொழிலிலும் சூரியன் ஆகிக்கம் செலுத்துவதை மனிதன் அறிக்கைப்பாத விவசாய உற்பத்தியில் பயனை முகன் முகவில் சூரியதுக்கு ஆருவி யாக அர்ப்பணித்தான். அதன் மூலம் பகலவன் தனக்காக சேவை செய்ததற்கு கண்ணிக்கையை சொலுத் த சூரியப் பூர்வக்கை நடத்தின். முதல் அறவடையை தனது விழைவுங்கு உறுதணையாக இருக்கவும் இடுக்கண் விழையாதிருக்கவும் சூரியதுக்கு படைத்து என்றென்றாம் தனக்குவை வேண்டுதல் செய்தான்:

அதைப் போலத்தான் தனது கொழில் பக்கபலமாக விளக்கைப் பண்படுத்தவும், பயிருக்கு பச்சோரக எரு அளித்தும் உதவிய மாடுக்கும் தனது நன்றியை தெரிவித்து விழாவெடுத்தான்; பட்டிப் பொங்கல் செய்தான்.

உழவுத்தொழிலில் உருவாக வளர்க்கு இன்று தமிழர் முதலாயத்தின் பெருவிழாத் திறமாக இருக்கும் பொங்கல் உணம் மனிதனின் அறிவியலின்பாற்பட்ட, உற்பத்திக்கான போராட்டத்தின் கடை முறையில் எழுங்க தினமாகும். பங்கல்தினம் உழவர் பெருமக்களின் ஜன்றிமறவாத் வணமூழம் பறை சாற்றி நிற்கிறது.

அங்கியர் ஆதிக்கத்தின் பெறபேறு ஈழத்து மக்களின் விவசாய உற்பத்தி சீர்குலைந்தவுடன் இன்று பொங்கல் தினம் விவசாய மக்களின் உற்பத்திப் பெருவிழா

வக இல்லாது ‘இரவுல் பிடவையில் இது நல்ல கொம்யகம்’ என்ற நிலைக்கு மாறிவிட்டது. அதுவும் அரிசி வெட்டால் அவதியும் மக்கள் தமது துண்பச் சுமையை பொங்க விட வேண்டியுள்ளது. அந்து ‘முக்கனியும் சர்க்கரையும் புதிர்’ அதைப் புது நெலதும் பொங்கவிட்ட நிலை மாறி ‘சீனத்துப் பச்சையில்’ பொங்கவிட இந்தியச்சர்க்கரையும் கிடையாது திண்டாட வேண்டியுள்ளது.

இந்த பொங்காத பொங்கலுக்கான எமது தரைக்குத் தின் அவலிலையை நாம் ஏழைடுத்துப் பார்க்கவேண்டும். உடல் உழைப்பில் சலிக்காத திறமையுள்ள மக்கள் சக்கி திருந்தும், வளம் கொழிக்கும் சிலமிருந்தும், ஆற்றுவளம் மிகக் காட்டிருந்தும் நாம் என் அரிசிக்கு ஆலாய் பறக்க வேண்டும். நமது தியாகத்தை குறையாது எமக் இயற்கையான சுயதீவை பொருளாதாரத்தைக் கீர்க்குவித்து அங்கியர் எம்மை அடிமைப்படுத்தியதால் ஏற்பட்ட சீர்க்குலைவை நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். எமது நாடு பேயரளாவில் சுதந்திரம் பெற்றாலும் கடைமுறையில் அங்கிய ஆகிக்க சுமையால் அவதி உறுகிறது.

அங்கிய ஆகிக்கத்தை முற்று முழுதாக ஒழுத்துக் கட்டி, உள்நாட்டில் பிரபுத்துவ யூப்பை தாங்கதெறிந்து விவசாய மக்களையும் எமது சொங்க மண்ணையும் எய்தி நீர் நிலைகளையும் விடுவிக்கால் ஒழுயை எமது நாட்டில் பொங்கல் பொங்காது. திருவாறுவும் எமது அரசியல் பொருளாகர சுதந்திரத்தை நிலை நாட்டி நிலத்திற்கு உடைய வராக உழவர் மக்களை ஆக்காதவரையும், அரசு, அவர்களாக சேவை செய்யும் அரசாக; அவர்களை முதல் நிலையில் நிறுத்தாத அரசாக இல்லாதவரை பொங்கலீரா பொங்காத.

“உழைப்பவர்க்கே உலகப் சொங்கம்” என்ற உண்மையை ‘உழுவனுக்கே நிலை சொங்கம்’ என்ற உண்மையை நகடை முறையிலாகக் காமணைவரும் முனை ஓவாமாக.

‘உழுவக்கும் தொழிலுக்கும் வங்களை செய்யா’விட்டாலும் உழுவனையும் தொழில் வளியையும் மதக்கவும் அவ்வாறு கரத்தையை அரவணைக்கவும் அவ்வை முன் நிலையில் விழுத்திக் கெயல்படவும் முயற்சேவமாக.

உழுவாறவாறுக்கே உலகம் சொங்கம்.

உழுபவறுங்கீ நிலம் சொங்கம்.

கலையும் விஜயம்

— அப்பலத்தான்

முற்போக்கு இலக்கியத்தையும் அதன் படைப் பாளையும் தாக்கும் எதிரிகள் அடிக்கடி ஒரு வாக்கியத் தைக் குறிக்கொள்வார்கள்: “முற்போக்காளர்கள் பிரசாரர்கள்” என்பதே அக்கற்றாகும். அதாவது முற்போக்கு எழுத்தாளர், கலையை நிராகரிக்கின்றனர் என்றும் அவர்கள் குறிக்கொள்வார். இது அப்படியொன்றும் புதுமையான விஷயமன்று; முற்போக்கு இயக்கங் தோன்றிய காலமுதலாய் சோஷலிஸ்டுகள் மீது முதலாளித்துவ வாதிகள் கைத்தி வரும் விண்பழியாகும். பழைய விஷயம் என்பதற்காக அதன் முக்கியத்துவம் கெட்டுவிடவில்லை; வர்க்கப் போராட்டம் உக்கிரமடைய அது முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்றே கூறவேண்டும்.

கலைக்குச் சமூகப்பணி ஒன்றுள்ளது. இது மார்க்சிய வாதினர் மட்டும் வேண்டுவதைன்றனர். கலையின் இயல்பே அரிசனையதான். சமூகத்திலே கலைப்பொருட்கள் என அங்காரஞ் செய்யப்படுவனவற்றிற்கே இச் சமூகப் பணி யுண்டு. கன வி லே ஒருவன் கானும் விசித்திர உரு

வெளித் தோற்றங்கள் கலையாகா; சமூகத்திலே வாழ்பவர்கள் இனங்கண்டு கொள்ளக்கூடிய தன்மையைப் பெற்று, சொல் வடிவத்திலோ, இசை வடிவத்திலோ, வர்ணங்களால் ஒவிய வடிவத்திலோ அக்கனவு அமைந்தாலன்று அதனைக் கலையெனக் கூறுவதில்லை. அதாவது கனவுக்காட்சிகள் சமூகச் சாயல் பெற்று உருமாற்றம் பெறுகின்றன. காதில் விழும் ஒவியெல்லாம் இசையாகுவதில்லை. அவற்றிலே சிலவற்றைத் தேரிந்தெடுத்துச் சமூகத்திலே மக்களுக்கு விளங்கக்கூடிய சரங்களுக்கு அடங்க அவற்றைக் கற்பனை செய்யும் பொழுதே இசையாகிறது.

இது கலையின் இயல்பும் இலக்கணமுமாம். எனவே 'கலைகலைக்காகவே' என்றே 'கலை பிரசாரத்திற்காகவே' என்றே சலோகங்களை எதிரெதிர் நிறுத்துவது, வேண்டுமென்றே விஷயங்களைக் குழப்புபவர்களின் வேலையாகும். கலை என்பது கலைதான். நாம் பார்த்ததுபோல சமூகப் பணியும் செயற் பண்பும் அதனுடன் உடன் பிறந்தவை. எனவே பயனுள்ள முறையில் நாம் கேட்கக்கூடிய கேள்வி ஒன்றுதான். கலையானது எத்தனைய சமூகப் பணி ஒன்றுதான். கலையானது எத்தனைய சமூகத் தொழிலை செய்கின்றது? இதன் பதில் எத்தனைய சமூகத் தொழிலை இயங்குகின்றது என்பதைப் பொறுத்துள்ளது.

முதலாளித்துவ சமூதாயம் வளர வளர மனிதருக்கிடையேயுள்ள உறவுகளைவிட, மனிதருக்கும் பொருள்கிடையேயுள்ள உறவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. களுக்குமிடையேயுள்ள உறவே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. "தாயும் பிள்ளையுமானுலும் வாயும் வயிறும் வேறு" என் முதுரையானது புதிய உறவுமுறைகளின் மத்தியில் புதிய அர்த்தத்தைப் பெற்றுவிடுகிறது. மார்க்சிய தத்துவம் இதனை உடைமை உறவுகள் என்று வருணிக்கிறது.

கடவுள் காப்பாற்றுத்டுவி!

ஒருமுறை 'கிளாட்ஸ்டன்' என்ற மாஜி பிரிட்டிஸ் மந்திரி தமிழ்முடையை பேத்தியைக் கொமன்ஸ் சபைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தார். அந்தச் சிறுமி அங்கு நடக்கும் பிரார்த்தனையைப் பார்த்துவிட்டு 'தாத்தா இங்கே எதற்காகப் பிரார்த்தனை நடக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்குக் கிளாட்ஸ்டன், "குழந்தாய் சபாநாயகர் இங்கே கூடி இருக்கும் அங்கத்தினரைப் பார்த்த பிறகு தேசத்தைக் காப்பாற்றும்படியாகக் கடவுளைத் தொழுவ தைத் தவிர் வேறு அவர் என்ன செய்ய முடியும்" என்றார்.

'புத்திமான் பலவான்'. என்று கூறுகிறேன், அதைப் போலவே 'உடையான் உயர்ந்தவன்' என்பது முதலாளித் துவாதம். சிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்திலே மனிதர் சிலதாலும், ஊழியத்தாலும் ஆண்டான் - அடிமை என்னும் தத்துவத்தாலும் மினைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் முதலாளித்துவ அமைப்பிலே மனிதருக்கும் உற்பத்திப் பொருள் களுக்குமே உறவு ஏற்படுகிறது. இதன் காரணமாக முதலாளித்துவ சகாப்தத்திலே மனிதன் 'சுதங்கிர பிறவி' ஆகி சிலுகின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அது ஒரு பொய்த்தோற்றமே. விரும்பியவனிடத்தில் வேலை செய்து விரும்பிய இடத்திற்குச் சென்று வேலை தேடும் ஒருவன், சிலப்பிரபுவிற்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிராமத்திற்குள் னேயே விணைப்புண்டு வாழும் பண்ணை அடிமைகளைவிடக் கூடிய 'ஈதந்திரம்' பெற்றவன்தான்; அதிற் சங்கேதகமில்லை. ஆனால், தனக்கும் தனது உழைப்பிற்கும்தான் தொடர்பு உண்டு, எனக் கருதுவது பொய்மையின் விளைவாகும். உண்மையில் அங்கும் கண்ணிற்குத் தெரியாத வகையில் மனிதனை மனி தன் சரண்டுகிறான். ஆபினும் சரண்டப்படுபவன் தனக்

குச் 'சுதங்கிரம்' இருப்பதாகக் கருதிக்கொண்டு அந்த நம் பிக்கையில் உயிர் வாழின்றான். எனவேதான் உடைமை உறவானது முதலாளித்துய சுகாப்பத்திலே சுரண்டலை மூடி மறைக்கும் போர்வை - மாயத்திரை - என்று எடுத்துக் காட்டினார் மார்க்ஸ்.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலே கலைஞர்து யதார்த்த சிலைமையை மேற்கூறிய பகைப்புலத்திலேயே வைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும். சுருங்கக் கூறின் தொழிலாளிக்கும் அவனுக்கும் அடிப்படை வேறுபாடு கிடையாது. தொழிலாளியிலே உற்பத்தி செய்யும் பொருள் சங்கைதக்குப் எவ்வாறு போகிறதோ அவ்வாறே எழுத்தாளையிடும் தனது படைப்பை நோக்கும்படி நிர்ப்பங்கிக்கிறது முதலாளித்துவம். நிலப் பிழுத்துவ சமுதாயத்திலும் மன்னராட்சியிலும் கவிஞருக்கும் புரவலருக்கும் நேரடியான 'மனித'த் தொடர்பு காணப்படுகிறது. ஆனால் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் எழுதும் சராசரி எழுத்தாளனே விற்பனைச் சங்கைதக்காக எழுதுகின்றன. "சிறுகடைக்கு இப்பமார்க்கட் இல்லை சார்" என்று தென்னிந்திய வெளியீட்டாளர் கூறும்பொழுது "சங்கை" எத்தகைய பிரதான ஸ்தானம் வகிக்கிறது என்பதைத் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ளலாமல்லவா? ஆம். இலக்கியமும் சங்கைப் பொருள்தான். எனவேதான், இலக்கியச் சங்கை பிலும் மற்றைய சங்கைகளைப் போலவே, பேரம், ஏமாற்று, கழிபொருள் கையிருப்பு, கள்ள மார்க்கட் ஆகிய யாவும் உள்ளன.

முதலாளித்துவம் எழுத்தாளையிடும் "உற்பத்தி" செய்யும் "தொழிலாளி"யாக மாற்றிவிடுவதால் இரு விளைவுகள் ஏற்றுவிடும்நன.

கெருப்பு இலக்கணம்

இலக்கியம் கண்டதற்குத்தாக் இலக்கணமே யன்றி, இலக்கணத்திற்குத்தக்க இலக்கியமல்ல.

இலக்கணம் என்பது ஒரு செருப்பு. பாதம் வளர் வளர் அதுவும் வளரவேண்டும். ஆனால் அது வளராமல் காலைச் சுதந்ததென்றால் அதைக் கழற்றி எறிந்து விடுவதே மேல்.

— ரகுநாதன்

1. தனது படைப்பிற்குக் கிடைக்கும் வருமானமானது, (ஞேயல்டி) ஆதாயப்பங்கு, மொத்தப் பிரதிகள் விற்பனை, வாங்குவோர் விருப்பம், 'சங்கை' நிலைமை முதலியவற்றுலே பாதிக்கப்படுவதால், அவற்றிற்கிடையெத் தனது படைப்புக் கலைப்பண்பு கொண்டது என என்னத் தொடங்குகின்றன ஓர் எழுத்தாளன். அதாவது புத்தகத்திற்கும் அவனுக்கும் உடைமை உறவே இருக்கின்றது. எனவே உடைமையே அவளை வழி நடத்துகிறது. இதனால், தனது கலையை மனினப்படுத்தவும், வேண்டுமாயின் 'ஆபாசப்'படுத்தவும் அவன் தயங்குவதில்லை. தென்னிந்தியாவிலிருந்து எமது நாட்டில் வந்து நாற்றிமுடிக்கும் சாக்கடை நால்கள் பல இத்தரத்தில் அடங்குவனவே.
2. ஆனால் உண்மையில் கலை, இலக்கியம் ஆகியனவேறும் பொருட்களோ, உடைமைகளோ அல்ல. அவை மனிதரினடையே காணப்படும் உள்ளத்துறைவை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. கலைப் படைப்புக்கள் படைப்பவளையும் அதனைப் பயன்படுத்துவதையும் இனைத்துப்பினைக்கும் ஒரு சமுதாயச் சாதனமாகும். ஆனால் பாரதி பாடியதுபோல, "மனிதர் உணவை மனிதர்

“வாழையாடி வாழையாகப் பிறக்கும் வாசகர்களில் எவனே ஒருவனுக்கு நான் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகவே மதிக்கிறேன்”

என்று காஞ்சனை சிறுகதைத் தொகுதி முன்னுறையில் எழுதியுள்ளார். அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றுசிரியர் கூறு வதுபோல, “மனித சமுதாயத்திடமிருந்தே அவர் விலகி நிற்க முயன்றார்.” அதனாலேதான் நம்பிக்கைக் குறைவு ஏற்பட்டது; காரண காரியத் தொடர்புள்ளது இது என்ன வாம்.

இவ்விரு போக்குகளும் முதலாளித்துவ சமூகத்தின் தவிர்க்க முடியாத விளைவுகள். இவ்விரு விளைவுகளுக்கும் காரணமாக அமைந்த சக்கிகள் ஒரே இடத்திலேயே பிறப் பலை. ஒருபுறம் சங்கதைக்காக இலக்கியம் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது; மலினப்படுத்தப்படுகின்றது. மறுபுறம் அதன் எதிர் துருவமாக சங்கதையிலிருந்து ஒதுங்கி தன்னுள்ள தானே பூரணம் பெறுவதாய் சமூகப் பண்பை இழந்துவிடுகிறது. தனி மனிதனது சொப்பஞ்சுவைதைப் புலம்பலாக வும், பகற் கணவுகளாகவும், நன்வோடைகளாகவும் கானல் தீராகி விடுகின்றது.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலே கலையின் கதி இவ்விரு போக்குகளை உள்ளடக்கியதே. இதன் காரணமாகவே உலகின் பல பாகங்களிலும் மத்தியதர வர்க்கத்தினைச் சார்ந்த பல எழுத்தாளரும், பிற கலைஞரும் இந்திலைக்காளாக விரும்பாமல் அதாவது இருதலைக் கொள்ளி எறும்புகளாக இருக்க விரும்பாமல் வேறு மார்க்கங் தேட முனைந்துள்ளனர். அதாவது இந்தச் சமுதாயத்தை மாற்றியமைத்தாலன்றித் தீர்வு காண முடியாது என்ற முடிவிற்கு வந்து விடுகின்றனர். ஆயினும் அவர்களும் தனித்திருந்து வாழும் தவமணிகளாக இருந்தால் உண்மையில் விடிவு காண முடியாது. அவ்வது

நீங்களை மட்டும் இருந்தாற் போதாது. தக்துவத்தை நண்டியறியுடன் இணைத்து அனுபவம் பெறும்பொழுதே தக்துவாம் மேலே வளர்கின்றது. மீண்டும் நடைமுறைக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றது. இத்தகைய நடைமுறைப் பயிற்சி பீலீஸிய ஓர் எழுத்தாளன் தனது முழுத்தன்மையையும் பொறுத்தினால் என்பதைப் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்திலே சார்க்கலாம். இந்த இடத்திலே ஒன்றை மட்டும் கூறலாம். ‘நான் சமுதாயத்திற்காக எழுதுகிறேன்; எனது எழுத்திற்கு சமுதாய நோக்கு உண்டு’ என்று அழுத்திக் கூறு விழுர்கள் சில ‘மனிதாபிமான’ எழுத்தாளர்கள். அதுகூடத் தவறானதாகவே தோற்றுகின்றது. நான் சமுதாயத்திற்காக எழுதுகின்றேன் என்னும்பொழுது நான்வேறு சமுதாயம் வேறு என்ற முதலாளித்துவப் பொய்மையின் சாயல் விஷங்படுகின்றது. இது “மனிதன் சுதந்திரப் பிறவி; தன் ஸிச்சைப்படி எதையும் எழுதலாம்?” என்னும் முதலாளித்துவ அரசியல் அரிச்சுவடியின் எதிரொளியர்கும். உண்மையில் ஒரு எழுத்தாளன் எழுத்தைப் பக்டக்கும் அதே சமயத்தில் தன்னியும் இனங்கண்டு கொள்கின்றன. தனக்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள உறவையே கலைவடிவத்தில் தேக்கி விடுகின்றன. தேக்கவே “தன்னைத் தேட வேண்டிய” அவல சிலை மறைகின்றது. அவ்வாறு தன்னை ஒரு சமூகத்தாடன் இனைப்பது என்பது, தன்னை ஒரு வர்க்கத்துடன் யூனிப்பதாகும். எழுத்தாளன் எழுத்தின் மூலமும் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த முயலுகின்றன. அம்முயற்சியின் படிகளாக அவனது படைப்புக்கள் அமைந்துவிடுகின்றன.

(இக்கட்டுரையை எழுதுவதால் கிறிஸ்தோபர் கேட்ட வாய்ப் பொழுதிய கட்டுரையொன்றைத் தழுவிச் சென்றுள்ளீர்கள்.)

0 குட்டிக் கதை

அய்தங்கள்

— யோ பே.

ஒரு போர்வீரன் தன்னந்தனியாக தன் முகங்கை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் முகம் மிகப் பொலிவற்றிருந்தது. அவனுடைய தோளில் துப்பாக்கி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது அவன் தன் கைகளால் செய்தது. அவன் தன்தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காக போரி இம் தேசப்கதன். அவன் அங்கியப்படைகளில் அதிகமான பேரைக் கொன்று குவித்ததற்காக அவனுக்கு பதக்கம் அணிந்து கெளரவிக்கப்பட்டது.

பதக்கம் மார்பில் ஆடிக்கொண்டிருக்க, அதைப் பார்த்துப் பூரிப்படைந்தான்.

“நீ என் பெருமை அடைகிறுய், நான் இல்லாவிட்டால் நீ என்னத்தைச் செய்கிறுக்க முடியும். நான்தான் பெருமைப் படவேண்டும். இந்தப் பதக்கம் எனக்குத்தான் தரவேண்டியது. நீ எனக்காகச் சூட்டிக் கொள்”

அவன் தோளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த துப்பாக்கி மிகவும் தாழ்ந்த குறவில் கூறியது. அவன் நின்று துப்பாக்கியை இருக்கல்லிலும் தூக்கி நன்றாகப்பார்த்தான். அது அவன் கைகளில் கிடந்தும், முன் கூறியதையே கூறிக் கொண்டிருந்தது.

உடனே போர்வீரன் ஆத்திரம் கொண்டு துப்பாக்கியைப் பிடித்த கை விரல்களைத் தரை விட்டான்.

துப்பாக்கிமண்ணில் விழுந்து கிடந்தது. அவன் நடந்தான்.

(48-ம் பக்கம் பார்க்க)

சிறுகதை

மனப்புயல்

— கு. விஜயன்

வௌயில் அனல் காற்றைவீசிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பெரிய பங்களாவின் சமையலையிலிருந்த ராணியை விதியின் ஓரத்திலிருந்து என்ஸ்வரமாக ஒலித்த விரோதமான குரல் அழைத்தது. அவன் கலவரமடைந்து விதியை எடுத்தப் பார்த்தாள்.

எஜமானியம்மாள் தன்னுடைய கொடுத்த சர்வத் தைக் காரில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு எங்கோ வெளி பில் போய்கிறுந்தாலும் சிறுமியின் நெஞ்சிற்குள் இனம் புரியாத விதமாகத் திரண்ட பயம் வியர்வையாகி அவளின் சின்ன உடம்பையெல்லாம் நீண்த்தது. வியர்வை மணியன் நீர் முத்துக்களாக அவன் நெற்றியில் அரும்பின. வேலைக்காரச் சிறுமி ராணி தன் கிழிந்த அழுக்கான பாவாடையை உயர்த்தி தன் முகத்தில் படர்ந்திருந்த வரத்தைத் தடைத்தாள்.

அந்த பரிதாபகரமான குரல் மீண்டும் ராணியை அழைத்தது. மிதமிஞ்சிய வேதனையாலும் விரக்தியாலும் அந்தக் குரல் ஒடுக்கிப்போய் சண்னமாக ஒலித்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தக் குரல் எதையோ முனுமுனுத கூக்கொண்டு அடங்கிவிட்டது.

ராணி சமையல் அறையிலிருந்து எட்டிப் பார்த்த பொழுது அவனுடைய நண்பனுள் அந்த குஷ்டம் பிடித்த பிச்சைக்காரன் பங்களாவின் பக்கமாக உடைந்து போய்

பாசி பிடித்திருந்த கவரில் தன் தலையைச் சாப்த்துக்கொண் டிருந்தான். சிறுமி விருட்டெனப் பாய்ந்தோடினா. அவன் அருகே அவள் போய் நின்றபொழுது அவனுடைய மஞ் சள் நிறமான கண்கள் இரண்டும் நீலவாணின் எங்கோ ஒரு தொலைவை கூறித்துக் கொண்டு நிற்கின்றன. அப்பப்பா நீலவாணை சூரியன் கண்களை குருடாக்கும் அளவிற்கு வெளிச்சமாககிக் கொண்டிருக்கிறார். விரிந்த வாணம் வெறுமையாக காட்சியளிக்கிறது. மிகமிக வெகு தொலை வில் ஒரு சின்னஞ்சிறிய வெண்புரு தன் சிறகுகளை அடித் துக் கொண்டு சுதந்திரமாகப் பறக்கிறது. வான்வெளி அதன் சாம்ராஜ்யம் போலும், அங்கு அதுவொரு சுதந் திரமான ஜிவன். சிறுமி ராணி கிடேகிதனுள் அந்த பிச் சைக்காரனின் கலையில் கை வைத்து ஆட்டிய வண்ணம் 'ஏப் என்னு' என்றார்.

அவன் பதில் சொல்லுகின்ஹை. அவனுடைய தலை ஒடித்துவிட்ட கம்பைப்போல சடக்கென மடங்கி கண்ணெக் கவ்விக் கொண்டது. அவன் முகத்தில் மொய்த்துக்கொண் டிருந்த ஈக்களெல்லாம் ஒரே சுருதியில் உய்ந்தென உயரக் கிளம்பின. மஞ்சள் கண்கள் இரண்டும் உர்ரென முழுசிக் கொண்டிருக்க அவனுடைய பெரிய தடித்த உதடுகள் இரண்டும் அகல திறந்து அங்கு பரவிக் கிடைத் தேற்று மண்ணை முத்தமிட்டுக் கொள்ளத் தொடங்கின.

சிறுமி ராணி கடுகடுக்கி விட்டார். தன் தோழனின் அருவருக்கத்தக்கபயங்கரமான தோற்றம் அவளை வீலென அலறச் செய்தது. அவள் விருட்டென வேகமாகப் பாய்க் கோடி அந்தப் பெரிய பங்களானின் சின்னச் சமையலறைக் குள் அடைக்கலம் புகுந்தாள்.

செலவுக் குறைப்பு

இங்கிலாந்தின் பிரதமராக இருந்த லொயிட்ஸ் ஜோர்ஜ் ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருந்து விட்டுத் திடீ ரென் று துள்ளிக்குதித்தார். அப்போது அவரின் பக்கத் திலிருந்த அவர் மனைவி “என்ன விஷயம்” என்று கேட்டாள். அவர் உற்சாகத்துடன், “நாட்டின் செல்வத்தை மிச்சம் பிடிக்க ஒரு வழி கண்டுபிடித்து விட்டேன்” என்று சொன்னார்.

அவரின் மனைவி சிரித்துக்கொண்டு தொன்னாள். “ஏன் பாரானுமன்றத்தைக் கலைக்கப்போகின்றீர்களோ?”

அந்தக் குழங்கையின் ஒட்டிப்போன வழிறு, கைகள், விரக்கியும் சோகமும் நிறைந்த சின்னக் கண்கள் அத்தனையும் பயத்தால் நடுங்கவும் துடிக்கவும் தொடச்சின.

அந்த இருண்ட சமையல் அறையில் ஒரு சின்ன ஜன் னஸ் இருந்தது. குழங்கை அதன் வழியாக அனல்காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கும் வெளியுலகைப் பார்த்தது. சனசஞ்சாரமில்லாதிருந்த அந்த வீதியின் ஓரத்தில் சேற்று மணவில் அந்த மனித சடலம் தலைக்குப்புற வீழ்ந்து கிடக்கிறது. அதனுடைய மஞ்சள் நிறமான கண்கள் இரண்டும் விழித்தபடியே முறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சடலத்தின் பெரிய தடித்த சிழுவடியும் அருவருப்பான உதடுகள் இரண்டும் சேற்று மணலை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எங்கெல்லாமேர பறந்துகொண்டிருந்த ஈக்களைல்லாம் படையெடுத்து வந்து அந்தச் சடலத்தின் முகத்தில் விலையாடத் தொடங்கின. அவை அத்த மஞ்சள் நிறமான கண்களுக்குள் குவியலாகப் புகுந்து போரிடுகின்றன.

ஒரு கப்பல் போன்ற பெரிய கார் வீதியில் வேகமாகச் செல்கிறது. அந்தக் காரின் பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்

திருக்கும் சீமான் வீதியில் தலைக்குப்புறக் கிடக்கும் சடலத்தைப் பார்த்து மூக்கைச் சுழித்துக் கொள்கிறோன். ஒர் அருவருப்பான பார்வையை வீதிக்கிட்டு தன் வாயிலிருந்த சிகிரட்டைத் துக்கியெறிந்தான். காரினுள் இன்னொரு சிகிரட்டுக்கான நெருப்பு எரிந்து அண்டுதுவிடுகிறது. ஏர் கண்ணிலிருந்தும் மறைந்துவிடுகிறது. காரினிருந்து பறந்துவந்த சிகிரட் அண்டு குப்புறக் கிடக்கும் சடலத் தின் மேல் விழுகிறது. அந்த சடலத்தின் மேல் கிடக்கும் அழுக்குப் படிந்த சிழிசலான பழஞ்சட்டை லேசாகப் புககிறது.

வீதியின் ஓரமாக இருந்த மின்சாரக் கப்பியில் அமர்ந்த ஒரு பேரிய காகம் தன் கழுத்தைச் சரித்து வீதியின் கீழே ஓரமாகக் கிடந்த பின்தைப் பார்த்து திருட்டுத் தனமாக தன் கண்களை உருட்டியது. இரண்டொரு சைக்கிள் வண்டிகளில் மனிதர்கள் வியர்க்க விறுவிறுக்க வீதியின் இருப்புறமுகச் சென்றார்கள்.

குழந்தை இந்தக் காட்சிகளையில்லாம் வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவள் மனம் பட்படடவென துடிக்கிறது. நெற்றி சுருக்கங்களில் வியர்வை மனிகள் உருள்கின்றன.

அவளுடைய நண்பனான அந்தப் பிச்சைக்காரன் எப்பெழுதும் லேசாக முன்னுழுகும் ஒரு வாசகம் அவள் நினைவிற்கு வந்தது,

‘தங்கச்சி நம்மேல் அன்பு கொள்ள இந்த உலகத்தில் ஒரு புழுகட்டுடையாது, தெரியுமா?’

அதை குழந்தையால் மறுக்க முடியவில்லை. அது குழந்தையின் வாழ்க்கை அனுபவமாக இருக்கிறது. தன்

இவர்
என் சிரிக்கின்றார்?
36-ம் பக்கம் பார்க்க

நுடைய தடித்த எஜமானியம்மாளை ஓர் அரக்கியாகவே சிறுமி ராணி நினைத்தாள். அந்த கொழுத்த சீமாட்டி இந்த சின்னங்குசிறு மலரை உருட்டி உருட்டி உதைக்காத நாளில்லை. சூழங்கையின் தவிரான பிஞ்சுத் துடைகளில் நெருப்புக் கொள்ளியால் சுட்டுப் பொசிக்கி ரத்தக் காயமாக்கி சிறைத்திருக்கிறார்கள். தன் எஜமானியே உலக மென்று ஒரு சாண் வயிற்றுக்காக நாளாந்தம் அவள் காலடி பில் கிடந்து நாய்போல் உழைக்கும் இந்தச் சிறுமியைப் பார்த்து அந்த மரமிச யானை ஒரு நாளாவது அன்பாகச் சிக்கித்ததில்லை. வாழ்க்கையை ஒரு நஞ்சு உணவாக குழந்தை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

அந்த திருட்டு முழிக் காகம் ‘கா’வென அடிச்சூலில் உத்தியது. அதோ அந்த பிச்சைக்காரனுக்குக் கொஞ்சம் தன்னி ஒரு மாட்டு வண்டிக்காரன் தன் வண்டியை நிறுத்துகிறார்கள். அவன் வண்டியிலிருந்து மாட்டை அவிழ்த்து வீதியின் ஓரமாக இருந்த புல்நிலத்தில் மேய விடுகிறார்கள். மின்சாரக் கம்பியின் மேலிருந்த காகம் சட்டென பறந்து மாட்டின் கொமயின் மேல் அமர்கிறது. பிறகு என்ன நினைத்ததோ தெரியவில்லை, வீதியைக் கடந்து பறந்து காங்கு பழுப்பு நிறமான முடிகளைக் கொண்ட பின்தின் நிலையில் அமர்ந்து கொண்டு தன் திருட்டு முழியை அங்கு மிக்கும் திருப்பியது. பிறகு சட்டென குனிந்து அவசர அவசரமாக பின்தின் வெறித்துக் கிடக்கும் மஞ்சள் வண்டிலில் ஒன்றை கொத்தத் தொடங்கிறது.

கைத்தான் பிடரியில் ஆவேசமாக அறைந்தது போல் குழங்கை வீல் வீலென அலறினால். குழங்கையின் சுவாசமே நின்றுவிடும்போலிருந்தது.

இப்பொழுது அந்த மாட்டுவண்டிக்காரன் பின்னால் திருப்பி குழங்கதையின் அமுகைக் குரல் வந்த திசையைப் பார்த்தான். வீதியின் ஒரமாகக் கிடக்கும் மனித சடலத்தை அவன் கண்கள் கண்டன. அந்த சடலத்தின் கண்களை ஒரு காகம் தன் சீண்ட சொண்டால் கொத்துவதைக் கண்டதும் அவன் பிடறி மபிர் சிலிர்க்குதுக் கொண்டது. கலையின் உச்சியில் வியர்த்தது. உடமயில் ஒரு குளிர் ஓடியது

அவன் சட்டுடை குனிந்து ஒரு கல்லைப் பொறுக்கி விசினான். சட்டுக்கெண் உயர்க்கிளம்பி பறந்தது. அது அந்த பின்ததைச் சுற்றி வட்டம் வட்டமாகப் பறந்து பிறகு எங்கோ மறைந்துவிட்டது.

அந்த மாட்டு வண்டிக்காரன் மிக விரைவாகத் தெருவைக் கடங்குவது வந்து பின்தத்தின் பழுப்பு நிறமான முடியைப் பிடித்துத் திருப்பி முகத்தைப் பார்த்தான். சிறைந்து கோரமாகக் காட்கியளிக்கும் பின்தத்தின் கண்களைக் கண்டதும் அவன் உடம்பெல்லாம் புலவரித்தது. அவன் தன் அடைய மிரட்சி அடைந்து போன கண்களைத் திருப்பி வீதியின் இருபக்கமும் பார்த்தான். மேற்கூட்டை இல்லாமல் வெறும் மேனியனுக் கொலையில் பேராய்க்கொண்டிருந்த ஒரு கறுத்த மனிதனை அவன் சுத்தமிட்டு அழைத்தான். அந்த ஆசாமி வின்று திரும்பிப்பார்த்து எதனையோ முடிவு செய்தவனுக மிக விரைவாக மாட்டு வண்டிக்காரனும் பின் முாக்டாந்த திசையை நோக்கி நடந்து வரத் தொடங்கி அவன் ஒரு கூவியாள் போலும். கருமையாக

“இந்த மீண்டும் எனக்கு மிக அன்பு”

“இந்த மீண்டும் என்று கேட்டார் பக்கத்தில் நின்றவர்.

“அடுமரிக்காலில் வாய் திறந்தும் சம்பள உயர்வு கேட்காத ஒரே ஜீவன் இந்த மீண்தான், என்றார் அவர்.

— ரிட்டியோர்க் ஏண் கேஜல்ஸ்

“ மாண்புத் திரண்ட அவன் உடம்பில் வியர்வை ஆரூப் பெற கூடியிருக்கிறது. அவன் மாட்டு வண்டிக்காரனின் பலரும் கீ ‘என்ன சுங்கதி’ என்றார்கள்.

வண்டிக்காரன் பின்துதைக் காட்டி லேசரக் குதையோ
() முழுவுடுத்தான்.

அவர்கள் இருவருவருக்க சேர்ந்து பின்ததைத் தூக்குகிறார்கள். அவர்கள் இருவரின் முகத்திலும் எதோ கனமாலை பொருளைத் தூக்குவது போன்ற சமீவகள் ஏற்படுகின்றன. ஒருவேளை அந்த அசிங்கமான பின்மீது ரொம்பப்பாராக இருக்கலாம். அவர்கள் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு அதிலோத் தூக்கி வீதியைக் கொஞ்சம் தள்ளி புல் தரையின் மேல் கூட்டத்துக்கிறார்கள். அந்த கருமையான கலியாள் முழுங்கால்களுக்கு மேலாகக் கட்டியிருந்த சாரத்தில் நாடு நாண்டைச் சர்வரனக் கிழித்து பின்தின் கண்களைக் காட்டிட்டார்.

ஈண்முகனாக கொத்திய, நின்ட சொண்டை உடைய
அந்த விருட்டு முழிக் காகம மீண்டும் மின்சாரக் கம்பெனில்
வாங்கு அபார்க்கு கொண்டு தன் தலையை சரித்து பின்மே
போட்டு இடத்தைப் பார்க்கிறது.

பயந்து கலவரமடைந்த குழந்தை சண்னல் வழியாக இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோன் எப்பொழுதுமே புயல் வீசிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் குழந்தையின் மனக் கடலில் ஒரு வசந்தக் காற்று லேசாக சுகந்தமாக வீசியது.

‘அன்பரான மனிதர்களும் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள்’ என்று குழந்தை தனக்குத் தானேன் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.

தன்னுடைய அந்த தோழனை இதுவரை எந்த மனி தர்களாவது தொட்டதை அந்தக் குழந்தை தன் வாழ் நாளில் கண்டதே இல்லை. இன்றுதான் அந்தக் காட்சி யைக் குழந்தை முதல் முதலாகக் காண்கிறார்.

தன்னைத் தவிர தன்னுடைய அசிங்கமரன் நண்ப னுடன், எங்கேரோமும் நாற்றமடிக்கும் உடம்பினைக்கொண்ட ஒரு குஷ்டரோசியுடை பிறமனிதர்கள் நெருங்கி நிற்பார்கள் என்றுகூட அவள் நினைத்ததில்லை. ‘பனிதர்களை ஸரம் அங்கென்னும் உயிர் இல்லாத கருசிய மரங்கள் என அ வள் இவ்வளவு காலமும் நினைத்துக்கொண்டிருங்கிறார்கள். ஆனால் இன்று புல் தரையில் விரைத்துப்போய் சுவமாகிக் கிடக்கும் தன் நண்பனைச் சுற்றி சனங்கள் நிற்டதை அவளால் காண முடிந்தது.

அவன் பசியால் அழுத நாட்களில் அவனுக்காக அழுயாருமே இருக்கவில்லை. ஆனால் சுவமாகிக் கிடக்கும் அவனைக் குற்றி சனக்கும்பல் ‘அது ஏன் அப்படி’

குழந்தை தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஒரு வேளை, அவன் செத்துவிட்டான், அவனுல் பிச்சை கேட்க முடியாது என்பதற்காகவா?

சே. சே அப்படித் தேர்ந்தெடில்லை, அந்த மனிதர்கள்தான் எவ்வளவு அதாபத்துடன் தன் தோழனைப்

நூற்கும், அறியாமையும்!

டார்வின் பரிணைமாதக் கொள்கையை வெளியிட்ட பின்னர் அதையொட்டிக் கடும் விவாதம் நடைபெற்றது. கடைசியாக வண்டனில் ஒரு பெரிய வாதத்திற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. மதகுருமார்களின் சார்பில் யோர்க்கார ஆர்ச்பிளிப் கேவியாக “முதலில் டார்வின் தாய் வழியாகவோ அன்றி தந்தை வழியாகவோ குரங்குடன் உறவு பூண்டவர் என்று கேட்டார். உடனே ஹக்ஸ்லை எழுந்து “குரங்கின் சந்ததியாக இருப்பதைப்பற்றி நான் வெட்கப்படமாட்டேன். ஆனால் உண்மையை அறியாது பொய்க்காக பேசுவார்கள் உறவுகொள்வதை கேவல மாக எண்ணுவேன்” என்று சுடச்சுடப் பதில் சொன்னார். ஆர்ச்பிளிப் வாய்மைத்துப் போய் இருந்தார்.

பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், இறந்துவிட்டால் மனி தர்கள் அங்கு கொள்வார்கள் போலும். அப்படியானால் நான் வாழ்வதைவிட சாவது ரொம்ப நல்லது. நான் செத்துவிட்ட பிறகு சனங்கள் என்னை அங்பாகப் பார்ப்பார்கள். எஜமானியம்மார் என்னை இரக்கமாகப் பார்த்து அழுதுகொண்டே தூக்கிக் கட்டிலில் வைப்பாள். என் அழுக்கான அசிங்கமான பாவாடையை உரிந்தெறிந்து விட்டு ஒரு நல்ல புதுப் பாவாடையால் என்னை. அழுகு படுத்திவிடுவாள். ஆமாம் அதுதான் சரி, சாவது ரொம்ப நல்ல சங்கதி.

குழந்தை எங்கே போய் சாகலாம் னை யோசனை செய்கிறார்.

நல்ல இருட்டான இடமாகப் பார்த்து சந்தடி இல்லாமல் சாகவேணுமென குழந்தை எண்ணமிடுகிறார். இல்லையென்றால் அந்தத் திருட்டு முழிக் காகம் பறந்து வந்து தன் கணக்களை கொத்திவிடலாம் னை குழந்தைக்குப் பயமாக இருந்தது.

விழிகள் ஈட்டிகளாகி விதியின் ஓரத்தில் நிலைகுத்தி நிற்க சின்னன்று சிறிய அந்த சிறுமியின் சின்தைக்குள் யோசனை அலீகள் கிளம்பி அங்குமிங்கும் உலவுகின்றன.

சாவெனும் துயரமான தேவதை ஓர் அழகான பறவையைப் போல் தன் உருவை மாற்றிக் கொண்டு குழங்கையின் முன்வந்து நின்று தண்ணை அனைத்துக்கொள்ளும் படி சீட்டி அடிக்கிறார்.

சாவிற்குப் பின் ஓர் அன்யான உலகம் குழங்கையுன் கோலமிடுகிறது. அதோ, சிலவானில் சிறகடிக்கும் வெண் புறுங்வைப் போல் ஒரு ஈதங்கிரமான வாழ்க்கை கிடைத்துகிறும்.

நெஞ்சை நடுங்கச் செய்யுமளவிற்கு பங்களா வாசலில் கார் ஹோண் அலவுகிறது. குழங்கையின் தடித்த எஜமானியம்மாள் வந்துவிட்டார்.

குழங்கையின் கனவு உலகம் அழியவில்லை. நாழிகைகள் விரைந்து கழிந்துதான் மிக்கம்.

ஹோண் அடித்து எஜமானியம்மாள் களைத்துவிட்டார். அவனுகூடய நன்றாக மாமிசம் பிடித்த உருண்டையான கைகள் வலிக்கத் தொடங்கின. அவன் பொறுமை இழந்து ஆபாசமான சில வார்த்தைகளை உள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டே காரிலிருந்து இறங்கினான். தன்னுடைய யாளையான உடம்பை காரிலிருந்து வெளியில் எடுக்கவே அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டி விட்டது. காரிலிருந்து இறங்குவதே பெரும் கஷ்டமான காரியமாயிருந்தால் அந்த பங்களாவின் பெரிய கேட்டைத் திறக்க இந்த பணக்கார சீமாட்டி எவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டும். பாவும் அந்தோ பரிதாபம்.

எப்படியோ, காரியம் இதுகிபில் வெற்றிரவமாக முடிந்தது. எஜமானியம்மாள் காவில் சங்கிலி கட்டிய ஒரு பாலையைப் போல் இழுத்து இழுத்து நடந்து கார் கேட்டாடத் திறக்குவிட்டாள். அப்பாடி மேல் முச்சும் கீழ் முஶ்சா; அங்கு மிக்கும் இழையோடுகின்றன.

உளிமேல் கார் அருகே திரும்பி வந்து, கார் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்து காரை ஒட்டிச் செல்வதுதான் கூடியான அம்சம். எல்லாமே சிரமத்துடன் நடைபெறுவாது. அந்தப் பெரிய கார் லேசாக உறுமிக்கொண்டு உள்ளே நுழைகிறது.

அந்த பளிங்கான பங்களா பெரும் களேபரத்திற்குள் ஊயிற்று. அதன் கண்ணுடி போன்ற தரையில் எஜமானியம்மாள் மதம் கொண்ட மாமிச யாளை பைசராசக் குரவில் அலறிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் நடந்தது.

‘அடி நாய் மகளோ, சனியனே’ என்று அந்த எஜமானியம்மாள் தொண்டை வெடிக்கக் கத்தினான். களைத் துப்போன அவன் ‘இந்த சின்னப் பிசாச எங்கே போய் போய்விட்டது’ என சலித்துப் போன குரவில் முனுத்துக் கொண்டாள்.

தற்செய்லாக அவன் சமையல் அறையில் எட்டிப் பார்த்த பொழுது அங்கு சிறுமியின் நிஷ்டையான கோலத்

நாவலாசிரியர் நிமிர்ந்து நெட்டி முறித்தார்.

“அப்பா...இறுதியாக எல்லாப் பத்திரிகைக்காரர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒன்றை கான் எழுதி முடித்து விட்டேன்”

“என்ன நாவல் அது? ஆவலோடு வினவினார் ஒரு இரசிகமனி!”

“ஒருவருடச் சந்தாவுக்குரிய செக் அது.

தைக் கண்டாள். கண்டதுதான் தாமதம் அவள் இயற்கையின் ஊழிக் கோலம் கொண்டாள். புயலுக்கு ஆடும் ஓர் ஆலமரம்போல் அவள் தலைவரிக் கோலமாகப் பாய்ந்து அந்த சின்ன மலரைத் தாக்கத் தொடங்கினான். வெனு வெனுவென வெளுத்தாள், அடித்தாள் உதைத்தாள். மயிர்க்கேசத்தைப் பிடித்து இழுத்து நிலத்தில் அறைந்தாள்.

குழங்கையின் கூக்குரல் வீதியின் தூரமாக இருந்த சனக்கும்பலை கலவரமடையச் செய்தது. அவர்கள் அங்கு மிக்கும் விழித்துப் பார்த்துவிட்டு, சியப்பும், ஆக்கிரமும் நிறைந்த கண்களுடன், ஒரு புயலைப்போல சரேஷலன் பங்களாவிற்குள் நுழைந்தார்கள்.

அந்த கறுத்த மேனியனுள் உருண்டு திரண்ட கூவியாள் சட்டென குழங்கையைப் பறித்தெடுத்தான். அவனுடைய வளிமை மிகுந்த கால்களில் ஒன்று மிக விரைவாக எழுந்து சீமாட்டியின் கெஞ்சை பழங்ரென தாக்கியது. அவள் படி ஆபாசமான வார்த்தைகளால் ஏசி கீச்சக் குரவில் அலறிக்கொண்டே அடியற்ற மரம்போல் பளிங்குத் தரையில் சரய்ந்தாள்.

அரிசியும், ஆலோசனையும்!

கறுவாக்காட்டு அலங்கோல ராணிகளின் அரை நிர்வாணப் படங்களை வெளியிட்டு, இலங்கையின் கலாச்சாரத்தில் நஞ்சு கலக்கும் ஒரு ஆங்கில வாரவெளியீடு, தன் பெண் வாசகர்கள் உடலை உறுதியாகவும், அழகாகவும், புகைப்படக்காரர்களின் படப்பிடிப்புக்கு உகந்த தாகவும் இருக்க அரிசி உணவைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதோடு அரிசி வெட்டால் பெண்களின் உடல் நல்ல வசீகராம், புஷ்டியுமிடையதாயும் விளங்கும் என அது மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருக்கிறது.

விழியும் வேண்டும்

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; யார்க்கும் அஞ்சோம். நாமக்கெனவே சிந்திக்கும் பழக்கம் உள்ளோம். யாற்றி எம்மீது சவாரி செய்ய வார்களையும் விடமாட்டோம்; இழிந்தோர்க் கெல்லாம் பாராலை புனைந்தேத்தோம்; போற்றி பாடோம். புனைக்கதையைப் புனைக்கதையாய்ச் சுவைப்போ மன்றி ஆழாம் என் றனைத்துக்கும் தலையை ஆட்டோம். அறிவறிந்தோம்; அறியாமை அறிந்து தேர்ந்தோம்.

'மாண்டப்போர் நாம்; முதலோர் — மேலோர்' என்று மொழிந்தபடி தம்பட்டம் அடிக்கும் பேர்கள் நான்னலத்தை மறைப்பதற்குச் சொற்கள் தேடிச் சூலைப்புக் காட்டுவதைச் சுகிக்க மாட்டோம். என்ன எவர் சொன்னாலும் ஆய்ந்து பார்ப்போம். எழுத்தறிந்தோம்; எழுச்சி கொண்டோம்; இதயம் வாய்ந்தோம். என்னமிட்டுக் களவெடுத்தும் தப்ப என்னும் கற்றுடனே செயற்படுவோ விழிக்க வேண்டும்.

ஏராண்மை.

“நாளை நம்முடையது”

— இளங்கிரன்
முன்னுரை

‘வசந்தத்’கில் தொடங்க இருக்கும் எனது ‘நாளை நம்முடையது’ என்னும் நாவலுக்கு முன்னுரையாக, என்னுடைய கருத்துக்களில் சிலவற்றை இங்கே கூற விரும்புகின்றேன்.

எழுத்தாளர்களிலே பல ரகம் உண்டு.

வெறும் கற்பனை வெள்ளத்தில் மூழ்கி கதைகள், நாவல்கள், என்ற பெயரில் வார்த்தைகள் என்னும் வண்ணக் கற்களால் ஜால வித்தை செய்பவர்கள் - தமக்குள்ளேயே உலகம் இருக்கிறதென்றும், அது தாம் கருதுகிறபடிதான் இயங்கி வருகிறதென்றும், அது எவ்வித மாற்றமுமில்லாமல் அப்படியேதான் தொடர்ந்து இயங்கி வரவேண்டுமென்றும் நினைத்து, அந்த மாணசிகத்தில் புதைந்து நின்று கொண்டு அதற்கெற்பச் சம்பவங்களையும் கருத்துக்களையும் கேர்த்து, அதற்குக் கதை உருவும் கொடுத்து ‘இதுதான் இலக்கியம்’ என்று புடைத்து விற்கும் தலையீக்கத்துடன் தள்கொட்டுபவர்கள் - வாட்டுத் தத்துவங்களை மக்களுக்கு விளங்காத பாலையில் எழுதி “இதோ புதிய பரிசோதனை” என்று கவிதமது மேதாவிலாசத்தின் சிகரத்தைத் தம்பட்டமடித்துக்கொள்பவர்கள் — காதல் என்ற பேர்வையில் கஞ்சா இலக்கியம்

படைப்பவர்கள் — “ச தை உணர்ச்சியிலிருந்துதான் வாழ்க்கையின் தத்துவம் பிறக்கிறது” என்று பிதற்ற அதைக் கதையாக்கி, அதில் காமத் தீயை விசிறிவிட்டு அத்தீயில் வாசகர்களைக் குளிர்காய வைக்கும் சவின கொக்கோகர்கள் — பண்டிதத்துவத்திலிருந்துதான் இலக்கியம் சரக்கின்றது என்று கூச்சனிலிபவர்கள் — இலக்கியம் அரசியற் சமுத்திசைஞ்சுக்கும், வர்க்கப் போராட்டங்களுக்கும் வெளியே உள்ள ‘புனிதத்துவம்’ வாய்ந்த வானத்துப்பயிர் என்று உறைப்பவர்கள் — வர்க்கக்கஞ்சுக்கு மேலாக மனிதாழிமானத்தைக் காணும் ‘கிழர் ஞானே தயக்காரர்கள் — இப்படிப் பலர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் அஸைவரையும் முதலாளித்துவ, சூட்டி முதலாளித்துவ எழுத்தாளர்கள் — சரண்டுகின்ற பிறப்போக்கு வர்க்கக்களின் இலக்கிய ஏஜன்டுகள் என்று கூசாமல் கூறிவிடலாம்.

இந்த இலக்கிய ரகங்களில் சேராத மற்றொரு வகை எழுத்தாளர்களும் உள்ளனர். அவர்கள் வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தைத் திறந்த கண்ணேறும், திறந்த இதயத்தோடும் பார்க்கக் கூசாதவர்கள்—வெசுஜனங்களின் கஷ்டங்களையும், துன்ப துயரங்களையும் தூர இருந்து பார்த்து அனுதாபப்படுவதையும், அவர்களுக்கு உபதீசம் பூரிவதையும் வெறுப்பவர்கள். அவர்கள் என்றுமே வாழ்க்கையின் பார்வையாளர்களாக இருந்த கில்லை. அதன் பங்காளரிகளாக இருந்து வருபவர்கள். அதாவது மக்களின் அன்றூட இன்ப துன்பங்களில் கலந்து கொண்டும், அவர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களில் உணர்வுகளைப் பரிசொரிக்கொண்டும் இருப்பவர்கள். மக்களை வாட்டி வறுக்கும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்குரிய அடிப்படைக் கார

என்னை ஆராயும் சுபாவமுடைய எழுத்தாளர்கள். உழைக்கும் — கஷ்டப்படும் மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களுக்காகவே எழுதும் படைப்பாளிகள்.

அவர்கள் சுரண்டப்பட்ட, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட-வஞ்சிக்கப்பட்ட, ஏழைபாக உள்ள வெகுஜனங்களின் மத்தியில் பிறக்குவர்கள்; வாழ்பவர்கள். ஆதலால் இன்றையச் சமுதாய வாழ்க்கையின் கொடுரைங்களையும், அதன் மேடுபள்ளங்களையும் நேருக்குசீர் கண்டறிந்தவர்கள்; அனுபவித்தவர்கள். சுரண்டப்பட்ட, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட, சகல மக்களினது விடைமாசனத்திற்காகப் போராட்ட, இயக்கங்களை தம்மையும் இனைத்துக்கும் புரட்சிகர இயக்கங்களை தொண்டவர்கள், இதனால் இவர்கள் சமுதாயத்தின் அடித்தட்டு மக்களை மட்டும் தெரிந்தவர்கள் என்பதைல்ல. இலக்கிய கர்த்தாக்கள் என்ற முறையில் பல தரத்திலுள்ளவர்களைப் பழகிப் பரிசுக்கப்பட்டவர்கள். ஆதலால் சமுதாயத்தின் எல்லா வர்க்கங்களின் மனப்போக்குகளையும், வாழ்க்கையைப் பற்றிய அவற்றின் கண்ணேடுடங்களையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கின்றனர். எனவேதான் அவர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புக்கள் இன்றைய நமது சமுதாயத்தின் வாழ்க்கையைத் தத்துப்பாகக் காட்டும் கண்ணுடைய ஆராயும் கிருக்கின்றன. மேலும் அவை வெகுஜன மக்களினது வாழ்க்கையின் நிச்சுரைங்களுக்கும், தன்பங்களுக்கும், பிரச்சினைகளுக்கும் பரிகாரம் தேட முயல்கின்றனரும், பிரச்சினைகளுக்கும் பரிகாரம் தேட முயல்கின்றனரும், சமுதாய வாழ்க்கையினிருந்தும், வர்க்கப்போராட்டங்களிலும் மிருந்தும்தான் உண்மையான தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன என்று கூறும் அவர்கள் வெகுஜனமக்களின்பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் காணக்கூடிய அத்தத்துவங்களைத் தொற்றுவிக்கும் வாழ்க்கை நிலையாது அந்த வாழ்க்கை இலக்கியப் படைப்புக்களிலே அச்சமின்றி வெளியிடுகின்றனர்.

அவர்களின் படைப்புக்களை வாசகர்கள் விரும்பிப் படிக்கின்றனர். அவை வாசகர்களின் உள்ளத்தைத் தொடுப்பின்றன. அவர்களின் கருத்துக்களைக் கண்டு மனம் சளிப்பவர்களும், அக்கருத்துக்களுக்காக அவர்களைத் துவேயுப்பவர்களும் கூட அவர்களின் படைப்புக்களை இரகசியமாவப் படிக்கத் தவறுவதில்லை. காரணமென்ன ஈழத்தின் நிலைறந்த இலக்கிய விமர்சகர் கலாநிதி க. கைவரசபதி இறந்துப் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றார்.

“நாவலில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் சமூகத்திலே ஒவ்வொரு நிலையிலே உழைப்பின் அடிப்படையிலே உள்ள பிரிவிலே-வர்க்கத்திலே இடம் பெற்றுள்ளது. அதன் காரணமாகச் சமூகத்திலே சில உறவு நிலைகள் அவ்வப்பாத்திரத்திற்கு ஏற்படுகின்றன. அந்த நிலையிலேதான் அந்தப் பாத்திரத்தின் வாழ்க்கை இயங்குகிறது; வளர்கிறது. அந்த வளர்ச்சியிலேயே அப்பாத்திரத்தின் சிந்தனைகளும், உணர்ச்சிகளும் தோன்றுகின்றன. பலவேறு மனிதரிடையே உள்ள சமூக உறவுகளினுடாக ஒரு பாத்திரம் இயங்குவதைக் கவனிக்கும் பொழுதுதான் அது என் அவ்வாறு இயங்குகிறது, அல்லது இயங்கவேண்டும் என்னும் பேருண்மை மக்குப் புலப்படுகிறது. சுருங்கக் கூறின் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளையோ, உணர்ச்சி மோதல்களையோ, சிந்தனைகளையோ ஓவியராக அப்படியே தீட்டி விடுவதல்ல காலல். இவ்வணர்ச்சிகளும், சிந்தனைகளும் எந்தச் சங்கர்ப்பத்திலே, எப்படித் தோன்றுகின்றன; அவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் வாழ்க்கை நிலையாது அந்த வாழ்க்கை நிலைக்கும், குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின்

23-ம் பக்க விடை

இவர் இலவசமாக ஒரு கொத்து அரிசி கிடைத்ததை எண்ணி ஏமாந்து சிரிக்கிறார்

குணவளர்ச்சிக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அக் குணங்களினால் வாழ்க்கை எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகிறது என் பனவற்றையெல்லாம் அடக்கியமைத்துக் கோடிட்டுக் காட்டும் பொழுதான் முழுமனிதனை நாம் உணர முடிகிறது.

சமூகத்திலேயுள்ள பொருளாதார உறவு முறை களின் அடிப்படையிலும், தமது பாத்திரங்களை ஆசிரியர் இனங்கண்டு கொள்வதால் நாம் மேலே காட்டிய உண்மைத்தன்மை அவர் பாத்திரங்களுக்குண்டு. அதாவது ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கும் தனிர்க்க முடியாதபடி இருக்கவேண்டிய, இருக்கக்கூடிய பண்புகள் அமைந்து விடுகின்றன. அவ்வாறு அமைவதே வாழ்க்கையோடு மிக செருங்கிய நிலைமைபைக் காட்டுகிறது. தமக்கு மிகமிக கெருங்கிய பாத்திரங்களை வாசகர் கண்டு உறவு கொண்டாடுகின்றனர். ஆசிரியரின் கற்பனையால் குணக்கலப்படும், திரிபும் பெறுத கூத்த சமய்புவான்-முழுகமடியை பாத்திரங்கள் இளக்கிரனின் நாவல்களில் இடம் பெறுவதே வாசகர் நெஞ்சைத் தொழில் இரகசியமாகும்.”

—“நீதியே நீ கேள்” முன்னுரை

ஆனால் இவ்வகையான படைப்புக்களை அரசியற் சார்புடையவை என்று எதிரிகள் ஒலமிடுகின்றனர். இவ் இலக்கு

பரிசீலி சின்னுக்கத்தோடு கேட்டாள்

“நான் பாடத்தொடர்க்கியதும் சீங்கள் மொட்டை மாருத்துப் போய்விடுகிறீர்களே? என், நான் பாடுவது உங்களுமிருப் பிடிக்கவில்லையா?”

“பார் சொன்னது பிடிக்கவில்லையென்று?

பாட்டை மாடியில் நின்றால்தான் நான் சீங்கள் மனைவியை அடித்துக்கொண்டிருக்க வில்லை என்பது அயலவர்களுக்குத் தெரிய வாய்ப்.”

பொங்களில் அரசியல் உண்டு. இதை ஒளித்து மறைக்கத் தீவிரவில்லை.

நெந்த ஒரு அரசியல் சார்புமில்லாமல், அரசியல்வார்க்க வேற்றுமைகளுக்கு அப்பால் நின்று கொண்டு இலக்கியம் படைப்பவனே உண்மையான எழுத்தாளன்” என்று உப்பாடு போடும் இவர்கள் யார்? இவர்கள் சரிந்து கொண்டிருக்கும் இன்றையச் சரண்டும் சமூக அமைப்பையும், அதன் உழுத்துப்போன கோட்பாடுகளையும் கட்டிக் காக்க விரும்புகின்றவர்கள். சமூக மாற்றத்தையும், புதிய வாழ்க்கையையும் விரும்பாத வக்கிர நெஞ்சம் படைத்த வர்கள், வெகுஜனங்களின் அபிளவதைகளுக்கும். நல்வாழ்வக்காக எழுச்சியுறும் அவர்களின் நியாயமான உணர்ச்சி வளருக்கும் எதிராக நிற்பவர்கள். இவர்கள் தமமை எப்படித்தான் மறைத்துக் கொண்டாலும் இவர்களின் வர்க்கா-அரசியல் சார்பு தெரியாமலில்லை. இவர்களின் உள்ளத் தாதச் சரண்டிப் பார்த்தால், இவர்களின் வர்க்க அரசியல் சார்பு பளிச்சென்று தெரியும். இவர்கள் என்னதான் மாய்பாலம் பண்ணினாலும் இவர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்

களிலும், கட்டுரைகளிலும், சுரண்டும் வர்க்கத்தின் அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகக் கண்ணேடு யந்தையும், கருத்துக்களையும் காணலாம். எனவே இலக்கியம் அரசியலுக்கும் வர்க்கங்களுக்கும் அப்பற்பட்டது என்பது வெறும் ஏமாற்றுகிறது.

இலக்கியம் என்பது தன் காலத்திய சமூதாயத்தின் அரசியல், பொருளாதார, வாழ்வியல் சித்தாத்தங்களின் கலை உருவாகும். அரசியல் வர்க்க சார்புடையது. வர்க்க அரசியல் சமூதாயக் கோட்பாடு, வாழ்வியல் மூறை என்ற உருவாக்க தாங்கி நிற்கிறது. இதைத் தான் கலை இலக்கியமும் பிரதிபலிக்கிறது. உலக இலக்கிய மாபினும் சரி, தமிழ் இலக்கியமாயினும் சரி இதற்கு விகிதிலைக்கல்ல. சங்ககால இலக்கியத்திலிருந்து இன்றைய இலக்கியம் வரை ஆராய்க்கு பார்த்தால் அவை ஒவ்வொரு நையும் பிரதிபலிப்பதைப் பரக்கக் காணலாம். இது தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு வர்க்க சமூகத்தில் அந்த வர்க்கத்தின் அரசியல், பொருளாதாரக் கருத்துக்கள் தான் வாழ்க்கையின் தர்மக்கோட்பாடுகளாகவும், கண்ணேடு மாகவும் இருந்து வருகின்றன. உதாரணமாக அடிமை சமூக அமைப்பில் அதன் ஆரூம் வர்க்கமாயிருந்த வர்க்கத்தின் கருத்துக்கள் தான் வாழ்க்கையின் கோட்பாடுகளாக இருந்துவந்தன. அவ்வாறே பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பிலும் இருந்து வந்தன. இன்றைய முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிலும் இது தான் நிதர்சனமான நிலை. இதே சமயத்தில் மற்றொன்றையும் கவனிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு சமூக அமைப்புக்குள்ளும் இருந்த வர்க்கங்களுக்கிடையே டாந்த பேரராட்டங்கள் இலக்கிய கர்த்தாவைப்பாதித்தன. அவ்வுடைய படைப்புக்களில் இது பிரதிபலித்தது. இன்றைய முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிலும் இந்த வர்க்க

முதலாளித்துவாட்டுக்கள், அவற்றை அடிப்படை எழும் அரசியல் பிரதிக்கிணகள், கருத்துக்கள் வாழ்க்கை நிலைகள் அந்த போய்கிமு இன்றை இலக்கிய கர்த்தாவையும் பாதிக்கவே எடுப்பதின்றன. முதலாளிவர்க்கத்திற்குச் சேவகம் செய்யும் எழுத்தாளர்கள் இதை முடிமறைக்கப் பார்க்கின்றனர். நாம் இதை முடிமறைக்க விரும்பவில்லை. இதுதான் வித்தியாசம். இது இலக்கியத்தில் எவ்வாறு வடிவமெடுக்கிறது?

கலாநிதி கைலாசபதியின் விளக்கத்தையே இங்கு வடித்துக் காட்டுவது பொருந்தும்.

“நாவல்தான் சமூதாயத்திற்கும் தனிமனித மூக்குமிடையேயுள்ள நெருங்கிய அடிப்படையான உறவுகளை ஆராய்ந்து, பாத்திரங்களின் வர்க்க வேர்களைக் கண்டறிந்து உயிர்த்து அடிப்படையள் வளர்க்கி நிறைந்த முழுமனிதரைக் காட்டும். சுருங்கிக்கூறின் நாவலானது பழைய காவியம், நாட்டுப்பாடல், இதி காசம், புராணம் ஆகியவற்றையெல்லாம் தன்ன கத்தே கொண்ட புதிய இலக்கிய வடிவமாகும். இதன் காரணமாகவே இன்றைய நாவல் அரசியல் சார்புள்ள தாகவும் இருத்தல் தவிர்க்க முடியாததாயுள்ளது. முழுமனிதனையும் காட்ட முனையும் நாவல் இலக்கியம் எப்படி அரசியலை மட்டும் புறக்கணிக்க முடியும்?

அரசியல் நாவல் என்றால் என்ன? அரசியல் என்னும் சொல்லைக் கேட்டவுடனேயே அஞ்சிப் படை படைத்து, அது இலக்கியத்திற்குப் புறம்பானது என்று எவ்வரும் அஞ்சவேண்டியதில்லை. அரசியல் என்று கூறும்போது நாம் பொதுவாகக் கருதுவதென்ன? சில அரசியற் கருத்துக்களையே நாம் கருது

கிரேமல்லவா? மனித உணர்ச்சியையும் ஒழுக்கத் தையும் பிண்டப்பிரமாணமாகச் செறிவுடன் காட்டும் நாவலானது, அரசியற் கருத்துக்களையும் காட்டுவது தனிக்க முடியாததாகின்றது. உணர்ச்சியும் அனுபவமும் மனிதனது இதயத்திற்கு நெருங்கியவை. அரசியற் கருத்துக்களோ யாவருக்கும் பொதுவானவை வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையனவல்ல என்று சிலர் கருதக்கூடும். ஆனால் அத்தகைய கருத்துச் சரியானதா என்று ஒரு சிறிது சிக்கித்துப் பார்த்தல் தகும். நமது காலத்திலே அரசியற் கருத்துக்களும் சித்தாந்தங்களும் எத்தனையோ மனித உள்ளங்களிலே ஆழந்த உணர்ச்சியைக் கிளரிவிட வல்லனவாயுள்ளன எத்தனையோ மக்களின் குணங்களை நிச்சயிப்பவனவாயிருக்கின்றன. எனவே நேர்மையோடு சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிக்கிக்கும் எங்கே ஒரு எழுத்தாளனும் அரசியற் சித்தாந்தங்களைப் புறக்கணிக்க முடியாது. ஆனால் அரசியற் கருத்துக்களை அரசியலிலே கையாள்வது சலபமான காரியமன்று. கருத்துக்களை ஒரு நாவலாசிரியன் ‘தனது’ கருத்துக்களாகக் கூற முற்பட்டாற்றுன் கிலைப்பண்டு சிறப்புறுகிறது. ஆனால் அதே கருத்துக்கள் பாதிரங்களின் புற உலகத்திலே தோன்றி அது உலகத்திலே ஒன்றியிடும்பொழுது அவற்றைப் பிரித் தெடிப்பது கடினம். பாதிரங்களின் உணர்ச்சிபோடு அவை இரண்டறக் கலந்து விடின் அதுவே சிறந்த பண்பாகிறது. கருத்துக்களைக் கருத்துக்களாக காணுமல் பாதிரங்களின் வாழ்க்கை நிலையிலே தோன்றும் வாழ்க்கைத் தத்துவமாகக் கண்டால் நாவலாசிரியன் வெற்றிப்பட

கின்றன. இன்றைய நாவலாசிரியனை எதிர்நோக்கும் விஸ்வங்கங்களில் ஒன்று இத்தச் சிக்கிலை, கருத்துக்கள் எங்கிருந்தோ வந்து புகுந்து பாதிரங்களைப் பற்றிக் கொள்வதற்காக இருப்பின் அவை சிறப்பாக அமையா. அன்றி அவை தாமாகவே பாதிரத்திற்கும் சமுதாய உறவுகளுக்குமிடையே யுள்ள தொடர்பிலே - மோதலிலே - முரண்பாட்டிலே இயல்பாகத் தோன்றுவனவாக இருப்பின் அவையிக்க வலிமையுள்ளனவாக விளங்கும். கருத்துக்கூறின் அரசியல் நாவலிலே சித்தாந்தங்கள் ஊனும் உயிரும் பெற்று உயிர்த்துடிப்புள்ள மனித பாதிரங்களாக மாறி விடுகின்றன.....”

—“நீதியே நீ கேள்” முன்னுரை

இவ்வகையில்தான் எனது நாவல்களில் அரசியல் டட்டம் பெறுகிறது. எனவே, ‘வசங்கத்தில் ஆரம்பமாக இருக்கும் ‘நானை நம்முடையது’ விதிமூலம் அரசியல் இருக்கும் என்று எதிபார்ப்பது வியாயமே. இந்நாவலில் வரும் சம்பவங்களும், கருத்துக்களும் சுரண்டும் வர்க்கத்திற்கும் அவர்களின் இலக்கிய ஏஜன்டுகளுக்கும் கசப்பாயிருங்காலும் அவை நாட்டுநடப்பின் சமுதாய வாழ்க்கையின் உண்மைத் தோற்றங்கள். உண்மைக்கு முகம் கொடுக்க அஞ்சி முக்காடுபோட்டுக் கொள்பவர்கள் எதைச் சொன்னால் அதைப்பற்றிக் கவுனியில்லை. அவர்களின் ‘எரிசாங்காரல் இந்நாவலில் சமம்பராகக் குழியாது. என்னால் இது உண்மையின் கதை.

இங்காவல் அடுத்த இதழில் தொடர்கிறது.

○ சிறுக்கை

கைதேர்ந்தவர்கள்?

| யோ. பெண்டிற்பாலன்

தோட்டத்துரை, தோட்டக் கந்தோரில் தனக்கெல அமைக்கப்பட்ட அறையில் உள்ள மேசையின் முன் கெய பிரமாக அமர்ந்திருந்தார். அவர் நெற்றியில் விழும் வெள் ஶோத்தோல் சுருக்கங்கள் அவரின் யோசனையைத் துலாம் பரமாகக் காட்டின.

கொஞ்சத் தூரத்துக்கப்பால், ஒரு மலைகளுக்கு மத்தி யில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ‘பக்டரியின்’ காற்றுடி வீச்சாக அசைந்துகொண்டிருப்பது அவரின் முழிக்கண்களுக்குள் தெரிகின்றது.

அச் சிவப்பு நிறக் காற்றுடி ஊ மை இழுவவிடுன் அரைந்துகொண்டிருந்தது.

பக்டரிக்கும்; தூரையின் கந்தோருக்கும் இடையில் உள்ள பசுமைகொழிக்கும் தேயிலை மலைச் சரிவுகளில், குளி ரடித்துப் பெய்யும் மழையில் நீண ந் து, கூனிக்குறுகிக் கொழுந்து பறித்துக்கொண்டிருக்கும் காட்சியும் ஒரு அழகு தான். மழைபெய்கின்ற இங்கேரத்தில் அவர்களின் கால் களில் அட்டைகள் இரத்தம் குடித்துக்கொண்டிருக்கும்.

கொழு கொழு எனப் பார்வைக்கு இதம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது அந்தத் தங்கமலைத் தேயிலைத் தோட்டம்.

அரிசியும் சாவும்

கந்தையா என்பவர் கூப்பனுக்கு ஒரு கொத்து இல வச அரிசி கொடுக்கத் தொடங்கியதும் தனது கூப்பனை அரசாங்க அதிபரிடம் ஒப்படைத்தார்.

“இதை நீங்களே வைத்திருங்கள்!”

“என்; தியாகம் செப்கிறீர்களா? மிக்க நல்லது” என்றார் அரசாங்க அதிபர்.

“ஆம், தியாகம்தான் செய்யப் போகிறேன்; நான் சாகப் போகிறேன்”

“என்? என்?”

கந்தையா சொன்னார்:

“என்னய்யா பேசுகிறீர். ஒரு கொத்து அரிசியோடை எப்படி உபிர் வாழ்கிறது? ஒரு கிழமைக்கு ஒரு கொத்தை வைத்து உம்மாலை வாழ முடியுமா?”

அரசாங்க அதிபர் முழிசினார்.

அதன் செழிப்பும், பசுமையும் பார்ப்பவரின் பசியை ஒரு முறை போக்கிலும்.

அத்தோட்டம் அங்கிலையில் இருப்பதற்கும்; கூடிய லாபம் தருவதற்கும் காரணம், அத்தோட்டத்தின் பெரிய தூரை போமென்தான் என்று அத்தோட்டக் கம்பனி முதலாளிகள் கூறிக்கொள்வார்கள்.

தன் அறையில் இருந்து யோசிக்கும் போமெஸ் தூரையின் கண்களில் பக்டரியின் அருகில் உள்ள பெட்டிக் காம்பராவில் தொழிலாளிகள் பெட்டி அடிக்கும் அசைவுகள் தான் பூரணமாகத் தெரிந்தன. அவர்கள் சுத்தியலால் கைஞ்சி அடிக்கும் சுத்தம் கேட்கவில்லை.

தன் நிர்வாகத்தின் கீழ், குறைந்த சௌகாலிய கூடிய லாபம் கிடைக்கிறதென்பதை பிரித்தானியாவில் உள்ள

தோட்ட முதலாளிகளுக்கு வருடா வருடம் முன்னேற்ற மான முகவில் காட்ட வேண்டுமென்று அவரது ஒருமன தான் இலட்சியம்!

தேயிலைப் பெட்டி அடிக்கும் வேலையை நாட்கூலிக்கு விடுவதால் கூலி அதிகம் போகிறது. தொழிலாளர்களும் ஒழுங்காக பெட்டி அடிப்பதில்லை. கொந்தராப்புக்கு விட்டால்தான் லாபம் அதிகம். அதுவும் மற்றத் தோட்டக்களில் கொடுப்பதிலும் பார்க்க குறைந்த ரேட்டிக்குச் கொடுக்கவேண்டும். அதற்கு என்ன செய்வது?

துரையின் மூளை, அவர் கண்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் 'பக்டரி' காற்றுஷயிலும் வேகமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

வாயில் உள்ள சுங்கானில் இருந்து, சுருட்டுப் புகை சுதந்திரமாக விரும்பிய திசையெல்லாம் நெளிந்துகொண்டிருந்தது.

பெட்டிக் காம்பராவில் வேலை செய்பவர்களில் கறுப்பையா கெட்டவன். அதாவது தொழிற்சங்கத் தலைவன்; நியாயப்படி கேட்பான். கொந்தராப்புக்குச் சாம்மதிக்க மாட்டான். இராமையா-அவன் மற்றத் தோட்டங்களில் கொடுப்பதைப்போல் தனக்கும் தரும்படி கேட்பான். புத்தி கொஞ்சம் இருக்கிறது. கிறிஸ்தோப்பன்-சுத்தமோடன்; வஞ்சகமில்லாதவன். தொழிற்சங்கத்தில் சேரவில்லை. ஒரு கத்தோலிக்கன்; விசுவாசமாக வேலை செய்வான். இப்படியாக அத் தொழிலாளரப்பற்றி 'மேமேக்கர்' கூறியவை, சிந்தனையில் ஒழுங்காக வந்து, தனக்குச் சாதகமான முடிவைடுக்கத் தாண்டின.

துரை கைவிரல்களைக் கோத்து, ஒன்றுடன் ஒன்றை உரசியவாறு, கண்களை வெட்டினார்.

“போய்!”

“தொரே!”

கந்தோர் பையன் முத்துசாமி ஓடிச்சென்று துரை முன்னால் சலாம் போட்டு நின்றுன்.

“கிறிஸ்தோப்பனை அழைச்சுக்கிட்டுவா!”

முத்துச்சாமி, பக்டரியை நோக்கி, மலைப் படிகளால் இறங்கி ஓடினான். கொஞ்ச நேரத்தில் கிறிஸ்தோப்பன் யுன்னே வர முத்துசாமி பின்னால் ஓடி ஓடி வந்தான். கிறிஸ்தோப்பன் குலைந்திருந்த தலைமயிரைக் கைகளால் நோதி அனிந்த காக்கிக் காற்சட்டையை இழுத்துச் சரி ரெய்து விட்டு முப்பத்திரண்டு பற்களும் தெரிய கந்தோர்வாசலில் இழித்துக் கொண்டு நின்றுன்.

“கிறிஸ்தோப்பன்!”

கண்ணக்களில் சுறுகி ஒடும் சிரிப்புடன் துரை அழைத்தார். கிறிஸ்தோப்பனுக்கு உச்சி சூளிரந்தது. சூளிரவைக்கப்பட்டது.

“தொரே! சலாமுங்க தொரே!”

பாய்ந்து விழுந்து சென்ற அவன், பெரிய சலாம் உன்றைப் போட்டு, துரைக்கு முன்னால் கை கட்டி நின்றுன். இரு கால்களும் ஒன்றேடோன்று ஒட்டி இருந்தன. கட்டிய கைகளை, ஒடுக்கியது காணுதென்ற பிரமையில் இன்றும் உள்ளே உள்ளே ஒடுக்கியவாறிருந்தான். முகத்தில் இழிப்புக் குறையவில்லை.

அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த துரை மெதுவாக ஓழுங்கார். சுங்கானை வாயில் வைத்துப் புகைவிட்டவாறு, அவனருகில் வந்து தோளில் தட்டினார். கிறிஸ்தோப்பன் வெட்கப்பட்டவனுய்க் கூசி, புளகாங்கிதம் அடைந்து சிரித்தான்.

“கிறிஸ்தோப்பன் நீ என்ன சமயோம்?”

“நானுங்க தொரே, கத்தோலிக்க சமயமுங்க!”

“வெறிகுட்! நானும் அதுதான்; நானும் கத்தோலிக்கன்தான்; தெரியுமாரி!”

“தல்லதுங்க தொரே!”

துரை சடுதியாக ஏதோ யோசனையில் மூழ்கி, முன் னால் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் எலிசபெத் மகா ராணியின் படத்தைப் பார்த்தவாறு நின்றார். பின்பு ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து, அதன் கிட்டாச் சென்று கைலெஞ்சியை காற்சட்டைப் பையில் இருந்து எடுத்து அதில் பட்டிருந்த தூசியைத் துடைத்துவிட்டு, கிறிஸ்தோப்பனை நோக்கித் திரிம்பினார்.

“இது யார் தெரியுமா?”

“இவங்க! தொரே எலிசபெத் மகாராணியுங்க!”

“ஆர்ஜுட்டு ராணி இவங்கே?”

“எங்க ராணிக்க தொரே எங்க ராணி!”

“வெறிகுட்! கிறிஸ்தோப்பன்! எந்த தொழிற்சங்கத் திலே சேர்ந்திருக்கிறோய்?”

“ஒன்றிலையுமில்ல, தொரே! ஒன்றிலையுமில்ல!”

கிறிஸ்தோப்பன், ஆனந்தத்தோடு, முகத்தை இரு கைகளாலும் உரஞ்சித் துடைத்துவிட்டு நின்றான்.

துரை மேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்து மேசையில் உள்ள கைலகளைப் பார்வையிட்டார். பத்து நிமிடங்களுக்குமேல் சென்றுவிட்டபின் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து புன்னகைத் தார். அவனும் சிரித்தான்.

“யு ஆர் ஏ குட் மான்!”

இறங்குவிட்டவர்

பத்திரிகாசிரியர் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார்

“இந்தக்கவிதை உங்களால்தான் எழுதப்பட்டதா?”

“ஆமாம் ஒவ்வொருவரிகளும் என் சொந்தக் கற்பனை”

“அப்படியா? உங்களைச் சந்திப்பதில் நான் மிகவும் மிகுஷ்சி அடைகிறேன்

எட்சர் அலன்போ அவர்களே நீங்கள் அதிக காலத் திற்கு முன்பே இறங்குவிட்டதாகவன்றே நான் தவருக்காண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

கிறிஸ்தோப்பன் கீழுத்தைக் கடித்து எச்சிலால் நின்த்துக் கொண்டான்.

‘கிறிஸ்தோப்பன்! நான் பெட்டிக் கொந்தராப்பை ஒனக்குத் தருகிறேன். நீ எடுத்துக் கொள்!’

“சரியுங்க தொரே!”

துரை சொல்லிவிட்டார். அவன் மறுக்கமாட்டான். அவனுக்கு மறுக்கவும் தெரியாது.

கிறிஸ்தோப்பனுக்கு படிப்பில்லை; கணக்குவழக்கு சூனியம். கொந்தராத்தைப் பற்றி எதுவித அறிவும் இல்லை.

“அப்போ, இங்கே வா!”

அவன் துரைக்கு அருகில் சென்று நின்றான். எதற்கு அடை முக்கிறோர் என்று தெரியாமல் வளர்த்த நாயு முகத்தைப் பார்ப்பது போல் அவரைப் பார்த்தான்.

“சரி. இதில் ஒரு கையெழுத்துப் போடு!”

கிளாக் அழைக்கப்பட்டார். கிறிஸ்தோப்பன் தன் பெரு மிரல் அடையாளத்தை கிளார்க்காட்டிய இடத்தில் இட்டான்.

துரையினால் அவனுடன் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் மூந்தி யானது.

“சரி, போய் வேலையைத் தொடக்கு!”

“சரியுங்க தொரே!”

“டமேஜ் ஆனு எல்லாம் உன்பொறுப்பு!”

“சரியுங்க தொரே!”

“ஒரு பெட்டிக்குப் பதிமுனை சதம் மட்டுந்தான்!”

“நல்லதுங்க!”

“சரி போ! ஆ! வேற கூலியை வேலைக்கு எடுத்தா அதுவும் உன்பொறுப்பு!”

“நல்லதுங்க தொரே!”

[18-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆயுதங்கள்

“எனக்குச் சக்தியைக் கொடு!”

“எனக்குச் சக்தியைக் கொடு!”

அவன் துப்பாக்கியின் கத்தலுக்கு காது கொடுக்க வில்லை.

“மனிதா எனக்குச் சக்தியைக் கொடு?!”

“முனிதா ஏங்குச் சக்தியை கொடு?!”

அவன் தி பி நின்று, மன்னில் அனுதையாகக் கிடக்கும் நுப்ப வியைப் பார்த்தான்.

“மனிதனே எனக்கு உயிர்கொடு!”

போர்வீரன் அதன் பக்கத்தில் சென்று நின்றன்.

“இந்தக் கூலால் உன்னிப்போல் ஆயிரமாயிராம் துப்பாக்கிகளைச் சேர்முடியும்” என்று கூறி துப்பாக்கியைத் தூக்கிதோளில் பூட்டுக் கொண்டான்.

“சரி போ!:

“சலாமுங்க, வர்தேங்க தொரே!”

கிறிஸ்தோப்பனுக்கு என்றுமில்லாத ஒரு மனங்கைறவு. குரைதன் தோளில் தட்டியதையும்; தன் பெயரை மூழுவாகச் சொல்லி அழைத்ததையும் எண்ணி எண்ணி கிழு கிழுப்பு அடைஞ்தவாறு பெட்டிக் காம்பராவை நோக்கி ஒடிவாங்கான். அங்கு, வாசலில், சுத்தியலைக் கையில் பிடித்தவாறு கிறிஸ்தோப்பனின் வரவை எதிர் பார்த்து இராமையாவும் கறுப்பையாவும் நின்றுகொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்தோப்பன் கார்ச்சட்டையின் இரு பைகளுக்குள்ளும் கைகளை விட்டு, சின்னத்துரையைப் போல் நிமிர்ந்து நின்றன. எல்லாம் நுரைகொடுத்த மதிப்பு.

“என் ஒன்னை தொரை அழைச்சாரு?!”

கறுப்பையா சாவாதான்மாகக் கேட்டான்.

“தொரை என் பேரைச் சொல்லி அழைச்சாரே! நல்ல தொரே!”

அவனுக்கு துறை அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்த நாட்டோழம் முடியவில்லை.

“அதைவுடு! என் அழைச்சாரென்று முதல்ல சொல்லு”

“தோளிலெல்லாங் கை போட்டு கிறிஸ்தோப்பன் குடமான் என்னரு!” கறுப்பையாவுக்கு கோபம் ஏறிவிட்டது.

“என் அழைச்சாரென்று சொல்லித்தொலையேன்?!”

கிறிஸ்தோப்பன் பெட்டிக்காம்பரா நிலையில் கையால் பிடித்து நின்றவாறு கூல்களை மாறிவைத்து நின்றன.

“பெட்டிக் கொந்தராப்பு கொடுக்கிறதுக்கு!”

“பெட்டிக் கொந்தராப்பா?!”

இராமையா ஆச்சரியத்துடன் வினவினான். அப்போது தான் அவனுக்கு யோசனை தொட்டது.

“எடுத்துக் கிட்டியா” கறுப்பையா ஆவலாகக் கேட்டான்.

“ஆமா !”

“எவ்வளவுக் கெடுத்தாய் ?”

“ஒரு பெட்டிக்குப் பதிமுனுச்சேதாம் !”

“மோட்டாசாமி! இழிக்கிறபே மற்றத் தோட்டங்களில் யெவ்வளவு கொடுக்கிறான்க தெரியுமா ?”
கிறிஸ்தோப்பனின் சிரிப்பு ஆவியாகி பழயபடி முகம் சோர்ந்து விட்டது.

“எவ்வளவு குடுக்கிறான்க ?”

“இருபது சதோம !”

“ஐயோ !”

கிறிஸ்தோப்பன் ஏங்கிப்போய் நின்றான்.

அவன் நின்ற நிலையில் அவன் மேல் கறுப்பையாவுக்கும், இராமையாவுக்கும் அனுதாபம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“தொரை ஏமாத்திப்புட்டான்! சரண்டிற புத்தியல்லாருல்கோல் !” இராமையா பெட்டிக்காம்பராவுக்கு உள்ளே நடந்தான்.

“ஓடு தொரையிக் கிட்டப் போயி கட்டாதன்னுசொல்லு; குறைஞ்சு சுதா முனுபேர் வேலை செய்ய நூம்; ஒரு நாளைக்கு குறிச்சு தொகை முடிச்சுக் கொடுத்தே ஆகன்றும், ஏன் பேர்க்குவில் கூட எடுக்கமாட்டாய் ஒடு !”

கறுப்பையா கத்திச் சொன்னான். கிறிஸ்தோப்பன் தயங்கி நின்றான்.

“ஏன் நட்கட்டைமாதிரி நிக்கிறே ?”

அவன் குனிந்து நிலத்தைப்பார்த்து பிடரியை கை ணால் சொறிந்த வண்ணம் மெதுவாகச் சொன்னான்.

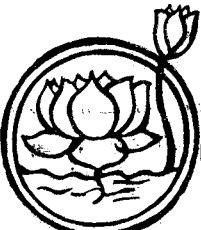
“நா, கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துப்புட்டனே?” கறுப்பையா, அவனை ஆத்திரமும், அனுதாபமும் சேர்ந்த கோபத்துடன் நோக்கினான். கிறிஸ்தோப்பன் தன் களங்கள் மற்ற தோற்றுத்துடன் உணர்ச்சியின்றிச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான்.

“பெட்டியை அடிச்சடிச்சச் செத்துப் போ,போயேன் ஏங்கிக்கிறே” இராமையா கோபமாய், கிறிஸ்தோப்பனைப் பிடித்து பெட்டிக் காம்பராவுக்குள்ளே தள்ளி விட்டான். அவன் நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு இருமியவாறு அந்த இடத்திலேயே நின்றான்.

“தட்டிக் கேட்க ஆளில்லையென்று - இங்கோர் கூட்டம் தலைக்கனம் கொண்டு அஸைதோ தட்டிக்கேட்கவல்ல, ஈட்டுப்பொசுக்கவே - இங்கோர் அக்னியாய் புறப்படுவாய் தோழனே!”

மீட்டி

குவினது

உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால் உணவுக்கே மிஞ்சாதேதுப் பு அழுதவன் அழுதே சாவான் பொழுதெல்லாம் புலம்பியேறும் வியர்வையில் விளையும் முத்து வீணிலே சித்தியேடா உழைப்பவன் உயர்தவின்றிக் கணிப்பினுற் சாத்திகானீர்

சாண்டவே கனவிற் கண்டும் சுளைசுளையாக வாங்கி இருண்டதே தொழில்முறைகள் எத்தனை கால மேய்ப்பா? உழைப்பவன் உதிரந்தன்னை நிழலிலே மறைந்துநின்று மனமள வென்று நிஞ்சும் வழமைதான் இன்றுமுண்டு.

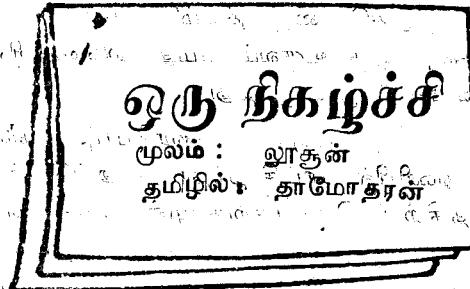
தொழிலினை ஆருவோனும் துரைகளும் உழைப்புறிஞ்சும் முதலையும் உள்ளநாட்டிற் பழுதற வாழ்வுவேண்டும் சித்தமொன் ரூக்கி மக்கள் ஓரணி திரட்டல்விட்டுப் புத்தகப் புரட்சி செய்வோட் பூரிகள் வீணர், பேயர்.

நெஞ்சிற் பலமிழந்து நேர்மைத் திறன் இழந்து வருஞ்சித்து வாழ்வப்பகள் வாழ்விலே ஓர் நாளைக்கும் பஞ்சிலே பற்றுந்தியாய் உழைப்பவர் எழுந்தபோது மிஞ்சமோ வருஞ்சகர்தம் சூட்சிகள் மாநிலத்தே?

பொங்கிடும் மக்கள்சுக்தி புதுயுகம் சமைக்கும்போது மோசடி வருஞ்சனாமல் மெய்வருந் தாத தேட்டம் ஆகிய தம்முட்டேக்கி அறநெறி போதிப்போர்கள் போயொழி வார்கள் அப்போ புத்துல கொன்றுதோன்றும்

இ. சிவானந்த

சௌத்துச் சிறுக்கை

களைக் கண்டும் கேட்டும் உள்ளேன். ஆனால் அவை எது வும் ஏன்னைக் கவரவில்லை. உண்ண மையக் கூறுவதாயின் அவை எனது ஆத்திரத்தைக் கிளி, ஏன்னை மேலும் மேலும் மனி தவர்க்கத்தை வெறுக்கும் ஒருவனுக்கின் என்லாம்.

ஆனால் ஒரு நிகழ்ச்சி மட்டும், எனது ஆத்திரத்திலிருந்து ஏன்னை மீட்டு மேலெழுப்பியதெனலாம். அதை இன்றுவரை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

1917-ம் ஆண்டின் ஜேவனிற் காலத்தில் அது நடந்தது. அன்று வாடைக்காற்று சூளிருடன் பலமாக விசித்தொன்றிருந்தது. இருப்பினும் வாழ்வதற்காக ஏதாயினும் செய்தாகவேண்டுமாதவினால் அதிகாலையே ஏழூந்து வெளியே போக வேண்டியிருந்தது. தெருவிலே ஆள் நடமாட்டம் எதுவுமில்லை. என்னை செ...வாசலுக்குக் கொண்டு செல் வதற்காக ஒரு நிக்சோக்காரனை வெகு சிரமத்துடன் அமர்த்தினேன். இப்பொழுது காற்று சிறிது குறைந்திருந்தது.

மிழவியை மெதுவாகத் தூக்கி அவளை ஒரு கையால் பிடித்த வண்ணம் கேட்டான்.

“உனக்கு அடியொன்றும் இல்லையே?”

“இல்லை அடிப்பட்டுப் போச்சு”

அவள் எவ்வளவு மெதுவாக விழுந்தாள் என்பதை கான் கண்டிருந்தேன். அவளிற்கு எதுவித காயமும் படியுக்க முடியாதன எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவள் சாலம் போடுகின்றாள். அது எனக்கு வெறுப்பைத் தந்தது. றிக்சோக்காரன் அவசியமில்லாமல் வம்பை விலைக்கு வாங்கி என்னான். இதிலிருந்து தப்புவதற்கும் அவனே வழி பார்க்கட்டும்.

ஆனால் தனக்குக் காயம் பட்டுவிட்டாக கிழவி சொன்ன பின்னர் றிக்சோக்காரன் ஒரு கணமும் தாமதிக்க வில்லை. இன்னமும் அவளைப் பற்றிய வண்ணம் அவளை முன்னே அழைத்துச் சென்றான். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நான் முன்னே பார்த்தேன் அங்கு ஒரு பொசில் நிலையம் இருந்தது. பலத்த காற்று விசியதால் ஒருவரும் வெளியே சிற்கவில்லை. றிக்சோக்காரன் அதன் வாசலை நோக்கி கிழவியை அழைத்துச் சென்றான்.

இருந்தாற்போல ஒரு விவரிக்க முடியாத உணர்வு என்னை ஆட்கொண்டது. எட்ட எட்ட போய்க்கொண் டிருந்த அவனது மங்கலான உருவம் அந்தக் கணத்தில் எனக்குப் பெரிதாகி நான் அண்ணாற்று பார்க்குமளவிற்கு விசுவருபம் எடுத்தது. அதே வேளையில் அவன் என்னில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்துவது போலவும், அது எனது கம்பளிச் சட்டைக்குள் இருந்த எனது எனது சிறிய ஆத்மாவை முற்றுக ஆட்கொண்டு விடப்போவது போலவும் அச்சுறுத்தியது.

தெருவில் இருந்த சுப்பை கஞ்சல் யாவும் காற்றினால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு தெரு துப்பரவாக இருந்தது. நிக்சோக்காரன் கெதியாக ஒடத் தொடங்கினான். நாம் சே... வாசலைச் சமீபத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தெரு வின் குறுக்கால் சென்ற ஒரு உருவம் எமது றிக்சோவில் தட்டுப்பட்டு மெதுவாகக் கீழே விழுந்தது.

அது ஒரு பெண்ணின் உருவம். நரையோடிய தலை மயிருடன் கந்தல் துணியில் காட்சி தந்தாள். அப்பெண். தெருவின் மறுபக்கத்திற்கு செல்வதற்கு முன் எச்சரிக்கை எதுவுமின்றி றிக்சோவின் முன்னால் தெருவைக் கடந்தாள். றிக்சோக்காரன் அவளிற்கு வழிவிட்ட பொழுதும் பூட்டப் படாமல் காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்த அவளது மேல் சட்டை றிக்சோவின் நகத்தில் மாட்டுப்பட்டுவிட்டது. அதிஸ்டவசமாக றிக்சோக்காரன் ஏற்கனவே வண்டியின் வேகத்தைக் குறைத்துக்கொண்டிருந்தான். இல்லாவிட்டால் உண்மையிலேயே அவள் பலமாக விழுந்து கடும் காய மடைந்திருப்பாள்.

அவள் மண்ணில் விழுந்து கிடந்தாள். றிக்சோக்கார ஆம் வண்டியை நிறுத்தினான். அந்த வயோதிப மாது காயமடைந்திருப்பாள் என நான் கருதவில்லை. தவிரவும் நடந்ததற்கு எதுவித சாட்சியமுல்லை. ஆகவே றிக்சோக்காரனுக்குக் கஷ்டத்தையும், எனக்கு தாமதத்தையும் தரக்கூடிய விதத்தில் சட்ட ஒழுங்கு முறைகளைப் பார்ப்பதை, நான் விரும்பவில்லை.

ஆகவே “அதெல்லாம் சரி நீ போ” என்றேன்.

அவன் எனது கூற்றிற்கு செவிசாய்க்கவில்லை. நான் சொன்னது அவனுக்கும் கேட்கவில்லையோ என்னவோ. அவன் றிக்சோவின் நகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு அந்த

எனது சிந்தனை யாவும் வெறுமையாகி, எனது பலம் யாவும் என்னவிட்டு பறிக்கப்பட்டுவிட்டதுபோல நான் எது வித சலனமும் இல்லாமல்' றிக்சோவில் இருந்தேன். ஒரு பொவிஸ்காரன் வெளியே வந்தபொழுதுதான் உணர்வு பெற்றுக்கீழே இறங்கினேன்.

அப் பொவிஸ்காரன் என்னிடம் வந்து “இனி அவன் வரமாட்டான் நீங்கள் வேறு றிக்சோ பாருங்கள்” எனக் கூறினான்.

எதுவித சிந்தனையுமில்லாமல் எனது சட்டைப்பட்டு ஒரு விருந்து ஒரு கை நிறைய நாணயங்களைக் கிள்ளி அப் பொவிஸ்காரனிடம் கொடுத்து “இதை அவனிடம் கொடுங்கள்” எனக் கூறினேன்.

இப்பொழுது காற்று முற்றுக நின்று விட்டது. ஆனால் தெரு இன்னமும் அமைதியாகவே இருந்தது. நான் சிந்தனையுடன் நடந்துகொண்டிருந்தேன் ஆனால் அச்சிந்தனை களை எனது பக்கம் திருப்புவதற்கு நான் அஞ்சினேன். முன்னர் நடந்தவற்றை ஒரு புறம் விட்டு விட்டு பார்த்தால் நான் கொடுத்த அந்த நாணயங்களுக்கு அர்த்தம் என்ன? அது என்ன வெகுமதியா? றிச்சாக்காரனிற்கு நீதி வளங்கு வதற்கு நான் யார் சீன்னால் விடைகாண் முடியவில்லை. இன்றும் இங்கிக்முச்சி எனது சிந்தனையின் பக்மையாக நிற்கின்றது. அடிக்கடி அது எனக்கு வேதனையைக் கொடுத்து என்னைப்பற்றி சிந்திக்க வைக்கின்றது அந்தக்காலத்தில் பிரத்தால் இலக்கியப் புத்தகங்களைப் போலவே அங்கால ராணுவ, அரசியல் விவாரங்களையும் நான் இன்று முற்றுக மறந்து விட்டேன் ஆனால் இங்கிக்முச்சி மட்டும் எனது சிந்தனைக்கு அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கின்றது உண்மையாக நடந்ததைவிட வேதத்துடன் அது என்னைத் தாக்குகின்றது; என்னை நானுறங்கி செய்கின்றது; திருந்தும்படி என்னைத் தூண்டுகின்றது; எனக்கு புதிய துணிவையும் நம்பிக்கையையும் தருகின்றது.

१ சிறுகதை

நா. சண்முகரெத்தினம்

கோபுரம்

“மாவிட்ட புரம் கந்தசாமி கோயிலான் இந்தளவு முயற்சில்லை. இண்டைக்கு யாழிப்பரணத்திலை பெரிய கேடும் அம்மாளின்றைதான்”

“இங்கை கன பணக்காரர் இருக்கினா. இருந்தும் முதலிங்கம் ஒருதன் தான் பேரை விளங்கவைச்சிருக்கிறோன். இனிக்காலாகி காலமெல்லாம் அவன் பேர் விளங்கும் கண்டியோ”

“யபாரியருக்கு என்று சாமி கடாட்சம் வேணும் காணும் வீடிக்கடைப் பொன்னுத்துரை வீடிக்கட்டுக்கை ‘அவன்’ வைச்சு லொறியிலை கொண்டுபோகேக்கை ஆஜை பிறவிலை மறிச்சுப்போட்டானவை பொலிசுக்காரர். கதிராமத்தானுக்குப் பொறுத்தெராரு நேதிக்கடன் வைச்சான். தப்பியிட்டான். இண்டைக்குப் பொன்னுத்துரை பின்றை மட்டமெண்டால் கதிராமத்திலை எல்லாருக்கும் பெறியும்.”

“அது சொன்னிரோ சரி. களவுக்குப் போகேக்கையும் முத்தவெளி முனியப்பறுக்கும் ஒரு பங்கு நேருவனவை எண்டு ஈம்மாவே சொல்றது.”

“கொழும்பிலை இண்டைக்கும் ‘முத்துவிங்கம் சுருட்டு’ எண்டு கடையள்ளை கேட்டுக்கேட்டு வரக்கிறங்கள். அவனுக்கு நல்ல லக்ஷ்மி கடாட்சம் இருக்கு”

இவையெல்லாம் யோகாதனின் காதுகளில் நன்றாக விழுங்கன. அவனுக்குச் சிரிப்பும் பரிதாபமும் ஒன்றாகவே வங்கன. அம்மன் கோவில்திடியில் ஜனக்திரள் முட்டி மோதிக் கொண்டிருங்கது. கோவில் கோபுரவேலை முடிந்து கும்பா பிழிகம் நடைபெறகிறது. சுருட்டு முகலாளி முக்குளிக்கம் ஒன்று இரண்டு இலட்சம் செலவு செய்து எழுங்கு கிற்கும் கோபுரம் என்று ஊரெங்கும் ஒரே கதை.

முக்குளிக்கத்துக்கு ஐர் மக்கள் புகழ் மாலைகள் கூட்டு; ஊருக்கீடு வந்தது உயர்வு என்று பலரும் பெருமைப்படக் காரணியப் பேரழகுடனும் பொலிவிடதனும் பரந்து கிடக்கும் வரண்டுபோன வயல் வெளிக்கு எடுவை வானளாவ நின்ற அந்தக் கோபுரம் எழுக்காரணமாயிருந்த அந்த எண்ணம் எப்படி எழுங்கது; எப்படிச் செயல்பட்டது; என்பதெல்லாம் யோகாதனுக்கு நன்றாகத்தெரியும்.

யாழ்ப்பாணத்திலேயே பெரிய ‘சுருட்டுக் கொட்டி’ முக்குளிக்கத்தினுடையதுதான். நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் அங்கு சுருட்டுவேலை செய்கின்றனர் என். எஸ். சி. சித்தியன்டாந்து நான்காவது ஆண்டையும் எவ்வித வேலையுமின்றிக் கழித்துவிட்ட யோகாதன் தொழிலாளர்களின் உலக விஷயங்களையறியும் ஆவசின அலும் தனது பொழுத போக்காவும் தினசரிப்பத்திரிகைகளைத் தினமும் உரக்க வரசித்துக் காட்டும் கெளரை வேலையை மேற்கொண்டான். முக்குளிக்கத்தின் தொழிற் கூட்டத்துக்குள் நுழைந்து சுதங்கிரமாக உலாவ அவனுக்கிடைத்த இந்தச் சந்தர்ப்பம் அவரின் தொழிலில் செழியு சழிவுகளைக் காணும் வாய்ப்பையும் அளித்தது

ஒரு நாள் யோகாதனை முக்குளிக்கம் அழைத்து “யோகு நான் சொல்றதை விளக்கமாக உணங்களைல்ல

கிட்டையும் சொல்லிப்போடு. அம்மாளின்றை திருப்பணி; இண்டைக்குத் தொடக்கம் ஒவ்வொருக்கதறிடையுமிருந்து ஒவ்வொரு கட்டுச் சுருட்டுக் கழிக்கப்போறன். என்ற பெரியிலை அவங்கடை சுருட்டுற குளி மட்டும்தானே போகும். இதாலை எனக்கொரு புண்ணியமுமில்லை அவன் கருக்குக்கான். சீ போய்ச் சொல்லு ஆராவது மறுத்தாக கிறத்தா என்னட்டை வந்து சொல்லு.”

யோகாதன் இதைப் போய்ச் சொன்னதும் யாரும் மறுக்கவில்லை. அதற்கு மாருக அரசியல் புதினங்களையெல்லாம் தன் அறிவுக்கு எட்டியவரை தயக்கமின்றி விமர்சனம் செய்யும் வேலூப்பிள்ளையர் “கேரில்விசயம் அதுவும் அம்மாள் எங்கடை கண்கண்ட தெய்வம் ஒரு கட்டிலை இரண்டெண்டாலும் நாங்கள் மறுப்பில்லை”. மறுப்பேதுமின்றி, மனப்பூர்வமாகத் தினமும் ஒரு கட்டுச் சுருட்டின் கொழிற் குளியைத் தியாகம் செபய ஒவ்வொரு வனும் ஒத்துக்கொண்டதில் முத்துவிங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. “நாளைக்கு அம்மாளுக்கு ஒரு கோவரத்தைக் கட்டினு ஊருக்கொரு மதிப்புத்தானே. மானிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயிலுக்கொரு கோவரமிருக்கிற காலை அந்தக் கோயிலுக்கும் ஊருக்கும் எவ்வளவு மதிப்பு அதைவிடப் பெரிசாய் ஒண்டைக் கட்ட வேணும் அம்மாளுக்கு-இதுதான் கண்டிய ளோ என்றை ஆசை. உங்களின்றை கோபுரமெண்டு நீங்களிம்மளவு பேரும் நாளைக்குத் தலை நிமிர்ந்து சொல்லாமெல்லே” இப்படி அவ்வப்போது பிரசங்கங்கள் வைத்த முதலாளியின் கடவுள் பக்கியும் அதையும் மிஞ்சிவிட்ட அவரது ஊரபிமானமும் தொழிலாளர்களைக் கவரத்தான் செய்தன.

முதலாளியின் இக் கற்றை ஆமோதித்துப் பேச வார் வேலூப்பிள்ளையர். “ஸ்ரீகள் சொல்லினா முக்காலும்

உண்மை, யாழ்ப்பாணத்திலே மட்டுமில்லை இந்த இலக்கைச் சிலோனிலேயே இன்றைக்கும் திறம் திருவிழா நடக்கிறது எங்கூடை அம்மன் கோயில்களை கோபுரமும் ஒன்று கட்டிப் போட்டா” இப்படியெல்லாம் ஊர்ப்புகழ் பாடுவார் வேலுப்பிள்ளையர். அவருடைய உலகமே அந்த ஊர்தான். சுருட்டுக் கொட்டில் அரட்டையில் பிரதமபாத்திரம் வகிக்கும் அவர் நாட்டிலுள்ள தமிழ் அரசியல் வாதிகள், பிரபல வழக்கறிஞர்கள் எல்லோருக்கும் “இஞ்சைதான் அடி” என்று எப்படியாயினும் நம்பத்தகுந்த முறையில் கூறி விடுவார்.

சுருட்டுக் கட்டுச் சேர்க்கிற விடயத்தில் வேலுப்பிள்ளையர் மிகவும் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டார். அடிக்கடி முதலாளியிடம் போய்க்கதைப்பார். “என்ன விசயம் வேலுப்பிள்ளையன்னை இப்ப அடிக்கடி அவரிட்டைப் போரூய்” என்று கேட்கும் சுக்கதாழிலாளர்களுக்கு “கோவுரவிசயமாய்க் கதைக்கக் கூப்பிட்டவர். ஒண்டரைப்பனை உயரத்திலே எழும்பப் போருது கோவுரம்; அதேரை எழும்பப் போருது எங்கூடை ஊரின்றை கியாதியும்” எனப்பெருமையுடன் பதில் சொல்லிக்கொள்ளுவார் வேலுப்பிள்ளையர்.

ஆனால் இன்று முதலாளிமுத்துவின்கத்துக்கு மட்டும் புகழ்மாலைகள் வருவதை உண்மையைத் தெரிந்திருந்த யேகாநாதனால் பொறுக்கமுடியவில்லை. முதலாளியைப் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களின் காதுகளில் விழும்படி “அவற்றை சுருட்டுக் கொட்டில்லை வேலை செய்யிறவங்கள் ஒவ்வொருத் தனும் ஒவ்வொருகட்டுச் சுருட்டு ஒவ்வொரு நாளும் கழிச்சவிட்டெல்லோ காச சேர்ந்தது. எத்தனை வருமாய்க் கேர்த்தவை தெரியுமோ” என்றான்.

“என்னதம்பி போய்க்கதைகதைக்கிறோய். அவையள் ஏதோ தங்கூடை போயிலையிலேயே சுருட்டின்னைவீ” அவன்

கடை ஒரு கட்டு என்னத்துக்குக் கானும்? முத்துவிங்கந் தைப் பற்றி உங்க்குத்தெரியாது-அவன் பெரிய சிலவாளி அப்பா”

“அது சொன்னியோ நியாயம்தான்” ஒத்துப்பாடி அர் இன்னென்றார்.

ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் காஞ்சிக்குப் பத்துச்சதவிதம் தியாகம் செய்து மூன்று வருடத்துக்குள் முன் ஊறுக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களிடமிருந்து எத்தனை ஆயிரம் சேர்ந்ததென்பது யோகாதனாக்குத் தெரியும். கோபுரத்தின் அடியை நோக்கிச் சனத்திரங்குள் கிடிப்பட்டபடி பேர்ய்க்கொண்டிருந்தான். அங்குமிகும் முதலாளியின் பெயர் அடிப்பட்டுக் கொண்டுதானிருந்தது. அம்மன் வீதிவைல் ஆரம்பமாகிறது. மேளவாத்தியங்கள் முழங்கித்தல் எங்கின்றன. சுவாமிக்கு முன்னால் மதப்பற்று மிகவரும் அம்மன் கோவிலுடன் நிறையத் தொடர்புள்ள வருமான அரசாங்க அதிபர், பல பிரமுகர்கள், பியக்கடைப் பொன்னுத்துரை-இவர்கள் மத்தியில் மர்பில் பத்துப் பண்ணிரண்டு பவுண்஠ங்கச் சங்கிலி மினுங்கக்காட்டி யளித்த முதலாளி முத்துவிங்கம் எல்லோரும் ராஜ கடைபோட்டனர். முத்துவிங்கம் தன் கண்ணிற்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு கட்டளை பிறப்பித்தபடி போய்க்கொண்டிருந்தார்.

“இந்த வாகனக் கொம்பைப் போய்ப்படி”

“நீ போய்ச் சனத்தைக் கொஞ்சம் விலத்து”

“அந்தப் பந்தத்துக்குக் கொஞ்சம் என்னை விடு” இப்படி உத்தரவுள் பிறந்தன. இதைக்கேட்ட தொழிலாளர் பணிவுடன் பறந்தனர். அவர் இட்டதைச் செய்ய தனக்கு ஊரிலிருக்கும் செல்வாக்கைக் கட்ட முத்துவிங்கம் கையாண்ட இந்த வழி பொறுவைபவங்களில் அவர்

பேர்ன் பலர் கையாள்வதுதான். ஓயா அ முழங்கும் மேள வாத்தியம் அவரை வாழ்த்துவது போலிருந்தது. விழா அம்மனுக்கா முத்துவிங்கத்துக்கா எனச் சந்தேகப்பட்ட ஏன் யோகநாதன். அம்மன் பள்ளியெழுந்திருந்த இட வாகனத்துக்கடியில் “இறைவன் சங்கிதியில் எல்லோர் சமம்” என்ற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்த கோபுரத்தின் அடிப்பாகத்தில் செதுக்கப்பட்டிருந்த கரிய உயரிய எழுத்துக்கள் அவன்கண்களைக் கவர்ந்தன. “வீர வீரகு முத்துவிங்கம் உபயும்” என பிள்ளையர்களும், சிவ மயும் ஆகியவற்றின்கீழ் அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. சிருட்டுத் தொழிலாளியின் உழைப்புக் குவியை முதலூக்க கொண்டு சிற்பத்தொழிலாளியின் கைத்திறனால் கோபுரம் முத்துவிங்கத்தின் கோபுரமாய் “ஒன்றாகப்பள்ளி உயரத்திலே” நிற்கிறது. யாருக்குக்கியாதி? வழில்பியாகி தன் வர்க்கம் செய்து வந்த கைங்கரியத் தெதித் திறமையுடன் செய்து விட்டார் முதலாளி. ஆண்ட வன்கள்தியிலிரும் தொழிலாளி மாற்றப்பட்டான். “ஆண் வன்கள்தியிலிரும் பேரின்தானே சரண்டல் பேர்வழிகள் எல்லனும் ஆவுன் பேரின்தானே சரண்டல் பேர்வழிகள் எல்லாருமே தெரழிட்டுரிகிறார்கள்”. எங்கோ அவன் படித்த சொற்கள் யோகநாதனுக்கு நினைவுக்கு வந்தன.

யோகாநாதன் வெளியே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சுற்றுத் தொலையில் வேலுப்பின்ஸையர் கெற்றியில் வீழுகி மூடும் பொட்டுமாகக் காத்தே பூவுடன் அமைதியாக விண்ணு கொண்டிருந்தார்.

கோபுரத்தின் உயரமும் சனத்தின் தொடர்க்கூடியும் அவருக்கு அளித்த பெருமையினாலா? அல்லது கோடு நின்தின் அடியில் இருந்த எழுத்துக்களை அவரும் பார்த்து விட்டாரா?

கலை இலக்கிய விமர்சனம்

கலை இலக்கிய விமர்சனத்தில் இரு விமர்சனங்கள் உண்டு. ஒன்று அரசியல் நோக்கு விமர்சனம்; மற்றது கலை நோக்கு விமர்சனம். இந்த இரு விமர்சனங்களுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு என்ன? அரசியல் கலைக்குச் சமைத்தயாகவோ, ஒரு பொதுவான உலகப் பார்வை, கலை ரீதியான விமர்சனத்துக்கும் விமர்சனத்துக்குச் சமைத்தயாகவோ இருக்க முடியாது. நாம் வெறுமையானதும் (Abstract) சுத்த சுயம்புவானதும் மாற்ற முடியாததுமான அரசியல் விமர்சனத்தை மட்டுமல்ல, வெறுமையானதும் சுத்த சுயம்புவானதும் மாற்ற முடியாததுமான கலை ரீதியான விமர்சனத்தையும் மறுக்கிறோம்.

ஒவ்வொரு வர்க்க சமூகத்திலும் ஒவ்வொரு வர்க்கமும் தனக்குரியதான் சொந்த கலை நோக்கு விமர்சனம், அரசியல் நோக்கு விமர்சனம் ஆகிய இரு விமர்சனங்களையும் கொண்டுள்ளது. ஆனால் எல்லா வர்க்க சமூதாயத்திலும், எல்லா வர்க்கங்களும், ஒரே மாதிரி, முதலாவதாக அரசியல் நோக்கு விமர்சனத்தையும் இரண்டாவதாக கலை நோக்கு விமர்சனத்தையும் வைக்கின்றன.

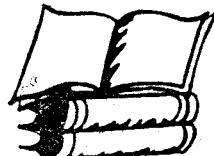
நாங்கள் என்னத்தைக் கோருகிறோம்? அரசியலினதும் கலையினதும் ஒன்றினைப்பு, உருவத்தினதும் உள்ளடக்கத் தினதும் ஒன்றினைப்பு, புரட்சிகரமான அரசியல் உள்ளடக்கத் தினதினதும், ஆகக் கூடிய உயர்ந்த, பூரணமான கலை உருவத்தினதும் ஒன்றினைப்பு என்பவற்றைத்தான் நாங்கள் கோருகிறோம்.

கலைப் படைப்புக்கள், அரசியல் ரீதியில் அவை எவ்வளவுதான் முற்போக்கானதாக இருந்தாலும் கலையம்சத்தில் குறைவுடையவையானாலும், அதைவிட வசிமையுடையன்பாகா. ஆகையால் நாம் இரண்டையும் எதிர்க்கிறோம். அதாவது பிழையான அரசியல் கண்ணேட்டத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட கலைப் படைப்பையும் எதிர்க்கிறோம். அரசியல் கண்ணேட்டத்தில் சரியானதாக இருந்தும் கலைத்தன்மையற்ற சுவரோட்டி சுலோகப் பாணிப் போக்குடைய படைப்புகளையும் எதிர்க்கிறோம்.'

கலை இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையில் நாம் இங்கு இரு முனையிலும் போராட்டத்தை நடத்தியாக வேண்டும்.

மண்ணிலிருந்து, அதன் பகளைப் பலத்தில் செடி வளர்ந்து பூத்துக் குலுங்குகின்றது. ஆத்பொலைவை கலை ஞர்களும் மக்களிடமிருந்துதான் எல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு, அதனைச் செழுமைப் படுத்தி மீண்டும் மக்களுக்கு அதனைக் கொடுக்கின்றார்கள். கலைஞர்களுக்கு ஆதாரமாகவும், படிக்கத் தகவைகளாகவும் பரட்டாளி மக்கள் உள்ளார்கள்.

० சிறுகதை

விபரங்கள்

— த. வே. கனகரைத்தினம்

பகல் பண்ணிரண்டு மணி இருக்கும். வெய்யில் பற்றி எரிந்தது. மார்க்கட்டின் மேலக் கோடியில் இருக்கும் சுத் திரத்திற்கருகாமையில் தள்ளு வண்டிலே நிறுத்திவிட்டுச் சின்னத்தமிழ் தலையில் தலைப்பாகையாகச் சுற்றியிருந்த அழுக்குக் கயர் ஏறிய சால்வைத் துண்டை எடுத்து உதவி முகத்திலும் முதலிலும் வழிந்த வேர்வையைத் துடைத்து விட்டு, பக்கத்தில் சுத்திரத்துக் கிளற்றில் ஒரு வாளி தண்ணீர் அள்ளி வாயைக் கொப்பவித்துக் கால்களையும் கழுவிக் கொண்டு எதிரோ முலையில் இருந்த தேத்தண்ணிக் கடைக்குள் புகுந்தான்.

முதலாளிக் கிழவன் முருகேஸ் பேப்பர் படிக்கக் கொண்டிருந்தவர் சின்னத்தமிழ் கடைக்குள் வருவதைப் பார்த்துவிட்டு எழுந்தார்.

“என்ன சின்னத்தமிழ்! பிழைப்பு எப்படி? எங்க காலமையில் இருந்து ஆளைக் கண்ணில் காணக் கிடைக்கேல்லை?”

“இண்டைக்கு ஆற்ற முகத்தில் முளிச்சனே தெளியாது, நாய்லைச்சல்தான். நாலு பணத்துக் காசக்குப் பிழைப்பில்லை”

“அப்படி என்ன நாய்லைச்சல் அலஞ்சனியீ?”

“அதை வன் அண்ண கீக்கிறியள்? நானும் உங்கக் கடைத் தெரு முழுக்கக் காலமையில் இருந்து அலையிறனே கொஞ்ச அரிசி வாங்கிப் போடலாமென்டு; ஒரு கோதாரி போவரவிட்டையும் இல்லையாம். போன சிழுமை கிட்டங் கீக்கை முட்ட முட்ட வைச்சிருங்கவங்கள் - அதுக்கீள எங்கயன்னை போட்டுது? இல்ல, தெரியாமத்தான் கேக்கிறன்; மெய்யே அண்ணே?”

“எங்கடை ஆக்களைப் பற்றித் தெரியாதே! எரியிற வீட்டில் பிடிக்கி மிச்சம் பிடிக்கிறவங்கள்தானே! இப்ப உனக்கென்ன தேத்தண்ணியே போடுவே!”

“ஓமண்ணை. வெறுக்கேத்தண்ணி ஒன்டு எப்பான் கடுகண்ணீல் கூட விட்டுப் போடுகோ; தண்ணீர்த் தாகம் நாக்கை வறட்டுது. அதோட அஞ்ச சுத்துக்குச் செல்வ வெத்திலையும் தாண்ண”

சின்னத்தம்பி மேசையில் கிடந்த பேப்பரைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“அப்ப சின்னத்தம்பி — ஸி அரிசி வாக்கேல்லையே!”

“தீங்கள் என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறியள் - ஆற்றேறக்கைள்ளு வரங்கிறது? நேக்குச் சங்கத்தில் எட்டுச்கூப்பன் வாங்கினன். அதையும் துலைவான்கள் நேராச் சீரா அளக் கிறுக்களே? ஒரு கொத்தெண்டு தங்காங்களெண்டா ரெண்டு சுண்டும் பறை வெட்டியுந்தான் இருக்கும். நாங்களென்னவினை செய்யிறது? நாள் முழுக்க இந்த ஒட்டை வண்டிலோடை உடம்பை முறிச்ச நாலு முட்டை இழுத்தாலும் நேர காலத்துக்கு ஆனவாக்கில கஞ்சி குடிக்க வழி இல்லாமல் கிடக்கு. நாங்கள்தான் வளங்களுங்கள், அங்கினேக்கை குஞ்சியைப் பாணைத் திண்டு குடிச்சிட்டுக் கிடப்பம்; அங்கை குழங்கை குஞ்சுகள் ஆறுக்கும் என்ன செய்

யிறி? கல்லீத் திண்டாலும் எரிச்சுப் போடுற வயதெல்லே! அதுகள் இந்த வயதில் திண்ணுமெல் பேங்கு எப்ப எண்டு திண்ணுறது? உங்க சோத்திப் பாணையும் அறுங்க அமரிக் கன்ற மாவையும் அதுகளும் எத்தனை நாளுக்கெண்டு திண்டு கொண்டு கிடக்கிறது? அவன் முத்த பொடியனுக்கும் மூண்டு நாளா வயித்தாலே அடிக்குது... யோகலும் எண்ண பாடோ தெரியேல்லை...?”

மேசையில் தேயிலைக் கறன் படிந்த மூக்குப் பேணி யில் வைத்த தேனீரை ஊதி ஊதிக் குடித்துக் கொண் டிருந்தான் சின்னத்தம்பி. குடித்து முடித்ததும் பத்து சகத்தைக் கொடுக்குவிட்டு முருகேசர் கொடுத்த சீவல் வெத்திலையில் பாதியைப் போட்டுக்கொண்டு மிகுதியை அரையில் செருகி இருந்த மாட்டுத்தாள் சரையில் மடித்து வைத்துவிட்டு யாழிப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியை நோக்கிப் பாங்கிப் பாங்கி நடந்துகொண்டிருந்தான்.

2

சின்னத்தம்பிக்கு நாற்பது வயதாகிறது. மணமாகிப் பத்து வருடங்களிருக்கும். பத்து வருடங்களுக்குள் வஞ்சகமின்றி ஏழு பிள்ளைகள் பெற்றெடுத்தாள் அவள் மனைவி பாக்கியம். பாக்கியம் ஒரு நேர்ந்தான். ஊதினால் விழுந்து போவான். போன ஆவணியில் தான் கடைக் குடியிப் பிள்ளையைச் சின்னத்தம்பியின் பொருளாதார நிலைமை குழியில் வைத்தது. கொஞ்ச நாட்களாகச் சின்னத்தம்பிக்கு மனதில் ஓர் ஏக்கமும் வேதணையும் கெம் பிற்று. இந்த அரிசிப் பஞ்சமும் தனது பொருளாதார நிலைமையும் நித்தம் வருத்தக்காறனுள் அவனது நடுவில் பெடியன் யோகளைக் கொண்டு போய்விடுமோ?

சின்னத்தம்பி எட்டி நடந்தான். யோகதுக்குப் பேரன் கிழமை கடுமைப்படுத்திவிட்டது. நெஞ்சில் சளி அடைத்து முச்சு விடவே கஸ்டப்பட்டான். தொண்டை கேரக் கேர ஏதோ புலம்பினான். அன்றூட்டி சேற் றக்கே தாளம் போடும்போது வெளியில் உள்ள டாக்குத் தர்மாரிட்டைக் காட்டி வைத்தியம் செய்வதற்கு அவன் பணத்துக்கு எங்கே போவது? கடைசியில் பெரியான் பத்திரிதான் தஞ்சம் என்று அங்கு கொண்டு போய்க் கேர்த்தான். இன்று மத்தியானம் துண்டு வெட்டிக் கொண்டு போகும்படி டாக்குத்தர் சொல்லி இருக்கார். போன கிழமை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் பொழுது எப்படி இருந்தானே அப்படிபோதன் இன்றும் இருக்கிறான். டாக்குத்தன் சொல்லுவரை எல்லாம் சுகமாகி விட்டதாம். அவங்களுக்கென்ன - மாதா மாதம் அறுநாளே எழுநாளே சம்பளம் கிடைக்குது; அது போதும் தானே! மற்றவன் எக்கேடு கெட்டால்தான் என்ன? இவங்களை வண்டில் சிலிலை கட்டி சங்கிக்குச் சந்தி சமா வைச்சு ரேட்டு ரேட்டா இழுத்துத் திரிய வேணும்...

சின்னத்தம்பி யோசனையுடன் நடந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஏனோ உலகத்தின் ஒவ்வொரு செய்கையையும் பார்க்க எரிச்சல் எரிச்சலாம் வந்தது.

“இஞ்சார! உங்களைத்தானே!”

சின்னத்தம்பி திரும்பிப் பார்த்தான் - மனைவி பாக்கியும் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“என்னை இப்பானே வாராய்? நான் நெச்சன் நீ இந்தானாக்கு ஆசுபத்திரியில் நிப்பாயெண்டு; அவன் மூத்தவனுக்கு என்ன மாதிரிக் கிடக்கு”

வலிமை

வலிமையான ஒரு கருத்திற்குப் பிரதிநிதி யாக நிற்கும்வரை மனிதர்கள் வலிமை பரானவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தை அவர்கள் எதிர்க்கும்போது சக்தி குன்றியவர்களாகிவிடுகிறார்கள்.

— பிராய்ட்

“அவனுக்கு ஒண்டுமில்லை; நாளைக்குக் காச தாற கெண்டு கனகு அண்ணற்ற கடையிலை அரேட்டு மா வாக்கைக் காச்சிக் குடுத்தன்; இப்பு வயித்தோட்டம் இருந்ததை விடக் குறைவு. அதைசரி; இப்ப இவன் தமிழியை எப்படிக் கொண்டு போறது? உங்களேக்க ‘டாக்கிக்கார்’ ஒண்டு புதியுங்கோவன்”

“சரி சி போய்த் துண்டை வெட்டிப் பெருட்டை ஆயித்தமாக வைச்சிரு - இதாலை டாச்சி வரும் பிடிச்ச வாறன்!”

பாக்கியம் ‘பவர்ஸ்ரேசனை’த்தாண்டி ஆஸ்பத்திரியை நேர்க்கிப் போகின்றார். நாலா பக்கமும் பார்த்த சின்னத்தம்பி எதிரே இருந்த பேக்கரியில் ஜங்கு சுதந்திற்கு பிடி வாங்கிப் புகைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்.

“மா விலை குறைக்கப் போருங்களாம்; பேப்பரில் போட்டிருக்கு” - சின்னத்தம்பி திரும்பிப் பார்த்தான் கையில் பிரித்த ‘சுதங்கிரன்’ பத்திரிகையுடன் இருவர் போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

சின்னத்தம்பி தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்:

‘குறைச்சால் நல்லதுதான்! எல்லாருமாகச் சேர்ந்து நல்ல பஞ்ச கிண்டி எங்கடை எம்பிமார் ஒவ்வொருத்தனர் வாயையும் நல்லாக ஒட்டிப் போடலாம்-அவங்களும் பத்து வருஷங்களைப் பேசிப் பேசி வாய் கிழிஞ்சு போக்கது’

எதிரில் வந்த ராக்ளியைக் கைதட்டி மறித்துத் தானும் ஏறிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குள் போனான். பாக்கியம் யோகனைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் இன்னும் அனுங்கிக் கொண்டுதான் இருந்தான். பாக்கியம் போவதற்கு முன்னதாகவே யோகனைத் துண்டு வெட்டியிட்டு விட்டார்களாம் - புண்ணியவான்கள்!

பாக்கியம் யோகனையும் ஏற்றித் தானும் ஏறி ராக்ளி பில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

“இஞ்சை! மஹக்கை ஏதாவது வைச்சிருக்கிறியலே? உதாலை போகேக்கை கறிக்கட்டுக்கை ஏதாவது பாத்துக் கொண்டு போகலாம்.”

“என்னட்டை என்பேசம் கிடக்கு. நான் ஏதாவது தூளைத் தருக்கியைப் பாத்திட்டு வாறன். சீபெழியைக் கட்டிக்கொண்டு முன்னுக்குப் போ-உங்க உண்ணட்டைக் காசில்லையே ராக்கிக்குக் குடுக்க?”

“என்னட்ட இஞ்ச ஒண்டரை ரூபாதான் கிடக்கு.”

“அதுபோதும். தம்மி இவையை ஒருக்கா ரீராயியடிச் சங்கியில் விட்டு விடும்.”

ராக்ளி நகர்ந்தது. சின்னத்தம்பி அரையில் செருகி வைத்திருந்த வெற்றிலையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டே கறிக் கடையை நோக்கி நடந்தான்.

சின்னத்தம்பி எழுபத்து ஐந்து சுத்திற்கு நாலு திரளிப் பெரடி வாங்கிக் கிழே கிடங்த ஒரு பேப்பர்த் துண்டில் மடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். எதிரே ஒர் உமல் நிறையைக் கணவாய் வங்கிக் கொண்டு மை ஒழுக் ஒழுக நடராசா வாத்தியர் நின்று கொண்டிருக்தார்.

“சின்னத்தம்பியே! வா, வா! நல்ல நேரத்திலவரூபம். மணியத்தினர் கடையிலை முண்டு மூட்டை அரிசியும் ஒரு மூட்டை நெல்லும் கிடக்கு ஒருக்கா வண்டில்ல போட்டுக் கொண்டு வாவன். நான் ஒரு ராக்ளிக்காறிகை கூப்பிட்டு ஏத்தச் சொன்னன், அவன் மாட்டனெண்டு போட்டான்.”

“பின்னை அவன் நாலுமூட்டையை அதிலை ஏத்திற ணெண்டவனே! அவனும் சனத்தை ஏத்தியெல்லை பிழைக்கிறவன்?”

“அதுக்கில்லை; ராக்ளியெண்டா ஒரு ரூபாக்காசோடை அலுவல் பாத்திடலாம் எண்டு பாத்தான். நான் ஒருக்கா உதிலை போட்டு வாறன்-நீ இந்த உபலையுங் கொண்டு மணி யத்தினர் கடைக்குப் போய் அதுகளை ஏத்து.”

“நீங்களும் வாறியளோ அல்லது நான் ஏத்தி கொண்டு போகட்டோ?”

“நீ போகிடாகை; ஏத்திக் கொண்டு நில், நான் இப்ப வந்திடுவன்.” சரண்டிப் பழகிய புத்தி-சின்னத்தம்பி வழியில் அரிசியை எடுத்துப் போடுவரன் என்ற பழகிப் போன கீழ்த் தரமான எண்ணத்தைக் கொடுக்கிறது.

பாதுகாப்பில் வைத்திருந்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு நடராசா வாத்தியர் போனார். அவர் ‘உதிலை

போட்டுவரன்' என்று சாராயத் தவறணைக்குத்தான் என்பது சின்னத்தம்பிக்கு விளங்கி விட்டது.

சின்னத்தம்பி சுத்திரத்தடிக்குச் சென்று கைவன் அடைய எடுத்து மணியத்தின் கடையில் மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு நின்றூன். நடராசா வாத்தியார் வேட்டித் தலைப்பைச் சிரைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு எச்சிலைக் காறி வீதிவழியே துப்பியபடி சிராட்வாயில் புதைய ஒரு கையால் சைக்கிணப் பிடித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார்.

"சின்னத்தம்பி ! எல்லாம் நெடியே... எங்க அங்க உமல் ஆ... வண்டில்லையே வைச்சிருக்காய்; சரி வா பேரவும். அப்ப மணியண்ணை—உங்களைத்தான் —நான் வரன்."

சின்னத்தம்பி வண்டிலைத் தள்ளிச் செல்ல, நடராசா வாத்தியார் சிறிது முன்னால் வேட்டித் தலைப்பு ரோட்டைக் கூட்ட நடந்து கொண்டிருந்தார்...

வாத்தியாருக்கு 'ஹீற்' ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

சின்னத்தம்பி கதை கொடுத்தான்: "மாஸ்ரர் ! எங்க இருந்து இந்த அரசிலை எல்லாம் வாங்கினான்கா? நானும் உங்க வெயிலுக்கை நாய் அலைச்சல் அலைஞ்சன் கொஞ்ச அரிசி வாங்கலாமென்னி—உங்கை கிடந்தாத்தானே? நானு தியாற்றை கடையிலை கிடக்காம். கொத்து ஒண்டே முக்கால் ரூவாயாம்."

"பங்கை பேங்கெதன்ன! உனக்கு விஷயமெல்லாம் தெரியுது. நானும் எங்கடை எம்பியைப் பிடிச்சு கிறீஸ்மஸ் ஸாக்கு அவருக்கு ஒரு சின்னப்பாட்டி வைச்சு விஷயத் தைச் சொன்னன்; மணியம், எம்பின்ர சுகலன்தானே—அவர் அங்கினேக்கை சொல்லிக்கில்லி முன்னு மூட்டை

அரிசியும் ஒரு மூட்டை கெல்லும் வாங்கித்தந்தார். என்னாப்பா செய்கிறது? நாட்டில் கல்லடம் வந்தா எல்லா கும் பட்டுப் பகிர்ந்து செய்யத்தானே வேணும்."

சின்னத்தம்பிக்கு ஆக்கிரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது, 'நாங்கள் மாடா அடிச்சும் தின்னவறி இல்லாமல் கிடக் கிறம்; நீங்கள் கிடைக்கிறதை எல்லாம் உங்களுக்கை பகிர்ந்து கொள்ளுங்கோ'-காறித்துப்பினுன். ஆற்றறோய முகத்தில் துப்பியது போல இருந்தது.

கன்னுதிட்டிச் சந்தியைத் தாண்டியதும் வீதியில் இருந்த சிறிய பள்ளத்தில் சைக்கில் கையை கிட்டு நழுவி கிழு, சுழன்று கொண்டிருந்த முன்சில்லின் மேல் கால் வைத்ததும் அது சுறக்கி 'தொப்பார்' என மாஸ்ர விழுந்தார். சேட்டுப் பொக்கேற்றக்குள் இருந்த சில்ல கால் காசுகள் வீதியில் உருண்டு நாலாபக்கமும் சிறித தூஷன்.

இவர்கள்தான் எதிர் நோக்கியுள்ள பிரதாசமான எதிர் காலத்தை உருவாக்க இருக்கும் இளைஞர்களுக்குக் கல் லூரிகளில் பாடம் போதித்துக் கொடுக்கும் ஆகிரியப் பெரிந்தகைகள்! சின்னத்தம்பியின் நெஞ்சுவனே வலித்தது.

சின்னத்தம்பி வண்டிலை அப்படியே நடுவீதியில் கிட்டு கிட்டு ஓடிச் சென்று மாஸ்ரரைத் தாக்கினான். சோற்றுச் சுவராக விழுந்துகிடந்தமாஸ்ர இருமுகுக் குண்டரங்கனத் தார். மூட்டைகளைத் துக்கி உரமேறி உரம்பாய்ந்த ஒரு தெரழிலாளியின் உடம்பல்லவா அது? மூட்டைகளைத் துக்கி எறியுமாப் போல மாஸ்ரரையும் என் துக்கி ஏறியக் கூடாது என்ற ஒரு கணம் அவன் எண்ணினான். சங்கர்ப்பம் வரட்டும்; ஒரு நடராச மாஸ்ர் என்ன, அவ

ஏப் போல எத்தனையே கடரசாக்களை தூக்கி எறிய அவளைப் பேர்ந்றவர்கள் தயராகத்தான் இருக்கிறார்கள்!

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரறைக் தூக்கி நிறுத்தி சைக்களையும் எடுத்து அவர்களையில் கொடுத்து விட்டு உருண்டோடுக் காண்னில் சிதறிக் கிடங்க சில்லறைக் காச்களைப் பொறுக்கி அவர் பொக்கற்றுக்குள் போட்டன.

மாஸ்ர் காற்றுக்கு உலாஞ்சும் தெண்ணையைப் போல கையில் சைக்கிலுடன் உலாஞ்சினார்....

“மாஸ்ர! இதால் ரகசி வரும் பிடிச்சுக்கொண்டு போங்கோவன். சயிக்கிஷி நன் வண்டில் பேர்டுக் கொண்டுவாறன்.”

“ராக்கியும் வேண்டாம்-ஒண்டும் வேண்டாம்; இப்பனக் கென்ன? நன் சைக்கில்ல முன்னுக்குப் போறன். சீ பவுத்திரமாத உந்த மூட்டையளையும் உமலையும் கொண்டுவா” மாஸ்ர் சைக்கிலில் ஏறி விளக்குக் கம்பங்களையும், வெளிகளையும் தொட்டு ஊஞ்சலாடிக் கொண்டு வீடு நோக்கி ஊர்வலம் போறும்.

4

சின்னத்தம்பிவ வண்டிலைத் தெருக்கானில் ஓரமாகநிறுத்தி விட்டு, வண்டிலில் வைத்திருந்த காலு திரளிப் பெடியை யும் எடுத்துக் கொண்டு, தாங்தவரத்தால் அடித்திருந்ததனது விட்டின் தெருப்பட்டையில் நின்று மனைவி பாக்கியதைக் கூப்பிட்டான். ஈரக்கையை முன்தானையில் துடைத்தபடி தெருப்பட்டையைத் தூக்கித் திறந்துகொண்டு பாக்கியம் வளியே வந்தான்.

“இந்தா இந்தக் கறியைப் பிடியீன்; கன் இந்த காலு மூட்டையையும் கடரசா வாத்தி வீட்டை போட்டு வாறன்.”

பாக்கியம் கறியை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“உதென்ன? தவிடு பின்னாக்கு மூட்டையளே? பாக்கியம் கேட்டாள். மாஸ்ர் காலு மாடுவைத்து நாற்பது வீடுகளுக்கு வருடம் முழுக்கப் பால் கொடுப்பது அவருக்குத் தெரியும்.

“பால் குடுக்கிறதுக்கு மாஸ்ரருக்கேன் தவிடு பின்னாக்கு? அவர்தான் பள்ளிக்கூடத்திலே முந்தி எடுத்த அமரிக்கன்ற பால்மா இப்பவம் வைச்சிருக்கின்றே! இது அரிசியும் நெல்லுமூட்டையனும்”

“அப்ப ஒண்டு செய்யுங்கோவன். பொங்கலெல்லே வருகுது; மாஸ்ரிட்டை உதைக் கொண்டு போய்ப் போட்டுட்டு ஒரு காப்பறை நெல்லுக் கேட்டுப் பர்குங்கோவன். நாங்க எப்படிக் கிடங்தாலும் வரியா வரியம் வயிரவருக்குப் பொங்கிறதை ஏன் விடுவான்-பேந்து அது ஒரு குறையாய் போகிறும். சனம் அரிசிக்குப் பறந்து திரியீக்கை இஞ்ச நன் ஆரிட்டை எண்டு நெல்லு வாங்கிறது?”

“அந்தாள் மரண வெறியிலை விழுங்கெதழும்பி ஊர் வேலியெலாங் தடவிக்கொண்டு வந்தார். உதிலை நீரா விக் கேள்விக்கைதான் சைக்கிலைக் கொண்டு போய் விட்டாரோ தெரியாது. அவன் துலைவான் எங்கைதரப் போருன? ஏன் உன்ற ஆசையையும் கெடுப்பான்? எதுக்கும் ஒருக்காக் கேட்டுப் பாக்கிறன்.”

பாக்கியம் உள்ளே போய் விட்டாள். சின்னத்தம்பி வண்டிலைத் தள்ளிக் கொண்டு கடரசா- மாஸ்ர் வீட்டை வேக்கி டெந்தான். இரும்புக் கேற்றைத் திறந்து வண-

திலை உள்ளே கொண்டுபோய் உமலை எடுத்து மாஸ்ரரின் மனைவியிடம் கொடுத்து விட்டு, மூட்டைகளை இறக்கினான்.

நடராசா மாஸ்ரர் வெறிமயக்கத்தில் கஷ்டமாக போட்ட ஆழம் மாதிரிக் காயையும் எறியப் போட்டுக் கொண்டு வெளிவிழுங்கையில் ஈசிச் செயரில் கிடந்தார்.

சின்னத்தம்பி செருமினுன், மாஸ்ரர் மயக்கத்தில் அருண்டு பார்த்தார்.

“ஆரு சின்னத்தம்பியே! மூட்டையளைவாம் இறக்கிப் போட்டியே? உள்ளுக்குப் போய் மனிசிட்டை ரெண்டு சூபா வாங்கிக் கொண்டு போ.”

சின்னத்தம்பி மகந்தினுன்.

“தாகைக்கு இப்பெண்ண அவசரம்-உங்களிட்டை ஒரு கிசயம் கேள்க்காமெண்டு இருக்கிறன்.”

“அப்படி என்ன விஷயம்? சொல்லன்.”

“ஒன்று மில்ல.....பொங்கலெல்லே வருகுது-அது தான் அவள்பாக்கியம் உங்களிட்டை ஒரு காப்பறை கெல்லுக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொன்னான்.”

“ஓ....ஓ.... அதுவே விஷயம்? உங்குத் தருகிறதுக் கென்ன? இது கண்டியோ அம்மன் கோயிலுக்குப் பொங்கலுக் கெண்டு வாங்கினது. கோயிலுக்கெண்டு வாங்கினதிலை எடுக்கிறது சரியில்லை. அங்கையும் எங்கைட கைட்டி அம்மனைப் பற்றி உங்குத் தெரியும்தானே! அம்மனாக்கிக் குச் செய்கிறதை ஒழுங்காச் செய்யவேணும்; பேந்து அதை ஒரு பொல்லாப்பு வந்தா நாங்கள் இஞ்சு குடி இருந்த பாடில்லை.... நீ நாளைக்குக் கடைத்தெருவிலை விசா

சிசுப்பார்-அங்கினைக்கை ஆரும் வைச்சிப்பாங்கள் - எனக்கும் அயதியாக்கிடக்கு, நீ அப்ப போட்டு வாவன்”

சின்னத்தம்பி நெஞ்சைக் கீழிக்கும் ஆத்திரத்துடன் ஏசைக்கூட வாங்க மறந்துபோய் வண்டிலை எடுத்துக் கொண்டு இரும்பைக் கேற்றை ‘ஆ’ என்று திறந்தபடியே விட்டு விட்டு ரோட்டுக்கு வந்தான்...

‘கடைத் தெருவிலை நெல்லுக் கிடந்தால் நான் ஏன் இவர் மயிரை வந்து கேக்கிறன். நானும் ஒரு பேயன்-மனிசர் தின்னக்குடிக்க அரிசிக்கு வழி இல்லாமல் கிடக் கேக்கை, அவனும் ஒரு பேச்சி சொன்னாலெண்டு இந்த அஹவானை வந்து கேட்டது என்ற பிசுகு. இப்ப பொங் காட்டித்தான் என்ன? வயிரவர் வந்து சூலத்தாலை குத்தி எல்லாரையும் காக்கொண்டு போடுவாரோ! என்கை நானும் அதை ஒருக்காப் பாப்பம். வயிரவராம் வயிரவர் சிலம்பாய் வயிரவர்.’

அவன் தார் உருகி ஓடும் வெய்யிலில் வண்டிலையும் கொண்டு விடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். முது கால் வேர்வை ஒழுகி அரை வேட்டியை சரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. காலகளில் ரெதிக்கும் தார் அப்பி நாலாக இழுபடுகின்றது. அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை; அவனுக்கு அது தெரியாது.

ஆனால் ஒன்று; சின்னத்தம்பி வயிரவருக்குப் பொங்கு வானே என்னமோ தெரியாது. ஆனால் அவன் நெஞ்சை கொதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. அது எப்பவே ஒரு நாளைக்குப் பொங்கிச் சுரியத்தான் போன்றது

சிறுகதை

ஓரே கொடியின் கீழ்

தீர்வை பொன்னையன்

நிர்மலமான நீலவானம்.

கன்னியின் நெற்றியிலுள்ள சூங்குமத் திலகத்தைப் போல வானத்தின் இமைக் கோடியில் செங்கொடி.

உதயக் காற்று அவனுடைய உடலில் சிவிர்க்கின்றது.

அனுபசமாக அவன் பஸ்ஸைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன.

பனித்திரையைக் கிறித்துக்கொண்டு செங்கதிர்களைப் பரப்பியபடியே அடிவானத்தில் தலையை நீட்டிகின்றன உதய சூரியன்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் பறந்துகொண்டிருக்கும் செங்கொடி அவன் கண்களில் படுகின்றது.

‘என்ன? சிவப்புக் கொடி!?’

அவனுக்கு ஆச்சரியம்.

கண்ணுடிக்குள் பார்க்கின்றன.

அவன் பின்னால் பஸ் கொண்டக்டர் நிற்பது தெரிகின்றது.

“வேலுப்பிள்ளை, என்ன சங்கதி வல்லை நெசவு மில்லடி யிலை சிவப்புக் கொடி தெரியுது?”

“என்னன்னாடு தெரியேல்லை. ஏதாவது கூட்டம் நடக்கப் போகுதாக்கும்.”

கொண்டக்டர் வேலுப்பிள்ளைக்கும் வியப்பு.

சிவகுருவுக்குப் புதினம் அறிய ஆவல்.

உற்சாகத்துடன் பஸ்ஸை ஒட்டிகின்றன.

செங்கொடியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவனுடைய நினைவுச்சுடர் கொழுங்குவிட்டுப் படர்கின்றது.

இந்தச் சிவப்புக் கொடிக்குக்கிழமை நாங்கள் எல்லாரும் யூண்டாய்ச் செங்கு நின்டு போராட்டங்களை நடத்தினதாலே தான் இண்ணடக்கு இவளாவுடரிமையளையும் அனுபவிக்கிறம்.”

சிவகுருவினுடைய நெஞ்சு பெருமையில் நிமிர்க்கின்றது.

‘கொம்பனி காலத்திலே நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் எவளாவு? எப்பிடி. மாடு போலை வேலை செய்தாலும் குறஞ்ச சம்பளந்தான் எட்டு மணித்தியாலத்துக்கு மேலை வேலை செய்தாலும் ஒவர்க்கையும்கு சம்பளமில்லை. சில வேளை நாலஞ்சு மாதத்துக்குக் கூட சம்பளம் தராமல் கடத்துவான் கொம்பனி முதலாளி’

‘முதலாளியின் அட்டகாசத்தை என்னன்னாடு சொல்லுறது?’

சம்பளம் கேட்டால் நாங்கள் வீட்டைட்டிரும்பிப் போக வேண்டியதுதான். சம்பளத்தை அவன் தாற் நேரம் வேண்ட வேண்டியதுதான். வேறை பேச்சில்லை.’

‘முதலாளியின்றை வீட்டு வேலையள்கூட நாங்கள் செய்ய வேணும்.’

சிவகுருவின் இரத்தத்தில் குடேறகின்றது. நம்புகள் முறுகிப் புடைக்கின்றன.

‘தூக்கத்திலே எங்களிலை சிலபேர் தனித்தனியாகக் கிளர்ச்சி பண்ணி சரியான கரச்சல்பட்டம். நால்ஞ்சு பேருக்கு வேலையுமில்லாமல் போச்சு.’

‘கொஞ்ச நாளையாலே நாங்கள் சிலபேர் ஒண்டாய்ச் சேர்ந்து ஒரு சங்கத்தைத் துவக்கினம். கேள்விப்பட்ட உடனை முதலாளி அதை உடைக்கப் பாடுபட்டான். அவ் கேட்டை எங்கடை தொழிலாளரிலை சிலபேர் சலுகைக்கானின்டினை.’

‘எங்கடை சங்கத் தலைவரை வேலையிலிருந்து விலத்தினால் முதலாளி.’

‘தலைவரை உடனை வேலைக்கெடுக்க வேண்டுமென்டு நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தம்.’

‘சும்மா விட்டானே முதலாளி. காடையரை வைச்சு எங்களுக்கு அடிப்பிச்சார்.’

ஆத்திரத்தில் பல்லி கெருடுகின்றன.

‘நாங்கள் விட்டுக் குடுக்கேல்லை. பதினெஞ்சு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்தம் எங்களோடை நின்ட சில தொழிலாளியள் இரகசியமாய் முதலாளியிட்டை காசை வாங்கிக்கொண்டு வேலைக்குப் போகத் துவங்கிச்சினை. அந்தவேலை நிறுத்தம் தோத்துது. நாங்களும் தலை குளிஞ்சு கொண்டு வேலைக்குத் திரும்பிப் போனம். அதோடை சங்கமும் போச்சு.’

சிவகுரு வேதனை நிறைந்த நீண்ட பெருமுச்சு விடுகின்றன. அதுகாற்றில் சங்கமிக்கின்றது.

‘கொழும்பிலையுள்ள ஒரு பஸ் கொம்பனியிலை வேலை செய்த திருநாவுக்கரசுவும் கந்தசாமியும் எங்கடை கொம்பனியிலை வந்து சேந்தினை. அவைவந்து சில நாளையிலை

கொழும்பிலையுள்ள இலங்கை மேர்ட்டார் தொழிலாளர் சங்கத்திலே எங்கள் எல்லாரையும் சேத்தினை. இது தான் பெரிபழுனியன். இந்த யூனியன் இலங்கைத் தொழிற்சங்க சம்மேளன் தகுடன் சேந்திருக்கு. இப்ப எங்களுக்கு நல்ல பெலம். அதுக்குப் பிறகு எங்கடை யூனியனுக்கு முதலாளி பயம். நால்ஞ்சு முறை போராடி சில உரிமையை எடுத்தம்.’

‘பஸ் கொம்பனியினை எடுக்கவேண்டுமென்று எங்கடை யூனியன் கனாளாய் போராடிச்சுது.’

‘பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் பஸ் கொம்பனியை தேசிய மயமாக்கியதுக்குப் பிறகு எங்கடை பாடு பினையில்லை. எங்களுக்குச் சம்பளம் கூடிச்சுது. மாதாமாதம் சம்பளம் கிடைச்சுது. வீவு நாளுகள் சம்பளத்தோடை வந்துது. கொம்பனி காலத்தைப்போலை இப்ப கண்டபடி ஆக்களை வேலையிலையிருந்து நிப்பாட்டேலாது எட்டு மணித்தியால் வேலை. ஒவர்ஷட்டமுக்கு சம்பளம். இன்னும் ஏத்தினையோ வசதியள் கிடைச்சிருக்கு. இதுகுழு நாங்கள் மூண்டு நாலு வேலை நிறுத்தங்களைச் செய்துதான் எடுத்தம்.’

‘ஏன் இப்பவும் எங்கடை பாடு கரச்சல்தான். எங்களுக்குப்போலை வேலை செய்யிற அதிகாரியள் எங்களிலை சவாரி விடப் பாக்கினை. அதுவும் இந்த யூ. என். பி. அரசாங்கம் வந்தாப் பிறகு அதிகாரியள் தலைகால் தெரியாமல் பெரிய அட்காசம் பண்ணினை. உது எவ்வாறு நாளைக்கெண்டு பாப்பம்.’

போராட்ட உணர்வு சிவகுருவின் கண்களில் பிரகாசிக் கின்றது.

மில்லை நோக்கி பஸ் வேகமாக ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த மில்லிலை வேலை செய்யிற தொழிலாளியரும் கிட்டியிலைதான் சங்கம் துவங்கினதெண்டு கேள்விப்பட்டன். இவங்களும் போராடினால்தான் உரிமையளைப் பெறே அலம்.

மில்லுக்குக்கிட்ட பஸ் வருகின்றது.

மில் தூங்குகின்றதா?

மில்லில் மயான அழைதி!

மனித நடமாட்டமேயில்லை மில்லுவளவிற்குள்.

பஸ்ஸிலிருப்பவர்களுக்குப் பேராச்சரியம்.

சுரண்டும் வர்க்கத்தையும் அதன் உடமைகளையும் பாது காக்கும் பொலீஸ் படை துப்பாக்கிகளுடன் மில்லுவாசலில் நிற்கின்றது.

மில்லிற்கு எதிர்ப்புறமாக தொழிலாளர்கள் ஆண் பெண் பேதமின்றி திரண்டு நிற்கின்றனர்.

உரிமைக் குரலைத் தாங்கும் சுலோகப் பதாகைகள் அவர்களுடைய கைகளிலிருக்கின்றன.

போராட்ட உணர்ச்சி கொப்பளிக்கின்றது அவர்களுடைய முகங்களில்.

வேகமாக வங்க பஸ் மில் வாசலில் திடைரென நிற்கின்றது

ஒரு பெண் தொழிலாளி கெம்பிரமாக பஸ்கிற்கு முன் வருகின்றார்.

உழைப்பால் உரமேறிய உடல்.

அவஞ்கைய தோற்றத்தில் மிடுக்கு; முகத்தில் உறுதி.

“ஏன் வாசலில் நிக்கிறியளீ?”

“வேலை நிறுத்தம் செய்கின்றோம்!”

கணீரென அவள் குரல் ஒளிக்கின்றது. அது கடினம் நிறைந்த தொணி.

இந்த வார்த்தைகளை அவள் சொல்லுகையில் அவள் முகத்தில் பூரண பெருமிதம்.

“ஏன்?”

சிவகுரு வினவுகின்றார்.

அவஞ்கைய குரலில் தோழுமை உணர்வு பிறக்கின்றது.

“ஏன்?”

பஸ்கினுள் இருங்தே இக்கேள்வி மற்றவர்களாலும் எழுப்பப்படுகின்றது.

“எங்களோடை வேலை செய்கிற ஒரு தொழிலாளியை விசாரணை ஒண்டும் வைக்காமல் வேலையிலை இருங்கு விலத் திப் போட்டுது மில் நிர்வாகம்.”

அவஞ்கைய கண்களில் கோபம் கொப்பளிக்கின்றது.

“வேலையிலையிருங்கு விலத்தப்பட்ட தொழிலாளியை திரும்ப வேலைக்கு எடுக்கிறபேச்சவாத்தை நடத்த எங்கடை சங்கம் மில் நிர்வாகத்தைக் கேட்டுது மில்லிர்வாகம் பேச்சவார்த்தைக்கு வரமறுத்துது. வேலை நீக்கம் செய்யப் பட்ட தொழிலாளிக்கு வேலைக்கையைக்கிற வரைக்கும் நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று எங்கடை சங்கம் முடிவெத்திருக்கு. அவருக்கு வேலை கிடைக்குமட்டும் நாங்கள் போராடுவோம். நாங்கள் முந்தியைப் போல இல்லை இப்ப. வேலைபோனாலும் பறவாயில்லை. எங்கடை சங்க மிருக்கு அதைப் பாக்கிறதுக்கு.”

உணர்ச்சி பொங்க அவள் கூறுகின்றார்.

சிவகுருவின் கண்கள் பனித்தன.

அவன் இதயம் அந்த நிமிசத்தில் அத்தொழிலாளர்களின் பேரணியோடு தன்னை இனைத்துவிட்டதை அவன் உணர்கின்றன.

பஸ்சிலுள்ளவர்களுக்கு மில்தொழிலாளர்கள் துண்டுப் பிரசரங்களை விணியோகின்றனர்.

இரண்டொரு தொழிலாளர்கள் நிதி உண்டியலுடன் பஸ்சிலுள்ளவர்கள் ஏறுகின்றனர்.

சிறிது நேரம் மெளனம்.

சில்லறைக்குத்திகள் தகரத்திற்குள் குலங்குகின்றன. பஸ்சிலுள்ளவர்கள் பேசாமலிருக்கின்றனர்.

சிவகுரு தன் சட்டைப் பைக்குள் கையை விடுகின்றன.

ஐம்பது சத நாளையம் அவன் கைவிரல்களில் தட்டுப் படுகின்றது

‘மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு ?’

அவனிடமுள்ளது ஐம்பது சதம்தான்.

இதிலும் பாக்கவா சாப்பாடு பெரிசு ?

ஐம்பது சதத்தை அவன் உண்டியலுள் போடுகின்றன.

வேலுப்பிள்ளையும் உண்டியலுக்குள் பணத்தைப் போடுகின்றன.

“ஏன் சம்மா இருக்கிறியள் ரீ ஏதாவது உதவி செய்யுங் கோவன்.”

பிரயாணிகளைப் பார்த்து வேலுப்பிள்ளை கூறுகின்றன.

கண்ணுடிக்குள் சிவகுரு பார்க்கின்றன.

இராவேலை முடிந்து வீடு செல்லும் டிப்போ போமன் சின்னத்துரை, அவனுக்குப் பின்னாலுள்ள சீற்றில் இருக்கின்றன.

போமன் சின்னத்துரையின் கண்களில் வெறுப்புக் கலந்த கோபம்.

‘பஸ் கோல்ரிங் பிளேஸ்’ இல்லாத இடத்திலே பஸ்சை நிற்பாட்டியிருக்கிறன்.

இப்பொழுதான் சிவகுரு உணருகின்றன.

ஆனாலும் சத்தியத்தின் பக்கம் நிற்கும் அவன் இங்கூட்டுத் துவற்றினால் துனுக்குறவில்லை.

‘அதுக்கிப்பென்ன ? பிறகுபாப்பம்.’

அவன் மனம் தளரவில்லை.

பஸ்சிலுள்ள பிரயாணிகள் காசுகளை உண்டியலுக்குள் போடுகின்றார்கள்.

போமன் சின்னத்துரையிடம் ஒரு தொழிலாளி உண்டியலை நீட்டுகின்றன.

அவன் பார்த்தும் பாராதவராக இருக்கின்றன.

தொழிலாளி உண்டியலைக் குலுக்குகின்றன.

போமன் வெறுப்புடன் முகத்தை மறு பக்கம் திருப்புகின்றன.

கண்ணுடிக்குள் இதைப் பார்க்குக்கொண்டிருந்த சிவகுரு யன்னலால் வெளியே காறித்துப்புகின்றன.

“இரண்டொருத்தர் காசுதராட்டி உங்கடை வேலை நிறுத்தம் நின்டுபோமே ? குடுக்கிற பழக்கமிருந்தால்தானே குடுப்பினே.”

எரிச்சலுடன் கூறுகின்றன வேலுப்பிள்ளை.

மில்தொழிலாளர் பஸ்சை விட்டு இறங்குகின்றனர்.

“உங்களுக்கு எவ்வளவு காசுவேணுமென்டாலும் நாங்கள் சேத்துத்தரத்தயார். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பிட வேண்டாம். வெற்றிக்கைக்குமட்டும் நீங்கள் போராடுக்கோ.”

நாங்கள் எப்பவும் உங்கடை பக்கம் நிப்பம்.”

வேலுப்பிள்ளை ஆத்திரத்துடன் கூறுகின்றன.

“எங்களுக்கும் கொஞ்ச நோட்டேசு தாருங்கோ எங்கடை பஸ் தொழிலாளியருக்கும் குடுக்கிறம்.”

கேட்டுவாங்கிய நோட்டேசத் தனது கோட்டுப் பொக்கட்டுக்குள் வைக்கின்றன வேலுப்பிள்ளை.

பஸ் புறப்படுகின்றது.

பிரியமனமின்றி பஸ் மில் தொழிலாளர்களை விட்டுப் பிரிகின்றது.

பஸ் போகும் திசையை நோக்கிய படியே மில்தொழிலாளர்கள் கைகளை உயர்த்தி ஆட்டி வழி அனுப்பும் காட்சிசிவகுருவுக்கு சைற் கண்ணுடிக்குள் தெரிகின்றது.

‘இப்பதான் இந்த மில் தொழிலாளியருக்கு நல்ல காலம் பிறந்திருக்கு. இனி அவையை ஒருத்தரும் அசைக்கேலாது?’

சிவகுருவுக்கு உற்சாகம்.

நேரத்தைப்பார்க்கின்றன்.

‘பத்துநிமிசம் லேட்.’

‘அதுக்கென்ன செய்கிறது?’

அவன் டாஸை வேகமாக ஓட்டுகின்றன்.

‘எக்ஸ்பிற்ஸ் பஸ்தானே ஒரு மாதிரி ஓடி நேரத்தைக் கவர்ப்பன்னி விடுவன்?’

அவனுடைய மனதில் ஒரு வித திருப்தி. அனுபவம் அதற்கும் பக்கப்பலமாகின்றது.

‘நேரத்துக்குப் போகாட்டித்தான் இப்பென்ன வரப் போகுது?’

‘அப்பிடி ஏதாலும் நிப்போட் வந்தாலும் வரட்டுமே?’

‘இந்த மில்லிலை வேலை செய்யிற தொழிலாளியள் இவ்வளவு நாளும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பினே? முந்தி நாங்கள் கஷ்டப்பட்டது போலீதான் இப்ப இவையறநும். கடுமையான வேலை. குறைஞ்சசம்பளம். அதிகாரிகளின்றை அட்டகாசம்.

‘இனி இந்தத்தொழிலாளியருக்கு நல்ல எதிர்காலம்.’

யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் உடுப்பிட்டி எக்ஸ்பிற்ஸ் பத்து நிமிடங்கள் லேற்றிருக் கந்து நிற்கின்றது.

பிரயாணிகள் அவசரப்பட்டு இறங்குகின்றனர்.

பருத்தித்துறை போகும் பிரயாணிகள் இடிபட்டுக் கொண்டு ஏறுகின்றார்கள்.

வேலுப்பிள்ளை பிரயாணிகளுக்கு டிக்கற் கொடுத்துக் காசுவாங்குகின்றன்.

பஸ்ஸில்வங்கத் போமனும் ரேட் இன்ஸ்பெக்ரர் பரமவிங்கழும் ஏதோ தன்னைக் காட்டிக் கணத்திப்பதை வேலை நிறுத்த நோட்டேஸ் வினியோகித்துக் கொண்டிருக்கும் சிவகுரு காண்கின்றன்.

‘பின்னுக்குப் போங்கோ. கீழை நிற்கிறவையும் வரவேணும்.’

டிக்கட் கொடுத்துக் கொண்டே பிரயாணிகளுக்குக் கூறுகின்றன்.

எறிநின்ற இடத்திலேயே நிற்கின்றனர் பிரயாணிகள்.

‘எத்தினைதரம் உங்களுக்குச் சொல்லுறது? நீங்கள் மட்டும் போன்ற போதுமே? சிங்களப் பகுதியிலை போய்ப் பாத்தால் தெரியும். பிரயாணியள் பஸ்ஸிலை ஏற்னவுடனை நாங்கள் சொல்லாமலே பின்னுக்குப் போய் நிப்பினே. இஞ்சை? வனப்பா பின்னுக்குப் போங்கோவன். உங்க

நாங்கள் மற்றவையிலோ விட்டிட்டுப்போறதே? இனி வழியிலை நிற்கிற ஆக்களை என்ன செய்கிறது? போங்கோ பின்னுக்கு.”

உரகக்க கத்துகின்றுன்.

மணி அடிக்கின்றது.

பஸ் நகருகின்றது.

கதைத்துக் கொண்டு நின்ற ரேட் இன்ஸ்பெக்ரர் பருத்தித்துறை டிப்போவிற்குப் போக சிவகுருவின் பஸ் சில் வந்து ஏறுகின்றுன்.

பஸ் செல்கின்றது.

“புட் போட்டிலை ஒரு தரும் நிக்க வேண்டாம். வேலுப் பிளை ஆக்களைப் போகச்சொல்லு. புட்போட்டை மறைச் சால், ஆக்கள் ஏறுது இறங்குகிறதை நான் எப்பிடிப் பாக்கிறது?”

“ஒருக்கால் சொன்னால் கேட்டாத்தானே. தாங்கள் மட்டும் போனால் கானும் அவைக்கு மற்றவையைப் பற்றிக் கவலையில்லை. இவை வழியிலை காத்துக் கொண்டு நிக் கேக்கை ஏத்தாமல் விட்டிட்டுப் போனால் இவைக்கு என்ன மாதிரி இருக்கும்? போங்கோவனப்பா பின்னுக்கு.”

பஸ் வேகமாகப் போகின்றது.

கல்வியங்காட்டுச் சந்தி கிட்டுகின்றது.

நெசவாலையில் வேலை செய்யும் சுப்பவைசர் செல்லத் துரை உடுப்பிட்டி எக்ஸிபிற்கக்காக கல்வியங்காட்டு பஸ் கோல்டிங் பிளேசில் காத்துக்கொண்டு நிற்கின்றுன்.

இந்த பஸ்கில்தான் அவன் வழுமையாகச் செல்வது. இதைத் தவறவிட்டால் அவன் ஓன்பதறை மணிக்குத்தான்

வேலைக்குச் செல்ல முடியும். எட்டு மணிக்கு நெசவாலையில் வேலை தொடக்கிவிடும்.

சுப்பவைசர் செல்லத்துரை சிவகுருவின் கண்ணில் படுகின்றன. அவன் தன்னாந்தனியாகவே நிற்கின்றன.

சிவகுருவுக்கு சுப்பவைசர் செல்லத்துரையை நன்கு தெரியும்.

பஸ் அதிகாரிகள் வைக்கும் ‘பாட்டிகளுக்கு’ செல்லத் துரை அடித்தடி வருவான். பஸ் இஞ்சினியர் சண்முகத்தின் கெருங்கிப் படிவினருங்கூட இவன் வேண்டுமென்றே குற் றத்தை சோடித்து றிப்போட் செய்ததால்தான் நெசவாலையில் வேலை செய்த அந்தத் தொழிலாளி வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டான்.

செல்லத்துரை பற்றிய சகல விசயங்களையும் சிவகுரு அறிவான்.

சந்தியில் வந்ததும் பஸ் வேகம் குறைகின்றது.

செல்லத்துரை பஸ்கை மறிக்கக் கையைக் காட்டுகின்றன.

‘வேலைக்குப் போப்போறியே? எங்கை போ பாப்பம்?’

சிவகுருவின் மனம் கறுவுகின்றது.

சந்தி தாண்டியதும் பஸ் உறுமிக்கொண்டு வேகமாக பஸ் நிற்பாட்டுமிடத்தையும் கடங்கு செல்கின்றது.

பாலர் வகுப்பு முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை இல் வசக் கல்வி என்று கூறும் அரசாட்சியில், மேற்படிப் புக்கு பணமின்றி பல்கலைக்கழக மாணவன் தற் கொலை செய்தான்.

... பத்திரிகைச் செய்கி

“நான் நினைச்சுதை நீ செய்து போட்டாய்டா மச்
சான்.”

வேலுப்பிள்ளை உணர்ச்சி ததும்பக் கூறுகின்றன்.
சிவகுரு பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கின்றன்.

கண்கள் கோபத்தியைக் கக்கப் பழி தீர்க்கும் பார்வை
யுடன் ரேட் இன்பெக்ரர் இருக்கின்றன்.

சிவகுருவுடன் கதைக்க அவருக்குப் பயம்.

‘உன்னைப் பாத்துத்தாறன்’ என்பதுபோல ரேட்
இன்பெக்ருஞ்சைய பார்வை இருக்கின்றது.

“அனுமதியில்லாத மில் வாசலில் எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்கை
நிற்பாட்டியது—

பஸ் நிறுத்தவேண்டிய முக்கியமான பஸ்தரிப்பு இடத்
கில் பஸ்கை நிற்பாட்டாமல் விட்டது—

பிரயாணியை ஏற்றுமல் விட்டுவிட்டு வந்தது—”

“மேற்குறிப்பிட்டுள்ள குற்றங்களுக்காக உம்மை ஏன்
தண்டிக்கக்கூடாது?”

பஸ் முகாமையாளரால், தனக்கு வளங்கப்படவிருக்
கும் குற்றப்பத்திரம் சிவகுருவின் நினைவுச் சவுட்டில் உதிக
கின்றது.

உரிமைக் குரலெழுப்பிக்கொண்டிருக்கும் வல்லை நெச
வாலைத் தொழிலாளர்களும் கெம்பிரேமாகப் பறந்துகொண்டிருக்கும் செங்கொடியும் சிவகுருவின் மனக்கண் முன் நிற
கின்றது.

“இப்பெண் தலைபோப்போகுதே வாறது வரட்டும்
பாப்பம்”

சிவகுரு நிதானமாக பஸ்கைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன்.

கருத்துக்களின் பிறப்பிடம்

சரியான கருத்துக்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன? அவை ஆகாயத்திலிருந்து கீழே விழுகின்றனவா? இல்லை. அவை மனதிலிருந்து உதயமாகின்றனவா? இல்லை அதை சமுதாய நடைமுறையிலிருந்து வருகின்றன; சமுதாய நடைமுறையிலிருந்து மட்டுமே வருகின்றன. அவை மூன்று விதமான சமுதாய நடைமுறைகளிலிருந்து வருகின்றன. உற்பத்திக்கான போராட்டம், வர்க்கப் போராட்டம், விஞ்ஞானப் பரிசோதனை ஆகியவையே இம்மூன்று நடைமுறைகளும் மனிதனுடைய சமூக நிலைமையை அவன்து சிந்தனையை நிச்சயிக்கின்றது. முற்போக்கான வர்க்கத்தின் சிறப்பியல்பாகவுள்ள சரியான கருத்துக்களை வெருஜனங்கள் அறிந்தும், அக்கருத்துக்கள் பெளதிக் சக்தியாக மாறி சமூகத்தையும் உலகத்தையும் மாற்றுகின்றன. தங்களுடைய சமூக நடைமுறையில், மனிதர்கள் பலவிதமான போராட்டங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். அதன் பலனுகை தங்களுடைய வெற்றிகள் மூலமும் தோல்விகள் மூலமும் சிறந்த அனுபவங்களைப் பெறுகிறார்கள். மனிதனுடைய மூளையில், அவன்து ஐம்புலன்கள் (பார்வை, கேட்டல், மணம், சுவை, ஸ்பரிசம்) மூலம், எண்ணற்ற புறநிலையான (Objectives) நிகழ்ச்சிகள் பதிகின்றன. அறிவு முதலில் புலன்களின் மூலமேயே ஏற்படுகின்றது. புலன்களின் மூலம் பெறும் அறிவு போதியளவிற்குச் சேர்ந்தபின், கருத்துக்கள் பிறகின்றன. இதை முதலாவது பாய்ச்சல் எனக் குறிப்பிடலாம்.

அறிவு பெறுதலில் இதான் முதலாம் படி-அதாவது புற நிலையான சடப்பொருள்களிலிருந்து அகநிலையான (Subjective) உணர்விற்கு மாறுதல்; பெளதிக நிலையிலிருந்து கருத்துக்காக மாறுதல். இந்த நிலையில் ஒருவருடைய உணர்வுகளோ அன்றிக் கருத்துக்களோ (சித்தாங்தங்கள், கொள்கைகள், அல்லது திட்டங்களென்று வெள்ளன) புற நிலையான யதார்த்தத்தை சரியாகப் பிரதிபலிக்கின்றனவா என்பது நிருபிக்கப்படவில்லை இந்த நிலைக்குப் பின்புதான் அறிவு பெறுதலில் இரண்டாம் படிவருகின்றது அதாவது அகநிலையான உணர்விலிருந்து புறநிலையான சடப்பொருள்களிற்குத் திரும்பவும் செல்லுதல்; கருத்துக்கள் திரும்பவும் பெளதிக நிலைக்குச் செல்லுதல்—இந்த நிலையில் தான் முதலாவது நிலையில் பெற்ற அறிவு சமூக நடைமுறையில் பயன் படுத்தப்பட்டு, அந்த அறிவு (சித்தாங்தங்கள், கொள்கைகள் அல்லது திட்டங்கள்) எதிர்பார்த்தளவிற்கு வெற்றியடைகின்றதா என்று பரிசோதிக்கப்படுகின்றது.

போதுவாகக் குறிப்பிடும் பொழுது எதிர்பார்த்த வெற்றியை ஈட்டுபவை சரியானவை; தோல்வியடைபவை பிழையானவை. மனிதன் இயற்கையோடு நடத்தும் போராட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில் இது முற்றிலும் பொருந்தும். சமூகப் போராட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில், முற்போக்கான வர்க்கத்தைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் சக்திகள் சிலசமயங்களில் தோல்வியடைவதுண்டு. இதற்குக் காரணம் அவர்களின் கருத்துக்கள் பிழையானவை என்பதல்ல போராட்டத்திலீடுபட்டுள்ள சக்திகளில் முற்போக்கான சக்திகள் தற்காலிகமாக மிற்போக்கான சக்திகளில் முற்போக்கப் பலம் குறைந்திருப்பதுதான் தோல்வியடைவதற்கு உண்மையான காரணம். எனவே

பின்தங்கிய அமெரிக்க காட்டுப் பிரதேசத்திலிருந்து அமெரிக்க நகரமொன்றிற்கு வந்த நரமாமிசம் சாப்பிடும் ஒருவன் வியட்னும் யுத்தம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். ஒரு தளபதி அவனுக்குப் போரைப்பற்றி விரிவாகக் கூறி னுன். அந்தக் காட்டுவாசி, இறந்தொழியும் ஏராளமான நீங்கள் எப்படித் தின்று முடிக் கூறு கேட்டான். அதற்கு என்று கேட்டான். அதற்கு பதி மிக இறுமாப்படுதன் “நாகரிகம் எப்படி? வாய்ந்த நாங்கள் அப்படிக் கொல்லப் படும் மனித மாமிசங்களை நாங்கள் உண்பதில்லை.”

காட்டுவாசி சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டுக் கூறி னுன்:

“குறிக்கோள் இல்லாது கொன்று குவிக்கும் உங்களை விடக் காட்டு மிராண்டிகளை வேறு எங்குமே காண முடியாது.”

முற்போக்குச் சக்திகள் தற்காலிகமாகத் தோல்வியடையக்கூடும்; ஆனால் அவை விரைவில் வெற்றியடைவதில் ஐயமில்லை. நடை முறை என்ற பரிசோதனை மூலம் மனிதனுடைய அறிவு இன்னொரு பாய்ச்சலைப் பெறுகிறது. இந்த இரண்டாவது பாய்ச்சல் முதலாவதிலும் பார்க்க மிக முக்கியமானது. ஏனெனில் இந்தப் பாய்ச்சலால் மட்டும் தான் முதலாவது பாய்ச்சல் சரியோ பிழையோ என நிருபிக்கப்படுகின்றது. இதை விட வேறு வழியாக உண்மையைக் காண முடியாது. மேலும் பாட்டாளிவர்க்கம் உலகத்தைப் பற்றி அறிவதன் ஒரே யொரு நோக்கம் உலகத்தை மாற்றுவதுதான். பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு சரியான கருத்தைப் பெறவதற்கு சடப்பொருட்களிலிருந்து வியட்னுமில் பின்னால் கொஞ்சம் கிண்ணிர்கள்?” அந்தத் தள சொன்னான் :

ருந்து உணர்விற்கும். உணர்விலிருந்து திரும்பவைம் சடப் பொருட்களுக்கும் அதாவது நடைமுறையிலிருந்து அறி வக்கும் அறிவிலிருந்து நடை முறைக்குமான் மாற்றத்தைப் பல தடவைகள் நடத்த வேண்டும். இது தான் அறிவைப் பற்றிய முரண்பாட்டியல் பொருள் முதல்வாத (Materialistic Materialism) சித்தாங்தம்—அறிவைப் பற்றிய மாக்சிய சித்தாங்தம். அறிவைப் பற்றிய இந்தச் சித்தாங்தத்தை அறியாத தோழர்கள் பலர் இருக்கின்றனர்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்களையோ, எண்ணங்களையோ, கொள்கைகளையோ, வழிமுறைகளையோ, திட்டங்களையோ, முடிவுகளையோ, பெரிய பேச்சுக்களையோ, நீண்ட கட்டுரைகளையோ என்கிறுந்து பெற்றார்கள் எனக் கேட்கும் பொழுது, இந்தக் கேள்வி அவர்களுக்குப் புதுமையாக இருக்கின்றது; அவர்கள் இந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி கூறவும் முடிகிற தில்லை. அதுமட்டுமன்றி, சடப்பொருளை உணர்வாகவும், உணர்வை சடப்பொருளாகவும் மாற்ற முடியுமென்பதையும் அவர்களால் விளங்க முடிகிறதில்லை. ஆனால் இம்மாற்றங்கள் நாளாங்த வாழ்க்கையில் சர்வசாதாரணம் எனவே எமது தோழர்களுக்கு அறிவைப் பற்றிய முரண்பாட்டியல் பொருள்முதல்வாத சிந்தாங்தத்தைப் புகட்ட வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர்கள் தங்களுடைய சிந்தனைகளை சரியான வழியில் செலுத்த முடியும்; தேர்வாராய்விலும் (Investigations) படித்தலிலும், அனுபவத்திலிருந்து முடிவுகளைப் பெறுவதிலும், கஷ்டங்களை முறியடிப்பதிலும் தேர்ச்சியடைய முடியும். அப்பொழுதுதான் குறைங்த அளவு பிழைகளுடன் தங்கள் வேலையைச் சிறப்பாகச் செய்து போராட்டத்தின் மூலம் எங்கள் நாட்டைப் பெரிய பலம் வாய்ந்த சோசலிஸ நாடாக நிர்மாணிப்பதுடன், உலகம் முழுவதும் அடக்கப்பட்டுச் சுரண்டப்படும் வெகு ஜனங்களுக்கு உதவி எங்களுடைய பெரும் சர்வதேசிக் கடமையையும் பூர்த்தி செய்ய முடியும்.

சிறுகதை

சிருஷ்டி

மூலம்: பிரேம்சந்

தமிழில்: மண்மகன்

இரு குடிசை.

கிராமத்தின் ஒதுக்குப் புறமாகத்தான் இருக்கிறது அங்குக் குடிசை. கோழிக்கூடுகள் பாதிரியிருந்த பல குடிசைகளில் அதுவும் ஒன்று. அவைகளில் யார் வசிக்கிறார்கள் என்றாலோ நீங்கள் கேள்விக்குறி போடுகிறீர்கள்? பெரிய சீமான்களா அவைகளில் வசிப்பார்கள்? இல்லை இல்லை அப்போது.....

வேறு யாருமல்ல—வாழ்க்கையில் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒதுக்கவழும், உலக உழைப்பின் அச்சாணிகளான உரிமை இழுந்து வருமூம், மனித இனத்தின் ஒரு வர்க்கம்தான் அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

அந்த சீரமிக்கப்பட்ட சமூகத்தில் ‘ரேணுகா’வும் ஒருத்தி.

ரேணுகாவின் உடன் வரிசாக, உயிருக்கு ஊன்று கோலாக மூன்று வயது மகளையும் விட்டு விட்டு, தனது செகுப்புத் தைக்கும் தொழிலையும் விட்டுவிட்டு, இந்த உலகிலிருங்கே விடுதலைப் பெற்றுவிட்டான். ‘மோகன்லால்’ அவன் செத்து ஏறத்தான் எனு அமாவரசைதான் சென்றிருக்கும்.

‘மோகன்லால்’ செத்தபின்பு அவருக்கு வாழ்க்கையே கங்குவிட்டது. அப்படியிருந்தும் அவள் வாழ்ந்தது

மேகங்லாலின் அழியாச் சின்னத்திற்கு வாழ்வழிக்கத் தான். ஏதோ கலிடேவலைசெய்து அரைஞுறை வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு வாழ்ந்தாள்; இல்லை செத்துக்கொண்டே இருங்காள்.

அங்கு ரேனுகா தனது குடிசையை விட்டு வேளியே கிளம்பவில்லை. அன்றென்ன, ஆறு ஏழு ராட்களாகத்தான். என்?

அளவுக்கு மிறிய செல்வச்செருக்கால்ல. பின்? இரட்டிமடங்கு வேலை கொடுத்தாலும் அவள் செய்யத் தபாராய் இருந்தாள்...

அவனுடைய மகனுக்குச் சரம்! முடிய கண்கள் கான்கு நாட்களாகத் திறக்கவேயில்லை. சரவேகத்தினால் அவனுடைய கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்துகொண்டே இருந்தது. வாய் ஏதோ உள்ளிக் கொண்டிருந்தது. நெல் போட்டால் பொரியும் என்று சொல்வார்களே, அப்படிப்பட்ட அனலாகக் காய்துகொண்டிருந்து சரம்.

‘டாக்டர்?’

டாக்டருக்கும், மேட்டாருக்கும், ‘பென்சிலின்’ அசிக்கும் வேண்டிய பண்துகுக்கு ரேனுகா எங்கே போவாள்?

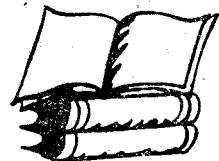
நாட்டு வைத்தியனும் கைவிட்டு விட்டான்.

அரசாங்க ஆஸ்பதகிரி—அதற்குத் தகுதியும் அங்கத்தும், அறிமுகமும் வேண்டுமே! அங்கும் சென்றான்.

தேசத்தின் வாழ்வுக்கும், மேன்மைக்கும் தேசியக் கல்வி இன்றியமையாதது. தேசியக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்காத தேசத்தை தேசமென்று சொல்லுதல் தகாது. அது மனிதப் பிசாசுகள் கூடி வாழும் விஸ்தாரமான காடேயாகும்.

— பாரதி

சரியான கருத்துக்கள் ஆகாயத்திலிருந்து விழுவதில்லை. மனதில் இயல்பாய் தோன்றுவதில்லை. உற்பத்திப் போராட்டம், வர்க்கப் போராட்டம், விஞ்ஞானப் பரிசோதனை ஆகிய முன் ரு விதமான நடைமுறைகளிலிருந்தே சரியான கருத்துக்கள் தோன்றுகின்றன.

— சரியான கருத்துக்கள்

ஒரு போத்தல் கலவைத் தன்னீர், நான்கு மாத்திரைக்குளிசைகள், அவ்வளவுடன் விடுதிரும்ப நேரிட்டது அவர்களுக்கு. ஆனால் சரம் குறைந்தபாடில்லை.

இனி ஒருவரும் தஞ்சமில்லை என்றறிக்கத்தும் கடவுளின் மேற் பாரததைப் போட்டிருந்தாள்.

குடிசையில் எரித்துகொண்டு இருந்த குப்பி விளக்கு, புகையைக் கக்கிக்கொண்டு இறந்து கொண்டிருந்தது. அணையப் போகும் சுடரைப்போல விடுதலைக்கு மன்றாடிக் கொண்டிருந்தது இரத்தனுடைய உயிர்.

“அம்மா சோறு... சோறு....” இரத்தனுடைய வாய் மூன்றுமூஃத்தது.

“சோறாறேன் கண்ணே; சரம்விட்டதும் சோறாறேன்” ஒரு பிடி அரிசியும் இல்லை என்று தெரிந்திருந்தும் ஆறுதலாகக் கூறினால் அவள்.

“பகவானே என்பிளையைக் காப்பாற்று. எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடு கடவுளை மன்றாடினாள்; இல்லை, தாய்மை மன்றாடியது.

தனது தசை, இரத்தம், உணர்ச்சி எல்லாவற்றிலுமிருந்து உருப்பெற்ற சின்னத்தைச் 'சா' என்னும் கொடியபற்களிலிருந்து விடுவிக்கப் போராடிக் கொண்டிருந்தது தாய்மை.

நேரம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது, சென்றுகொண்டிருக்கும் நேரத்துடன் சரமூழ் விடம்போல ஏறிக்கொண்டிருந்தது. ரேணுங்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஒடிவில்லை. கண்கள் வரண்டுவிட்டன. எத்தனை நாட்கள் தான் ஒர் உயிர் உண்ண, உறக்கமின்றி வேதனையில் துழக்க முடியும்? மோகன்லாலுடைய ஞாபகம் ஏற்படச் சானின் பயங்கரம் அவனுடைய மூளையைச் சுழன்று கலக்கியது. சிக்தப்பிரைமை பிடித்தவள் போல, தனது மகனை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தாள். இரத்தஞ்சையை முன்கண்டு அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

முக்கைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது காப்ப்பூரம் சாம் பிராணியின் நம்மை, மலைமலையாக மலர்க்குவியல்கள்; பலவகைப் பழங்குக்கள்; குடங்குடமாகப் பால் வழிக்கு கொண்டிருந்தது. சங்கு சேமக்கலங்களின்றுவியும், வாத்திய இசைகளும் முழுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

நீல வெண்ணமையமான உடை, கழுத்திலிருந்து கால மிரல்கள் வரையும் மூடிமறைக்க, கண்கள் ஒளிவீசி, புன் முறைவலுடன், கருந்தாடியுடன் ஒர் இளைஞன், பிரகாசம் வீசும் ஒரு தீபத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நின்றன.

"ரேணு! நாளைக்குப் பகவானுடைய கோயிலுக்குப் போய், பால் பழங்களையும் பூஜையும் பகவானுக்குப் படைத்து, பிராரத்தனை செய். இரத்தஞ்சையை சாம் குணமண்டியும்." சாந்தமாகப் பேசினான் இளைஞன்.

உற்று நோக்கினால் ரேணுகா. தன் னுடைய கண்களைப் பேச அவளால் நம்பமுடியவில்லை. என்ன ஆச்சரியம்! மோகன்! அவனுடைய அங்குக் கணவன்!

கண்களிலிருந்து ஆரூகக் கண்ணீர் ஓடியது. அங்கு கனியச் சிரித்தாள். ஆனங்தம், பயம், பிதி, நம்பிக்கை, ஏக்கம், கண்ணீர் எல்லாம் அவளைச் சூழ்ந்து ஆட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஏதோ சொல்ல உதடுகளை அசைத்தாள். வாய்கிறக்க முடியவில்லை. திகைத்தபடியே நின்றால் ரேணுகா.

"ரேணு! என்ன பயம்? பயப்படாமல் நாளைக்கே போ. பகவானுக்கு உண் பிரசாதத்தைப் படைத்துப் பிராரத்தனை செய்."

"நன்.....நன் கோயிலுக்குட் போகக்கூடாது. தாழ்ந்த சாதி..." தட்டுத்தடுமாறிக் கொண்டே கூறினால் ரேணுகா.

"என்ன? தாழ்ந்த சாதியா? பேதைப் பெண்ணே! பகவான் எல்லோருக்கும் சொந்தம் அவருடைய பாதங்களை எல்லோரும் அடையலாம். பகவானுக்குமுன் எல்லோரும் சமம். இரத்தன் பிழைக்கவேண்டுமானால் பகவானுடைய பாதங்களைப் போய்ப் பிடித்து மன்றாடு. போ. பயப்படாமல் போ."

தடால்

மோகனைக் காணவில்லை!

மக்கள்

"மக்கள்தான், மக்கள் மட்டும்தான் உலக வரலாற்றின் செயலாற்றில் மிக்க சக்தியாவார்கள்."

ஒரே இருள்!

“ஜீயரா !....என் மோகன் !..... என் இரத்தன் !.... ஜீயரா...”

திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் ரேணுகா ! குப்பி விளக்கு செத்துவிட்டது. இரத்தன் சுர வேதனையால் முன்கிய படியே கிடந்தான்.

பயம் அவளுடைய குடலை மொலும் கிழும் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவளால் இமைகளை மூடக் கூட முடியவில்லை.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக எழுந்து, கடைக்குச் சென்று பால் பழும் வாங்கிக் கொண்டு போய், பகவா னுக்குப் படைக்க வேண்டும் என்று என்னினால் ரேணுகா.

பணம் ?

குடிசைக்குள்ளிருந்த ஒட்டை மூட்டிகள், பியந்த பெட்டிகள் எங்கும் தேடினார். ஒருவழியாக மறைந்து கிடந்த லில அனுங்கள் அகப்பட்டன.

வாழ்வுக்கும் மரணத்துக்குமிடையில் கிடந்து பேராட்டுக் கொண்டிருக்கும் தனது மகளைத் தன்னஞ்சளியே விட்டுவிட்டு ‘வீர’ என்று கடைக்குச் சென்றார். பால் பழுங்களை வாங்கிக் கொண்டு ஒட்டமூழ் நடையுமாக வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

உள்ளத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, தனது மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு கிராமத்தின் மத்தியிலிருக்கும் கோயிலுக்குச் சென்றார்.

காலைப் பூசைக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார் அர்ச்சகர். அவரைத் தவிர வேறுபாருமில்லை.

இருக்க வீடு இல்லை. உண்ண உணவில்லை. ஆனால் யக்கலையில் குதிரை, நாய்ப் பந்தயம் நடத்த திடலமைக்க லட்சக்கரைக்கில் அரசாங்கத்திடம் பண்மிருக்கிறதாம்.

... ப. செ.

“பாபுஜி...!” எனது மகன் இரத்தனுக்குச் சுகமில்லை. கடும் சுரம். வேதனையால் துடிக்கிறான். கடவுளையும் உங்களையும் தவிர எனக்கு வேறு ஆயுதங்களில்லை. நீங்கள்தான் அருள் புரிய வேண்டும். பால்பழுங்களைப் பகவானுக்குப் படைத்தால் இரத்தன் தப்பிப் பிழைப்பான் என்று இரவு கனவு கண்டேன். இந்தப் பால் பழுங்களோ.....” நடுங்கிய படியே கூறினார்.

“என்னது நீ தொட்ட பால் பழத்தைப் பகவானுக்குப் படைக்கவா? நீ நாசமாய்ப் போக! என்ன துணிக்கால்? கீழ்ச்சாதி நாயே! போடி! ஒடிப்போ.” கோபக்கனால் தெறிக்க அர்ச்சகர் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பாபுஜி... பாபு.... எங்களைக் காப்பாற்ற வேணும்... பாபு...

“தறித்திர நாயே ஒடிப்போ. நின்றால் உதை!”

ரேணுகாவிற்குத் தலையில் இடி விழுந்தது பேரவி ருந்தது.

“பாபு... உயிர்ப்பிச்சை.... பாபுஜி...”

“போடி; போ. போகிறுயான்றைக் கூப்பிட்டுமா? எங்கேயாவது போய் செத்துத் தொலையுங்கோ.” உறமிய படியே அர்ச்சகர் தனது வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ரேணுகா மன்றாடினான். அழுது புலம்பினான். ஒரு பலனுமில்லை, அவளுக்கு முன்னாலிருந்த பால் பழங்கள் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தன. சொந்தபோய் நாம்பிக்கை உண்டுந்து விடு திரும்பினான் அவள். இரததன் சரவேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒசு சாமப் பூசை முடிந்து கோவிற் கதவும் முடியிருந்தது.

அமரவாசை இருட்டு.

இருஞுடன் இருளாக, தெண்ணஞ் சோலைக் கூடாகச் சென்று கோவில் வாசலை அடைந்தது ஓர் உருவும்.

அங்குமிங்கும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, எதையோ சிலத்திலை வைத்துவிட்டுக் கோவில் கதவைத் தள்ளியது அந்த உருவும்.

யார் திருடனு?

திருடனுமில்லை, மண்ணாங்கட்டியுமில்லை. பெண்;— தாய்மை!

இந்த நேரத்தில்?

வேறெதற்கு? பகவானுடைய அருளைப் பெற்று, உயிர்ப்பிச்சை வாங்குவதற்குத்தான்.

தனது முழுப் பலத்தையுங் கொண்டு தள்ளினான் அவள். நாழிப்பாள் போடாத கதவு 'தடர்' என்று சுவரில் மோதியது.

திகிலடைந்த அர்ச்சர் கையிலிருந்த விளக்கைத் தூண்டிக் கொண்டு, நடுக்கியபடியே வந்தார்.

அவள் பகவானுடைய விக்கிரகததை கோக்கிச் சென்றான்.

தொடைகள் கடுங்க, பேங்கிப் பேங்கி விழித்துக் கொண்டு அந்த உருவத்தை உற்றுகொட்டினார்.

தனது கைகளில் பால் பழக்குதடனும் 'இரத்தனை' இரக அணைத்தபடியே நின்றான் ரேணுகா!

அச்சகருக்குக் கோபத்தால் உடல் கொதித்தது. பற்களை நறநறவென்று கடிக்குக்கொண்டு, ரேணுகாவின் தலைமயிரைப் படித்து இழுக்குக் கொண்டு வெளியே வங்கார்.

ரேணுகா அசைவற்று நின்றான்.

"ஐயோ!...ஐயோ! ஊரே அழிந்த விட்டது. கோவிலே பாழாய் விட்டது. ஒடி வாருங்கள். எல்லோரும் ஒடிவாருங்கள்."

கூச்சல் கேட்டுக் கிராம வாசிகள் ஒடிவங்கார்கள். கூக்குரல் கூடக்கூட, ஊரே கூடிவிட்டது.

"கெடுத்துவிட்டாள். கோவிலை அசுத்தப்படுத்தி விட்டாள். இந்தக் கீழ்ச்சாதி நாய் கோவிலுக்குள் சென்று பகவானையே அசுத்தப்படுத்தி விட்டாள்."

கேட்க வேண்டுவா! நின்றவர்களில் ஓரிருவர் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கினார். மாற்றவர்கள் சம்மா இருப்பார்களா அடி, உதை...

அவளுடைய செத்துச் சுருங்கிய மார்பிலே ஒரு கல் விழுந்தது! அவளுடைய கைகள் சோர்க்கதன. சீலையால் சுற்றப்பட்டுக் கட்டி அணைத்திருந்த அந்தப் பிண்டம் தஸையில் விழுக்கது! ரேணுகா மயக்கமடைந்து விழுந்தாள்!

புதியவை யாவும் கடுமையான, வன்மையான போராட்டங்களாற்றான் உருவாக்கப்படுகின்றன.

அது, உங்கள் நின்றன. ஆனால் கூட்டம் கலைக்க பாடில்லை.

மயக்கம் தெளிக்கொழுக்கரேணுகா தனது உயிருக்குப்பிரான் செல்வத்தைத் தேடினான்.

யாரோ ஒருவனுடைய கால் பட்டு, பிதுங்கிய உயிரற்ற பிண்டம்!

துள்ளிக் குசித்தொழுங்கான். உலகையே அழிக்கவங்க பத்திரகாளிபோல இருந்தது அவருடைய தோற்றம்.

“அடியுங்கள்! நன்றாக அடியுங்கள். நான் எனது உயிருக்கு அஞ்சலில்லை. கொலைகாரரை என் செல்வத்தைக் கொன்று விட்டங்கள்! நான் சாகவும் தயார்.”

ரேணுகா இப்போது அழிவில்லை. அக்கினிப் பிழும்பு களை அள்ளிச் சொரிக்கு தொண்டிருந்தான்.

சனங்கள் திகிலைடாந்தார்கள்.

பாவிகளே! நான் உங்கள் கோவிலையே அசுத்தப்படுத்தி விட்டேன். உங்கள் கடவுளையே அசுத்தப்படுத்தி விட்டேன். ஆனால் அதே கடவுள், என்னைப்படைத்த சிருஷ்டித்த நேரத்தில், தன்னின் தாணே அசுத்தப்படுத்த வில்லையா? என்னைச் சிருஷ்டித்த நேரத்தில் உங்கள் கடவுள் அசுத்தப்பட வில்லையா?” என்று நாக ஈடுப்பு போலக் கீறி விழுந்தான்.

தான் என்றும் உணராத, இந்த உலகமே உணர்ந்திராத தத்துவத்தை ஒரு பெண்—தாழ்த்தப்பட்ட காம் உணர்த்திவிட்டாள் என்று அறிந்ததும் தலைகுனித்தப்படியே சென்றார் அச்சகர். அங்குவின்ற சமூகமே தலைகுனித்தப்படியே சென்றது!

பூரி!

ஒரு கலியானமாகாத அமெரிக்க நாட்டுக்கு தன் மூடைய உரிப்புகளை கிடைக்கிறார் நின்ற மூடுகளைக்குக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய காட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய காட்டிக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு கலியானாக ஒரு மூடுமிகுப்புள் இருந்தன. முதலாவது கலியானா உரிப்புப்புகள் கிடைத்தன. அவள் சொன்னான். “இது எடுத்துக் கொட்டி என் மூடைய தாய் என் மூடைய கலியானாத்துக்காக எனக்கு வாங்கித் தந்தாள், சிநேகிது கேட்டாள்: ‘அப்படியானால் அதீத் துக்கமானா உடிப்பு எதற்காக?’

நடுக்கை கிரித்தான்: ‘அது எனது இரண்டாவது கலியானாத்துக்காக’.

தன் மூடைய உரிமைக்காக இருக்கிற மக்களிடம் சென்று இருக்குமதி வியாபாரம் கெப்தனார். ஒரு நாள் மகன் தலையிர் கைகளைவத்தபடி கவலைப்பட்டன உட்கார்க்கிறான். தகப்பன் மகனுக்குப் பக்கத்திற் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? தகப்பன்: மகனே! என் கவலையாக இருக்கிறீர்கள்? கேட்டான்: மகனே! என் கவலையாக இருக்கிறீர்கள்? மகன் தாந்தனத்து குவித் தெரிவி வந்த கப்பல் நீருள் மூழ்கி அரைவாசிச் சர்க்கு நாசமாகிவிட்டது... அதுதான்.... மகனே, அதை வாசி நாச மாகினாலும், இப்பொழுதும் நமக்கு இருந்து விதம் வாபாம் இருக்கிறது.”

வாபாம் கூந்தேகளும் அழுவை?

வாபாம்

தகப்பழும் மகனும் சேர்ந்து ஏற்றுமதி கெப்தனார். ஒரு நாள் மகன் தலையிர் கைகளைவத்தபடி கவலைப்பட்டன உட்கார்க்கிறான். தகப்பன் மகன் தாந்தனத்து குவித் தெரிவி வந்த கப்பல் நீருள் மூழ்கி அரைவாசிச் சர்க்கு நாசமாகிவிட்டது... அதுதான்.... மகனே, அதை வாசி நாச மாகினாலும், இப்பொழுதும் நமக்கு இருந்து விதம் வாபாம் இருக்கிறது.”

இங்கேதானின்முயல் சுகர்களேவென் அரசாங்கம் கவிதீக்கப்பட்ட மேன் தொடை தெரியக் ‘கவுண்’ அணியம் பக்கக் கெவன் வெனு வேகமாப்ப பரவுகிறது.

சிறுக்கதை

அடே, கொலைகாரப் பாதகா

செ. கணேசனிங்கன்

அதிகாலையில் தெருவிலே பச்சை இரத்தத்தைப் பார்த்தபோது என்டடலெல்லாம் குளிர்ந்தது. ஒருகண்டான்.

அறுத்துப் போட்ட கோழிபோல அந்தப் பாலகன் தெருவில் துடித்ததைப் பார்த்தபோது இரத்தத்தில் கொதிப்பேறியது.

அதற்குமேலால் அந்தத்தாய் கதறிக் கொண்டிருந்ததைக் கீட்டேன்.

“அய்யோ என்றை ராசாவே குஞ்சே.”

புழுப்போலத் துடிதுடித்த தாய் பதறி விறிட்டு அழுதாள்.

நான் குறுக்கு ரேட்டால் வந்து காலிரேட்டில் ஏறிய போது அமெரிக்க நாகரிகத்தின் சின்னமான அந்தப்பெரிய ‘பிளிமத்’ கார் அசரவேகத்தில் காலிரேட்டில் ஒடியதைப் பார்த்தேன்.

சில கணங்கள் தான்.

‘கிறிச்’ என்ற சத்தம்.

அதைத் தொடர்ந்து ‘அய்யோ’ என்ற கூக்குரல்கள். கௌரம் முற்றுக விழிப்படையத் அதிகாலை. அங்கொன்றும்

இங்கொன்றுமாக நின்றவர்கள் ஒடுவதைக் கண்டு நானும் படைத்த கெஞ்சுடன் ஒடினேன்.

சிலர் குழங்கையைப் பார்க்க ஒடிவந்தனர். ஒரு சிலர் “அடேய் நிறுத்தடா” என்று கத்திக் கொண்டே காரை நோக்கி ஒடினர். தபாற் கங்கோரின் எதிரே காலைப் பத்திரி கையை வீடுதோறும் விசியோகிப்பதற்காக பகிர்ந்து கொண்டிருந்த பையன்கள் யாவரும் அப்படியே பத்திரிகைகளை விட்டு விட்டு காரின் பின்னே ஒடினர். என்முன்னே குழங்கையைப் பார்த்த என் நண்பர் இராமநாதன் கூட காரை நோக்கி ஒடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

குழங்கையின் தலையிலும் பிஞ்சுக் கரங்களிலிருந்தும் இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத்தாய் அப்படியே தூக்கி எடுத்து குழங்கையை அணைத்துக் கொண்டாள். அவளது அழுக்கிடைந்த கந்தைச் சீலையில் இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

— “என்றை செல்வமே. உனக்கு இப்படி வந்துதாடா? வளங்கு நீ என்னைக் காப்பாத்துவாய் எண்டெல்லோ இருந்தனரா”

பத்தடம் தவிர அவளால் நடந்ததைத்தயும் விளக்கியே கூறமுடியவில்லை. என்னையே காணத் பறட்டைத் தலை. உடுத்த அழுக்குச் சேலையையும் குழங்கையையும் தவிர எவ்வித சொத்துமே அவளுக்கு இவ்வுலகில் இல்லை. தெரு

அரிசி இலவசமாகக் கொடுக்கிறேம் என்று கூறும் ஆட்சியில் பசியால் இளைஞன் ஒருவன் செத்தான்!

... பத்திரிகைச் செய்தி

வருகே எதிரேயிருங்க கடையின் தாழ்வாரத்தில் குழங்கை யையும் அணைத்துக் கொண்டு இரவில் நாப்போல் சருண்டு கூட்பதை நன்றா பல தடவை பார்த்திருக்கிறேன்.

குழங்கையின் விபத்தைப் பற்றிக் கனவு கண்டு விழித் தெழுங்கவள் போல திடுக்கிட்டு எழுங்கிருக்கவேண்டும்.

கண்முன்னே காரால் அடிக்கப்பட்டு குழங்கை துடித் துக் கொண்டிருங்கது. தாயின் முன்னாக தாங்கி எழுங்க குழங்கை நடைபாதையை விட்டு தெருவிலே இறங்கியிருக்க வேண்டும்.

அடிப்பட்டு விழுங்கு கிடந்த இடத்தில் பச்சை இரத் தத்திற்கருகே குழங்கையின் பிடியிலிருங்கு விழுங்க அழு கை வாழைப்பழும் ஒன்று நசிந்துபோய் கிடந்தது.

துடித்த குழங்கை களைத்து மெய்மறந்து கிடந்தது. தாயின் கண்களிலிருங்கு அழுக்கேறிய முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டே கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருங்கது.

“வழி விடுங்கள். ஏம்மா டாக்சியில் ஏறு. கெதியாட் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோக”

குரல்கள் எழுங்கன.

அத்தனை கோர விளாவின் பின்னரே சுற்றிவர வாழ்ந்த வர், அறியாதவர்களின் மதிப்பைப் பெற்ற அந்தத்தாய் இரத்தம் பேறிடும் குழங்கையை அணைத்தபடி, டாக்கி அருகே வரும்போது, காவிரோட்டை ஒரு தடவை நோட்டம் போட்டார்.

காரோட்டியவளை வெளியே இழுங்கு ஒரு கூட்டத் தனர் நீதி கேட்டுக் கொண்டிருங்கனர்.

இராமாதன் அவனின் சேட்டிலே இழுங்குப் பிடித்து கண்ணத்திலே அடிப்பதைக் கண்டபோது நான் ஆச்சரியப்

பட்டேன். பலருகைய குரலிடையே இராமாதனின் குர அம் ஒலித்துக் கொண்டிருங்கது.

இரக்கத்தில் பதறிப் பரிதவித்த அந்தப் பொறுக்கித் தாயின் கண்களிலே ஒரு கணத்தில் அக்கினிச் சுவாலை கையக் கண்டேன். கையெல்லாம் இரத்தம். டாக்சியில் ஏறு வகை மறந்து அவள் ஒரு கணம் முன்னே நடந்தாள்.

“அடை, கொலைகாரப் பாதாகா, என் குழங்கைத்து ஏதாவது நடக்கட்டும்..... உன்றை கரு அறுப்பன்றா”

கோவல்லை இழுங்க கண்ணகியின் வேதனை இப்படியான சீற்றத்தைதான் ஏற்படுத்தி இருக்க வேண்டும் அவள் முரலில் வஞ்சினம் எதிரோலித்தது. அவள் மேலும் முன்னேறுவகைத்த தடுத்து, அவள் தோளைப் பிடித்துத் திருப்பி வந்து டாக்சியில் ஏற்றினர். டாக்கி புறப்படும் போதும் அவள் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது: “கொலை காரப் பாதாகா உன் கருஅறுப்பன்றா”. கூட்டத்தை ஒதுக்கி டாக்கி வேகத்தில் புறப்படும் போதும் அதே குரல் மீண்டும் ஒலித்தது. ஆத்திர வெறியேறிய குரல்.

அடை போன்ற குரலை நான் முன்பும் பல தடவை கேட்டிருக்கின்றேன். ஆம். கல்ல நினைவு வருகிறது.

பதினைந்து ஆண்டுகளின் முன்னர், திருக்கொண்மலையில் பல தடவை கேட்டேன். நாலு ஆண்டுகள் அங்கு அரசாங்கத்தில் பணியாற்றி வந்தேன்.

“பைத்தியம் வருகிறதெடா” என்று மாணவர்கள் சலசலப்பிடுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். உண்மையில் அவருக்கு முழுப்பைத்தியாம் என்று ஒற்றமுடியது. அவள் ஒரு வத்தைப்பற்றிய மங்கலான விளைய. ஒல்லீயான நெட்டை உருவும். தலைமயிர் கூட முற்றுக நரைக்க வில்லை. சுருண்ட

தலைமயிர் முதலில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அதைவாரி அழகுபடுத்துவது பற்றியே கவலையில்லாதவளாக நடப்பாள். நடக்கும்போது ஒருகை மட்டும் ஆடிக்கொண்டிருக்கும். சோகமான முகம்.

அவளிலும் பார்க்க விவேகம் மிக்க ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்தினர் அவளின் உழைப்பை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தனர். அவளின் உழைப்பைப் பெறுவதற்காக சோரு மட்டும் போட்டிருப்பர். அவள் சாதாரணமான பெண் போலவே எல்லோரிடமும் பேசவாள். ஒருவரும் அவளி ம் ஒரு குணபாட்டையும் காணமுடியாது. ஆனால் வெள்ளாக்காரரை-வெள்ளைத்தோலுள்ள எவ்வரையாவது தெரு விலே கண்டுவிட்டால் போதும். கல்லடி பட்ட நாயாக மாறி விடுவாள்.

“டே கொலைகாரா, டே பாதகா, சில்லடா, உன் கரு அறுப்பன்றா.”

பைத்தியகாரிபோல் கத்துவாள். சாதாரணமான பெண்ணின் வாயில் வராத ஊத்தைப் பேச்செல்லாம் பேசித் திட்டுவாள். எதிரே கல்லுக் கிடைத்தாலும் எடுத்து விசிசிடுவாள்.

கல்லுக்கிடைக்காவிட்டால் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு சிட்டுவாள்.

‘நீ கோதாரியிலே போவாய். கொள்ளையிலே போவாய்’

இந்த உணர்ச்சி அடங்க நெடுங்கொகிவிடும். எல்லாரும் அவளை வேடிக்கை பார்ப்பார்.

அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் யுத்தக்கப்பல்கள் துறை முகத் தீவில் வந்து நிற்கும் போது வீட்டுக்காரர் அவளைப் பெருமாலும் வெளியே விடமாட்டார்கள்.

திருகோணமலை அப்போது ஆங்கிலேயன் யுத்ததள மாக இருந்தது. எமன்போன்ற பட்டாள லொறிகள் தெரு வெல்லாம் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும்.

அவளின் பசுக்கன்றுபோல் அள்ளித்திரிந்த ஒரே குழங்கத்தையே வெள்ளைக்காரன் ஒருவன் பட்டாள லொறியின் சில்லுகளிடையே நெரித்துக் கொன்று விட்டான். விசாரணையெல்லாம் முறைப்படி நடைபெற்றது. குழங்கத்தையே வேயே தவறு என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தன் ஒரே செல்வத்தை இழந்ததாய் குழங்கத்தையே இழந்த அன்று தொடக்கம் பைத்தியக்காரியாகி விட்டாள்!

வெள்ளைத்தோலை தெருவிலே கண்டதும் வெறி கொண்டவளாகி விடுவாள்.

“கொலைகாரா, பாதகா, உன் கரு அறுப்பன்றா.”

உலகத்தவரையே கூவி உணர்த்துவது போல் அக்குரல் ஒலிக்கும்.

பெற்று வளர்த்த தாய்தான் பிள்ளைகளை இழப்பதன் வேதனையை முற்றுக உணர்வர்போலும்.

பதினைந்து ஆண்டுகளின் முன்னர் நான் இடையிடைகேட்ட அதே பைத்தியக்காரக்குரலையே மீண்டும் இத்தாயிடம் கேட்டேன்; கொதிப்படைக்கேட்டேன்.

என்னை அறியாமலே ஆடித்த அந்த ‘பிளிமத்’காரடி வரை நடந்து வந்து வீட்டேன்.

அறிவு

அறிவு விஞ்ஞான பூர்வமானது. இதில் விட்டுக் கொடுத்தலுக்கோ, நேர்மையீனத்துக்கோ இடமில்லை. எதிர்மாருக்க கண்ணியத்துக்கும் நேர்மைக்கும் மட்டுமே இடமுண்டு.

“உன்றை குழந்தையெண்டால் உப்பிடி செனிப்பியாடா. வந்து பாரடா அந்தக்குழந்தையை.”

இராமானாதனின் குரல் கேட்டது. அவருக்கு வந்த ஆத்திரத்தையும், உணர்ச்சிலவசப்பட்டிருப்பதையும். பாரத போது திகைப்படைக்கேதன்.

பொலிசார் வந்து விட்டனர்; கிழிந்த வெள்ளீச் சேட்டு டனும் நீல நிற பிளானல் கால்சட்டையுடனும் சோர்ந்து போய் நின்ற காரோட்டியை காப்பாற்றினர் சூழ்ந்து நின்ற வர்களை கலைந்து போகும்படி பொலிசார் சொல்லினர்.

கண்கடைதெரியாமல் கார் ஓட்டிறவங்களின்றை கழுத்தைத் திருக்கவேண்டும்.”

அடக்க முடியாத ஆத்திரத்தை வார்த்தைகளால் கொட்டியபடியே இராமானாதன் ணெளியே வந்தார்.

அவர் காந்தியின் அகிம்சைவழியைக் கடைப்பிடிப்பவர். அவரே நிலை தவறிக் கொதிப்படைந்து, தம்மை மீறி உணர்ச்சி வசப்பட்டு, செயலில் ஈடுபட்டதை நம்பவே முடிய வில்லை. கொள்ளைக்கள் யாவும் மனிதாபிமான உணர்ச்சிக்குக் கீழ்ப்பட்டனவு போல் தோன்றியது.

“என்ன ராமா, பத்டம். ஆரிலே தவறு என்பதையே கிசாரியாது கைவைத்தே விட்டாய்போல் கிடக்கு”

சிறிது ஸ்ரினிமாகவே கூறினேன்.

“பச்சைக் குழந்தை தவறு செய்யுமா? இவங்களுக்குக் காரிலே ஏறியவுடன் தங்கடை வீட்டுரோட்டு என்ற என்னைம். கண்கின் தெரியிதீறல்லை. பொலிசுக்காரன் இனி என்ன நீதி வழங்கப்போருன்? உந்தப் பெரிய காரிலை ஒடிற வன் ஏழையா? அவன் பணத்தாலை இனி நீதியை வாங்கிப் போடுவான். அதுக்கு முன்னர் மக்களின் நீதியை நாங்கள் கண்ணத்திலும் காத்திலையும் கொடுத்தம்.”

“குடுக்கத்தான் வேணும். ஒவ்வொருதவருன் செய் மூக்கும் மக்களையே நீதி செலுத்த விட்டால் உலத்திலேயே அநீதிகள் ஈடுக்காது. பணக்காரர் கையிலும் அவர்கள் இயற்றிய சட்டங்களின் பிடியில் இல்லை ம் நீதி இருக்கும்வரையும் போதுத்தெருக்கள் கூட அவர்களுக்குத்தான் சொந்த மாக இருக்கும். இதை நான் சொல்லியா உங்களாக்குத் தெரியவேணும். இந்தப் புரட்சியான கருத்துகளையெல்லாம் நிங்கள் தானே தினமும் சொல்லிவருகின்றீர்கள் அவற்றை இப்ப விட்டிலும். வாருங்கோவன் கோப்பி சூடிப்பம்.”

இராமானாதன் தனித்தே ஓர் அறையில் வாழ்ந்து வந்தார். சிலகாலம் அவருடன் ஒரே அறையில் நானும் வாழ்ந்ததுண்டு. அதிகாலையில் எழுந்ததும் ஒரு சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே புறப்படுவார்.

“பழக்கம் மிகச் சக்தி வாய்ந்தது”

ஆங்கிலத்தில் இவ்வார்த்தைகளைக் கூறிக் கொண்டே புறப்படுவார். தூக்கம் விட்டெழுந்ததும் ஒரு கோட்டியும் ஒரு சிகிரெட்டும் இல்லாவிடின் அவர் சோர்ந்து விழுந்து விடுவார். அன்று காலை அவற்றையெல்லாம். மறந்து புரட்சியில் ஈடுபட்டு விட்டார். அதுவே பெரிய மாற்றம்.

கோப்பியை கையிலே எடுத்தபோதும் அவர் விரல்கள் பதறுவதைப் பார்த்தேன் அவரின் பேச்சிலும் பத்டம் தெரிந்தத் து. அதிகாலையிலேயே வியர்வை முகத்தில் வடிந்தது.

இத்தகீர் சம்பவங்களும் நடந்தும் 10, 15, நிமிடங்கள் கூட ஆகியிருக்காது.

இராமானாதன் மீண்டும் அந்தக் காட்சிபற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார். சிகிரெட் பற்றும் போதும் அவரின் விரல்கள் நடுஞ்சுவதைப் பார்த்தேன்.

“குழந்தையின் நிலை எப்படி?”

“மிகழுப்பது சங்கீர்தம்”

நான் பதில் கூறினேன்.

காலைப்பத்திரிகையை விரித்துப் பார்த்தபடியே அவருடன் நான் நடந்தேன். அவரால் எதிலுமீ கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. குழங்கை அடிப்பட்டுக் கிடந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டோம்.

“என்ன பேப்பரையே பார்க்கிறோம், அந்தப் பாஸ்ன்ரை பச்சை இரத்தத்தைப் பார். நெஞ்சுபதற்மல் என்ன செய்யும்.”

இராமநாதன் தன் பதட்டத்திற்கு விளக்கம் கூறினார். அந்தப் பச்சை இரத்தத்தைப் பார்த்தபோது நடுங்கியதிலும் பார்க்க வேகமாக, பத்திரிகையில் அந்தச் செய்தியைப் பார்த்தபோது இதயம் ‘படபட’ என்று அடித்தது. வாழிங்டனிலிருந்து வெளிவந்த அந்த‘ராய்ட்டர்’ செய்தியை இராமநாதனுக்குப் படித்துக் காட்டினேன்.

வாழிங்டனிலுள்ள குழங்கைகள் பராமரிப்புச் சபையின் செய்தி இது.

“வட வியட்நாமில் இதுவரை போரினால் கொல்லப்பட்ட குழங்கைகள் தொகை இரண்டஶை இலட்சம். காயமடைந்தோர் அவயவங்களை இழந்தோர் தொகை ஏழஶரை இலட்சம்”

என் குரல் கேரியது. கண்கள் என்னை அறியாது பணித்தன. நெஞ்சு வரண்டு பொருமியது. தெருவில் சிந்தப் பட்டிருந்த பாலகனின் பச்சை இரத்தத்தை மீண்டும் பார்த்தேன். நான் கேட்ட இரு தாயரின் குரல்களும் பத்துலட்சம் தாயரின் குரல்களாக என் காதிலே ஒலித்தன; இரத்த வெறிபிடித்த ஒவ்வொரு அமெரிக்கனையும் நோக்கி அக்குரல்கள் உலகெல்லாம் ஒலிப்பதாகக் கேட்டேன்.

“அடே கொலைகாரப் பாதகா. உன் கரு அறுப்பன்றா”

ஓரு நாள் வரும்....

எஸ். ஜி. கணேசனேவல்

பெரியவர்:

உலகத்தைக் கெடுக்கிற பேர்களிங்கே - இப்போ ஊரவலம், வருவாங்க பாருதம்பி கலக்கத்தை மூட்டுற கட்சிப்பா - ரண்டு கைவிலும் கற்களை வைச்சிரடா!

இளைஞன்:

கல்லூக் கையிலை வைத்துக் கொண்டோ? அதக்கட்சியைக் கலகக் கட்சிபெண்டாய் நலவதைச் செய்திடச் சொல்லுகிறேன் - இதில் மெம்மஞ்சுக் கேளிச்தக் கல்லெறிகள்?

பெரி:

சாதியை ஒழிச்சிடச் சொல்லுகிறேன் - இதைச் சரியென ஒப்புக் கொள்ளுவதோ? ஆதியிற் பெரியவர் எழுதி வச்சார் - அதை அழியங்காச் சொல்வது முறையோடா?

இளைஞன்:

மூலைக்கை பூட்டி வைக்காமல் - உன்னை குமரைப் பள்ளிக்கு அனுப்புகிறோம் வரைப் பூட்டி உழவில்லை - இன்று ஆயங்கிரக் கலப்பையால் உழுகின்றோய்

முத்த மருமகன் பேணபின் நூம் - உன்னை முத்தவன் கொலக்குப் போய்வாருள் சாத்தியம் பேசியோ அவளையவன் சவத்துடன் போட்டு எரிச்சிட்டியா?

குருவைக் கூட வெட்டி விட்டாய் - இன்று
கோவணம் கட்டலும் விட்டுவிட்டாய்
உட! இவை யெல்லாம் பெரியவள்கள் - அன்று
ஆக்கிவைச்சதை மறந்திட்டியோ?

பெரி:

சீச்சி! அதெல்லாம் அலங்கோலம் - இன்று
தேவையில்லாததை விட்டிடனும்
அச்சியும் அப்புவும் செய்களிடலாம் - இப்ப
ஆர்தான் செய்து வருகின்றன?

இளை:

நானும் அதைத்தான் சொல்லுகிறேன் - இந்த
நளை நன்றாய் உணர்ந்திடனும்
வாளை அளந்தும் காலத்திலே - மாட்டு
வண்டியால் ஆழுங்கையைச் சுத்துவதோ?

சாதியை இன்றும் பேரந்திடுவீர் - மாரும்
சமத்துவம் டேசிடில் தூந்திடுவீர்
ஆகியில் வந்த இம் மட்டமைகளை - இன்றும்
அடியொற்றி நடப்பதில் ஏற்றமிகை.

ஞாலம் முற்றும் விழிக்கையிலே - இங்கு
ஞாம் விழித்திடத் தவறுவதோ?
காலத்துக் கோவலா மரபுகளை - இன்று
கட்டிக் காப்பதிலோர் லாபமில்லை.

தமிழனை சுக்கிரூன் சிங்களவன் - எமக்குச்
சமத்துவம் தாவெனக் கத்துக்கிரூம்
தமிழனைத் தமிழன் சுக்குவதை - இந்த
தமிழனை விட்டிட மறுப்பதவோ?

மற்றவர் உழைப்பில் தாம் வாழ அன்று
மடையர்கள் தான் இநை ஆக்கிவைத்தார்
சுற்றும் வாழுத் தான்வாழுச் - சில
சோம்பேறி பணிதர்க் ளாக்கிவைச்சார்!

பெரி:

சொல்லுற தெல்லாம் சரிதாண்டா - நீ
சொல்லுற படியே நடப்பேண்டா!
கல்லையும் எறிஞ்சிட்டு ஊர்வலத்தில் - நானும்
கலங்கிடப் போரேன் வெளிக்கிட்டா!

<u>உண்ணு</u>		<u>இல்லை</u>
V		V
ரேஸ் குதிரை		அரிசி
அல்சேஷன் நாய்		துணி
கியூட்டெக்ஸ்		மா
விப்ஸ்டிக்		மலில்
பொலிடோல்		சல்லி
கொலை, தற்கொலை		மினகாய்
களவு		மருந்து
கற்பழியா		வேலை
பொலிஸ் டாக்குமுறை		கொப்பி

ஆ

ஆசி: ஒரு முட்டாளின் நூறு கேள்விக்கும் புத் திசாவி ஒரு பதிலும் சொல்லமாட்டான்.

வீர மீரா!

சு மா ஆகந்து இரவுவினைப் பேரிலில் சிர்கிக்கும். உண்டியும் உடையும் ஆண்டியும் வர்க்கான்.
மீரா நாம் ஏதோ பெரிய வெள்கூடம் என்ற பொழுதித்து அந்த நூறு கேள்விக்கும் சோத இணக்குத் தான்; எங்கள் கூட்டத்துக்கு கூட்டம் நடந்தது. அந்தக் கூட்டத்துக்கு வராதவர் மாருமானாலும் வாட்டியுமெடுக்கும் மாரியாரும் வந்தான். -**குட்டிக் குடைத்-பாளி காரணம் படிப்-குடைத்-பாளி**

சு மா மும்சரியாகுனத்தில் அமர்க்கார்கள். உண்டியும் உடையும் இல்லறத்தாடிலும், காட்டில் தோன்றியது. ‘அதை வெல்கு! என்ற கொஞ்சகள் என்கும் பறந்தன. கூட்டத்தின் சொற்பொழுதியுள்ள வெள்ளமாப்ப பறந்தன. கூட்டத்தில் ஒரு சாமியார் பேசுவதற்கு எழுந்தார். ‘நாம் அன்வரும் தீண்டலையைக் கொல்ல வேலாகும்..’ என்று அவர் ஆலோசனையைக் கொட்டுக்கொடு பேசினார்.

கு மீரா அதற்குள் மற்றொரு சாமியார் எழுந்து, ‘மகாஜீனாகே, இவன் பேச்சை நம்பாதீர்கள். இவன் பெரிய புட்டன். கடவுளிடம் உங்களுக்கு இருக்கும் குருட்டிப் பக்கி வளருவன்றுமென்பதே இவன் நோக்கம். இவனை விரட்டிங்கள் என்றார், இவனை முதல் சாமியார் கண்ண் சிவக்கக் குசிறுரை: ‘இவன் நாஸ்திகர், இவன் வசால்வது போய். இவனை விரட்டுங்கள். கடவுள் காட்சியாக நான் சொல்கிறேன் — ’ இண்டாம் சாமியார்களுக்கிடையில் போலக் கந்தினார்: ‘நானும் கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்கிறேன். உலகில் கடவுளை கிடைப்பாது, கடவுள் என்று நாம் வழிப்பவை இறுது கூடும்!’, ‘கடவுள் உண்டு! கடவுள் இல்லை’ என்று இரண்டு சாமியார்களும் சங்கைடிட்டார்கள். வாப்ப பேச்சு நின்று, அவர்கள் கங்கள் கூக்களைப்படித்தினார்கள்.

மக்கள் வந்து ரத்துக்களுளியாக நின்ற அவர்களை ஜிலக்கினார்கள். கடைசில் அரிபும்போது ‘அதை வெல்கு! என்று அந்த ஆண்டிசன் இருவரும் ஒரே குரலிற் கூவினார்கள். — காண்டேக்கருப்பாக்கிகளுடன் வந்த மூவர் பயமுறுத்தி சில கொட்டக் கலையைக் களவாடிச் சென்றிருக்கின்றார்கள். — பத்திரிகைச்செய்து

இலவச அரிசிக் குப்பி பின்.....

?

துப்பாக்கி முனையில் அரிசித் திருட்டு: ஏஜூர் மறப்பால் வயல் வழாடுயோன்றில் அத்திறையாகக் கிடந்த ஒருவரை, குப்பாக்கிகளுடன் வந்த மூவர் பயமுறுத்தி சில கொட்டக் கலையைக் களவாடிச் சென்றிருக்கின்றார்கள். — பத்திரிகைச்செய்து

யாருக்குச் சுதந்தியம்!

பாண்டேடிப் பண்ணிரண்டு மைல் தூரம் அலைந்தவர்!

இலைபத்திலிருந்து 12 கமல் தன்னில் களவுகிறப்பதற்காகப் புறப்பட்ட கள்ளர் கோங்கு வல்லவெஷ்க்குறையில் இருந்து உணவிற்காக பாண்வாக்கு வேரக் கிளம்பினார் ஒருவர். அவ்விட்டில் பார்கள் மைல் சோறும் சட்டில் பார்கள் மூடும் இருந்தது. கோங்கு கந்தியைபும் புறப்பட்டு கூப்பிட்டு வேற்று போய்விட்டார்கள் கோர்கள் சில பத்திற்குப் பற்றி போக்கின்லை. கடைசிலிருந்து போக்கின்லை. அவர் சில பத்திற்குப் பற்றி போக்கின்லை. அங்குள்ள பேக்கநிகள் முடிந்து வேற்று போய்விட்டார்கள் கோவிட்டாக அறினித்தன. செய்தி: ‘வீரகேகரி’ தினமணி

தினக்கரண் 8-11-67

(8 - 1 - 67)

சந்திராஸ்

பெனியன்கள்
நீடித்த பாவிப்பு!
உயர்ந்த ரகம்!!
மலிவான விலை!!!

CHANDRA KNITTING CO.
46/1, Brown Road
JAFFNA.

சுத்தமான தேனீர்
குளிர்பானங்களுக்கும்
சுவையான
சிற்றுண்டி களுக்கும்

ஒருமுறை விஜயம்
செய்யுங்கள்.

பூ ரூ ள் ஸ்டி
யாழ். புதிய பஸ் நிலையம்
கொழும்பு-தூறு முகம்
செட்டியார் முக்குப்பொடி
இங்கே கிடைக்கும்.

ஓ நெடுங்கதை

**வீரர்கள்
வாழ்க்கீர்கள்**

யோகநாதன்

மஞ்சட்டுக்கள் கலகாவீதியின் இருமருங்கும் சோரிந்து கிடங்கன. இன்னும் இலைகள் உதிர்த்திய மரங்களில் பூக்கள் பொன்றைப் பொலிந்து, அந்தமாலை கேரத் தின் தணிந்த வெய்ப்பிலில் அழகாய் குலங்கின.

வீதியில் யாருமில்லாதது போல, பிரியாவிற்கு மனதினுள்பட்டது. வானத்தில் இரத்தமாய் வழிந்த நிறத்தை பிரியா அந்த இடத்திலேயே நின்று பார்த்தாள்.

விஞ்ஞான சிரிவுக்காள் நடைபெறும் கட்டிடத்திற்கும், விளையாட்டுமைதான் த்திற்கும் நடுவாகச் சென்று சரசனி உய்யன் ஸ்ரேஷ்னுக்குச் செல்லும் அந்த வீதியில், பிரியா கடந்து சென்றார்.

அவளின் வாழ்விலும், வாலிப உள்ளங்களின் மனதிலும் புதியதொரு நம்பிக்கையைக் கொடுத்த அந்த வீதியில் அந்தக்கட்டிடப்பகுதியில் சரியாக ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அன்று போலவே இன்னும் நெஞ்சினுள் காட்சியாய் ஒலியாய் குரல் கொடுக்கின்றது.

பிரியா வீதியோரமாய் பார்த்தாள். ஒரு சிறு செடி இரத்த நிறத்த மலர்களை இலைகள் தெரியாது புல்சித் திருந்தது.

ஓ... அந்தநாட்கள்...

விக்கிராஸ், திளைவைப் போலவும்; நளினுவைப் போலவும், ஜாராக்காரி, தாமரை, சண்முகநாதன் போலவும் எத்

ஞானம்ஸ் ஸ்நூட் யோ
யாழ்ப்பாணம். — போன்: 7067

தனை பேரின் பச்சைரத்துவிகள், அந்தப்புற்களில் ரத்துப் பூக்களாய் சிங்கிப்பெருகி மலர்ந்தனவே...

சரியாக ஒரு வருடம்! அந்த டிசம்பர் மாதம் பதினேராம் திகதி...

* * *

பிரியா சிங்களமாணவர்களில் பெரும்பாலோர் மத்தியில் பிரபலமானவர். இரண்டாம் வருட சிங்கள் சிறப்புமாணவி அவர். ஓவியம், நாடகம், சங்கீதம் போன்ற துறைகளில் மட்டுமல்லாது சிறந்த பெண் எழுத்தாளியாகவும் அவர் விளங்கினான். அவளின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை இலங்கையில் பிரபலமான பத்திரிகை ஸ்தாபனமொன்று புத்தகமாய் வெளியிட்டிருப்பதே அவளின் திறமைக்கு சான்று என்று விரிவுறையாளர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பிரியாவோடு அறிமுகமாவதற்கு பல இளைஞர்கள் துடித்தார்கள் என்பதை அவள் அறிவாள். அவளின் சிரிப் பிற்கும், அவளின் அந்தக் கனிவான குரலிற்கும் அவளோடு பழக்யாரும்-ஆசைப்படுவார்கள்தான். அயினும் பிரபலமான வளோடு சினேகம் வைத்திருக்க அனேகர் விரும்பினார்கள்.

ஒருங்கள் சென்றல் கண்ணில் பிரியா, ரம்மியாவுடன் தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்த போது, ரம்மியா விக்கிரமரத்துவை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். ரம்மியா, விக்கிரமரத்துவை பிரியாவிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த போது அவன் எவ்வித சலனமுமின்றி, சர்வசாதாரணமாக விண்றது பிரியாவிற்கு மனதிற்குள் எரிச்சலை மூட்டியது.

“என்னுடைய கதைகளைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லி விருக்கலாம். அல்லது ஸ்வர்ண ஹம்ச நாடகத்திற்கு நான்

ஹருக்கு,
உனக்கல்ல,

உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க எல்லோரும் கூட மகாநாடு நடத்தி குரக்கன், சாமி போன்ற வற்றை உண்ண வேண்டுமென்று முடிவெடுக்க முன் கோழி புறியாணியுடன் வெளுத்துக்கட்டிவிட்டுச் சென்றதை நினைத்தா இவர் சிரிக்கின்றார்?

சிதார் வாசித்ததைப் பற்றிப் பாராட்டியிருக்கலாம். அதுவுமில்லாவிடில் பல்கலைக்கழக ஓவியக்கண்காட்சியில் முதற் பரிசு பெற்ற என் மொடேன் ஆர்ட் பற்றி விமர்சித்திருக்கலாம்’

பிரியாவின் எரிச்சலை ரம்மியா மேலும் தூண்டினான்.

“விக்கிரமா, பல்கலைக்கழகச் சூழலை வைத்து பிரியா ஒரு நாலை எழுதப்போகிறாம்”

விக்கிரமரத்து சுவாரஸ்யமின்றி ‘அப்படியா?’ என்றுன் பிறகு ஒன்றும் பேசாமல் போய்விட்டான்.

ரம்மியா ஒரு வெருளி, மற்றவர்களின் முகத்தைப் பாராமல், அவர்களின் மன உணர்ச்சிகளை விளங்காமல் தன் போக்கிற்கு கதைப்பாள். விக்கிரமரத்துவைப்பற்றி அவள் பிரியாவின் முகத்தைப்பார்க்காமலே அவளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“போதுவாக தொழிலாளர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பற்றித்தான் விக்கிரமரத்துவின் சிந்தனையெல்லாம். சோஷலிஸ்ட் சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினர் அவன்... ஆள்

மிகவும் பிடிவாதகாரன். தான் சொல்வது சரியென்று நினைத் தால் அதற்காக எந்தக்கஷ்டம் வந்தாலும் பாராது ஆணிக்கு போராட்க கூடியவன்.....”

பிரியா தன்னை மறந்து கலகலவேன்று சிரித்தாள்.

“ரம்மியா விக்கிரமரத்னுவையா இவ்வளவு லீரனென்று சொல்கிறோ? பார்ப்பதற்கே மனதில் மதிப்புத் தோன்றுத் தூருவும். தலைக்கனமான சொற்கள். யாரையும் மதிச்காத பிறவி போல இருக்கின்றன சோஷலிஸ்டோ, கொம்யூனிஸ்டோ எல்லோரும் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தொல்வியாலும், விரக்தியாலும்தான் அப்படி வாழ்கிறார்கள்?”

“பிரியா என் விக்கிரமரத்னுவை அப்படி நினைக்கிறோ? ”

“ரம்மியா, தங்களைக்கவனிபாதவர்கள், தங்கள் விட்கைப்பற்றிக் கவனிபாதவர்கள் உலகத்தைப்பற்றியும், உலகமாற்றத்தைப்பற்றியும், உலகத்தொழிலாளர்களைப்பற்றியும் கவலைப்படுகிறார்கள் என்பதை என்னும் நம்பமுடியாது. ஆனால் ஒன்று தெரியும் இவர்கள் அன்பில்லாதவர்கள், பழக்கவழக்கம் தெரியாதவர்கள். இரக்கமில்லாதவர்கள். நன்றியில்லாதவர்கள்...”

பிரியா தன்னை மேவிய ஆத்திரத்தில் கூறிக்கொண்டே போனாள்.

ரம்மியா, பிரியாவை பெண் னுலகின் மேதை என நினைத்திருந்தமையால், அவள் பேச்சைத்தத்துக்காமலே மொனமாக இருந்து விட்டுச் சொன்னான்.

“ஆனாலும் விக்கிரமரத்னு கல்வன் பிரியா”

பிரியா மீண்டும் அழுத்தமான குரலிற் சொன்னாள்: “என்றாலும் அவ்வளவும் வேஷம்”

கன்ரீனில் பிரியாவும், ரம்மியாவும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் விக்கிரமரத்னு வந்தான். ரம்மியாவிற்கு, விக்கிரமரத்னுவைக் கண்டால் அவனேரி குதைக்காமல் இருக்குமுடியாது. அவளையறியாமல், விக்கிரமரத்னுவின் எளிமையும், அவனது அந்தக்கண்களின் ஒளியும், சொற்களின் அழுத்தமும் அவளைக்கவர்ந்து விட்டன.

அன்று விக்கிரமரத்னு முகத்தில் யோசனையுடன் காணப்பட்டதை அவள் அவதானித்திருந்தாள்:

“என் இன்றைக்கு முகத்தில் ஒரே பறபரப்பு? புரட்சிநடக்கப்போகிறதோ? ”

அவளின் போக்கைப்போலவே சொற்களும் வெருளி விக்கிரமரத்னு சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“ரம்மியா, நாளைக்கு வியட்னமில் அமெரிக்கக் கொடுரச் செயல்களுக்கு எதிரான ஒரு ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் வைக்க நினைத்திருக்கின்றோம். நீர் வரமுடியா? ”

விக்கிரமரத்னு பிரியாவைப்பார்த்தான். அவள் முகத்தை வேறுபக்கமாகத்திருப்பி, வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மக்களைப்பார்க்காமல், மக்களிடமிருந்து அறிவைப் பெறுமல் காலு சுவருக்கள் இருந்து எழுதுபவர்களுக்கு இவைகளில் கலந்து கொள்ள நேரம் வராதுதானே ரம்மியா”

அவன் அப்படிக்குதைத்ததை பிரியா அன்றுதான் கேட்டாள் அந்தக் குத்தலான பேச்சு பிரியாவிற்கு ஆத்திரத்தை மூடியிட்டது.

“ரம்மியா ஆறுப்பாம் செய்வதும், கலகம் செய்வதுப் பிரக்கமில்லாதவர்கள் முடியும். மனிதரை நேசிப்பவா

கள் குழப்பக்காரரையும், கலகக்காரரையும் ஆதரிக்க முடியாது”

‘பிரியாவிற்கு காதற்கதைகள் எழுதுவதும், புறநடையான விதையங்களை எழுதுவதும் கைவரலாம். ஆனால் வயிற் குற்கு வழியில்லாதவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பற்றி எழுதாத எவ்வரையும், மனிதகுள விடிவிற்கு வழிகாட்டாத எவ்வரையும் நாங்கள் கண்ணார்களாக மதிப்பதில்லை’

‘நாங்கள் எழுதும் விதையங்களையும் பத்திரிகையில் ஏராளமான வாசகர்கள் படி ததுப் பயண்டைகிறார்கள் தானே!’

பிரியா பெருமிதமாகச் சொல்ல விக்ரமரத்தினு சிரித்தான்.

“பயண்டையவில்லை, கெட்டு அறிக்குர்கள் என்று சொல்லுங்கள். நீங்கள் எழுதும் பத்திரிகைகள் அரசியலிலும், கலாச்சாரத்திலும் மாபெரும் நாசம் செய்கின்றன. சிர்வாண, கற்பழிப்பு விதையங்களைப் போட்டு விற்பனையைப் பெருக்குகின்றன. நீங்கள் எழுதுவது மட்டுமென்ன? கல்லூரி மாணவர்களின் காதல், தனி மனிதனின் புலம்பல்கள் இவையைத்தானே எழுதுகிறீர்கள்? வயிற்றுக்கு வழியில்லாத ஏழை மனிதர்களைப் பற்றி உங்களுக்குக் கவலையில்லை; அங்கிய கலாச்சாரத்தால் அழியும் இலக்கையனின் இருதயத்தைப்பற்றி உங்களுக்கு விசாரியில்லை; வளர்ந்துவரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றி என்றாலும்...’

விஜயம் செய்யுங்கள்

சந்ராலயர லேரன் றி

பஸர் லேன்,

யாழிப்பாணம்

பிரியா கதிரையைத் திடீரென்று பின்னால் தள்ளிவிட்டு அங்கிருந்து எழுந்தாள்.

ரம்மியா தனித்திருந்தாள். இயல்பான கலவரம் முகத் தில் நிலவ பரபரப்புடன் விக்ரிமரத்துவைப் பார்க்க, விக்ரமரத்து உணர்ச்சித்தும்பச் சொன்னான்.

“ரம்யா, எனக்கு இது சொல்லவேண்டுமென்று நீண்ட நாள் ஆசை தகர்ப்பின்றி ஸிர்மாணமில்லை. அழிவின்றி ஆக்கமில்லை என்பதை நான் நம்புகின்றேன்..”

“என்றாலும் பிரியா திறமையுள்ளவள்’

“பிரியாவின் திறமை, முதலாளித்துவத்திற்கு வால் பிடித்து சாதாரண ஏழை மக்களுக்கு துரோகம் செய்யிற தென்றால் அதை யாரும் திறமை என்று சொல்ல முடியாது”

“என்னவோ நீங்கள் கதைப்பது எனக்கு விளக்கவில்லை. அதுசரி ஊர்வலம் நாளை எத்தனை மனிக்கு?”

“சரியாக இரண்டு மனிக்கு வரமுடியுமா?”

ரம்மியா தலையாட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். மனதி னாள் பிரியா தன்னை என்ன பேசவாளோ என்ற திஜிலிருந்தது.

* * *

ரம்மியா ஊர்வலத்திற்குப் போய்விட்டாள். பிரியா அகிராங்கனியின் அறைக்குச் சென்று கதவைத்தட்ட, அவள் புகைப்படமொன்றுடன் வெளியே வந்தாள்.

“யாருடைய படம் அகிரா... ஏன் மறைக்கின்றாய், நான் பார்க்கக் கூடாதா?”

அகிரா நானா குடங்கு அந்தப் புகைப்படத்தைக் காட்டி னாள் அந்தப் புகைப்பட நால் பூத்துவன் விஜயசேகரா. அவன் சென்ற நாலை பல நாலைகளும் ஆணமுகனுகத்

தெரிவு செய்யப்பட்டவன். என்றும் கலையாத உடை, புன் னகை சொகுசின் பிரதிநிதி த்துவமான முகம்
“ஓகோ... கல்லவராகத்தான் பிடித்திருக்கிறோய்!”

அகிராவை வாழ்த்தினாள் பிரியா. அகிரா, கனவு காண்பவள்போல கண்களை அரைகுற்றயாக மூடிக்கொண்டு ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக்கொண்டே போனாள்:

“பிரியா... அவர் மிகவும் இனியவர். எவ்வளவு நல்ல வர். குழஞ்சையப் போல வெள்ளை மனம்... ஒரு சிறந்த காகரிகமுள்ள, அழகான... பிரியா, அந்த உடம்பு; திரண்ட அவரின் தோள்கள்...”

பிரியா இடைமறித்தாள்:

“அகிரா ஒரு ஹீரென்று. ஒரு கதாநாயகனென்று கான் விஜயசேகராவை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அது யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதுதான். ஆனால் அகிரா விஜயசேகராவுக்கு முன்பும் ஒரு காதல் இருந்ததாக...”

அகிரா சிரித்தாள்;

‘அது பொய் பிரியா பொய். நானே அவரிடம் கேட்டேன். பதில் சொல்லும்போதுகூட அவர் எவ்வளவு தன்னடக்கமாக, பெருந்தன்மையாக, கொரவமாக நடந்து கொண்டார். நீ கூட அவரை நன்கு அறியமாட்டாய், வா இன்று அவரை நான் உனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்’

சிறந்த முறையில்

**ஏஞ்சிஸ் றிபோற்சு
செய்து கொடுக்கப்படும்.**

முருகன் கடைச்சல் தொழிற்சாலை
43, ஸ்ரான்லி வீதி, — யாழ்ப்பாணம்.

படுவாங்கரை என்னுமிடத்திலுள்ள அரசினர் ஆஸ்பத்திரியில் புண்ணுக்கு மருந்து கட்டப்போகின்ற வர்களிடம் பழங்குத்துணி கொண்டு வந்தீர்களா என்று கேட்கப்படுகின்றது. ஏனெனில் புண்ணேன் கட்டு வகற்கு ஆஸ்பத்திரியில் பண்டேஜ் துணி இல்லாதிருக்கிறது. இதுபோன்ற நிலைமை இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் நிலவு காய் பத்திரிகைகள் கூறுகின்றன.

பிரியாவை அகிரா அறிமுகப்படுத்த முன் விஜயசேகரர் அவளை முன்பே தனக்குத்தெரியுமென்றான்.

“ஊனக்கு காதற் கதைகள் பிடிக்கும் அதுவும் உங்களுடைய கதைகள் மிகவும் பிடிக்கும். ஸ்வர்ணாஹம்சாவில் நீங்கள் வாசித்த சிதாரின் இனிய ஒன்சை இதோ இப்பொழுதும் என்காதோடு கேட்கிறேது”

அவன் சிகரெட் புதையை வெளியீடு ஊதினான்.

‘ஆனாலும் உங்களைப் போன்றவர்களால் பல்ளைக்கழுகம் பெருமைப்படுவது சிலரால் தடைப்பட்டுகிறதே பிரியா? ‘யார் அவர்கள்?’

‘இன்று நடந்தது உங்களுக்குந் தெரியாதா? நான் என்னளாவில் எவ்வளவு பொருள்களைமையை மதிக்கிறவன், காடைத்தனம் கலகும் ந்திரு நான் எதிர்...’

‘உண்மை ஸிரர்கா... அப்படித்தான் அதுசரி இன்று என்ன நடந்ததுநூற்று ஸ்ரால்ல வந்தீர்கள்?’

அகிரா பாராத்தாள்.

‘விய... விய... விய... வா நடந்ததாம். அதற்கு ஒரு ஊர் வலம் நடந்த ஆர்கள். டிராவிஸ். அவர்களை சுத்தம் போடக்

கூடாதன்றும், சோலோக அட்டை பிழிக்கக் கூடாதன்றும் தடுத்து அதை மீறி இவர்கள் ஊர்வலம் நடத்தினார்கள். இது பொலிசுக்கு மிகவும் ஆத்திரம். என்றாலும் இது என்னைப் போன்றவர்களுக்கு தீவிர தருமல்லவா?'

'யார் தலைமை வகுத்தார்களே?'

'வேறுயார்? சண்முகநாதன், தவசுரு, விக்கிரமாதன என் தளினுவும், ரம்மியாவும் கூடத்தான் முன்னுக்கு நின்றூர்கள்' 'ரியாவிற்கு ஏனோ மனதினுள் அத்திரம் பொங்கிறது. ரம்மியா முட்டாள்தனமாக இதில் பங்கு பற்றியிருக்கிறான் என்று பிரியா நினைத்தான்.

* * *

மறுநாள் நூல்நிலையத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கக் யில் அங்கு விஜயசேகராவைத்தவிர வேறு ஒருவரையும் காணவில்லை. பிரியா ஒரு மூலையில் உட்காந்திருந்தாள். அவளை விஜயசேகராவும் கண்டிருக்க முடியாது. விஜயசேகராவுடன் கதைக்கவேண்டுமென்று பிரியா விரும்பி, எழுங்கிருக்கமுன் அவனிருந்த இடத்திற்கு சராங்கனி சென்றான். சராங்கனி சென்ற இடமெல்லாம் சிரிப்பாகவே சிந்தும்; அவள் இயல்பில் எல்லோரும் மகிழ்வர். குதி ததுக் கொண்டே அவள் திரிவாள்.

அவள் போனதைக் கண்டதும், பிரியா தன்னிடத்தில் அமர்ந்து விட்டாள்.

அரைமணித்தியாலமாகிவிட்டது. பிரியாவிற்கு ஏனோ விஜயசேகராவுடன் கதைக்கவேண்டுமென்று ஆசை வந்து விட்டது. இப்பொழுது அவனேடு பேசுவதென்றால் அவனுக்கு மனதுள் நிரம்பும் குதுகலம் சொல்லில் அளவிட முடியாதது.

பிரியா அவளிருக்குமிடம் சென்றாள்.....

பிரியாவாழ்க்கையில் இப்படி அகிரச்சி அடைந்த தில்லை!.....

அவன்—விஜயசேகரா, சராங்கனியை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.....

அதுபல்கலைக்கழக விதிகளுக்குமட்டும் மாறல்ல; அவனின் கல்ல சொற்களுக்கு, அவனின் காச்சியாய் அவளாறிந்த அசிராவிற்கு, பெரியமனிதன் என்று சொல்லுக்கு-எல்லாவற்றிற்குமே எதிர்தானே!

'ஓ! இவன் ஒரு மனிதனை எவ்வளவு சாதுரியமாகப் பேசினான். நிமிஷத்திற்கொரு காதல் இவனுக்கு! ஒழுக்கம், கட்டுப்பாட்டைப்பற்றியெல்லாம் எவ்வளவு நேரமையானவன் போல இவன் பேசினான்!'

* * *

ரம்மியாவை பிரியா இரண்டு மூன்று நாட்களாகக் காணவேயில்லை. எங்கே கண்டாலும் வருகிறேன் என்று விட்டு ஒழிவிடுவாள். பிறகுதான் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பமாகக்கூடிய சாததியக் கூறுகள் ஏற்பட்டிருப்பதை பிரியா அங்குள்ள பரபரப்பால் அறிந்தாள்.

அன்று மாலை பிரியா கலை மண்டபத்தில் அதிக மாணவ மாணவிகள் குழுமி நிற்பதைக் கண்டாள். என்றாலும் அவள் அதை அதிகம் கவனிக்காமல் உலர்வுவதற்காகத் தனியே தன்பாட்டிற்கு நடந்துகொண்டிருந்தாள். உடற்பயிற்சி மண்டபத்தைத் தாண்டி, பசிய கோட்டை மானுப்புற்களின் கறகறத்த இதழ்களை உராசிக்கொண்டு அங்கே ஹோலுக்குப் போரும் பாலத்தால் அவள் போககையில் கண்கள் இயற்கையில் லயித்திருந்தன.

மங்கிய வெய்யிலில் இலேசாக மழை தூறிற்று. மழை நீர் முகத்தில் தூற்றுக்கையில் அவளின் முகம் குருமை அடைந்தது. கீழே பாதாளத்தில் படி வெட்டுப்பாத்தி வயல்கள் நிரின் ஆதாரத்தில் எழிலோடு துளிர்ப்பச்சையில் அலை அலையாய் மடிந்து கிடந்தன. அந்த அடிவாரத்தி லிருந்து எழுந்த மலைகள் கருநிலமாய் மாலை வெய்யிலில் தகதகத்தன. மகாவளி அவளின் காலுக்கு நேர்க்கீழாக நுரைக்கக் கிரவகித்து ஒடிக்கொண்டிருந்தது. கங்கைக் கரையின் இருமருங்கும் கொழுத்து மதாளிக்கு பசுமையும், மஞ்சளாயும் இலை அடர்த்தி தலைக்கனம் தூங்காது வளைந்து கங்கையின் சளசளத்த நிரோட்டத்தை மூங்கில் கள் தடவி நின்றன. மேலே வானம். வானம் நீலமாய் பிரியாவிற்குப் பிடித்த இளநிலமாய் இளநிலமலைத் தொடர் களோடு கொஞ்சிக் கிடந்தது. அவள் போகும் ஏகாந்த வழியெல்லாம் மஞ்சளும், நீலமுமாய் பூக்கள் பொலிந்து மலிந்து...

அந்தக் காட்சியில் கண்ணும் மனமும் வயித்துப்போன பிரியாவின் வாயில் தன்னையறியாமலே ஒரு பாட்டு தாளங்குத்தப்பாமல் பிறந்தது...

‘விண்ணகத்தின் நீலத் தாயை, விழியெறிந்து அழைக்கும் மண்ணின் சேய். பொன்னைக்கயாம் ஆறினைத் தன் புதுமதலைக் குறுங்கைத்தக்கு தம்கரத்தால் அனிவி க்கு ம் வானத்தாய்’

கவிதை பிறந்தது!

பிரியாவிற்கு அந்த சிறுஷ்டி மகிழ்வை யாருடனும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற வெறி மனதுள் சமுன்றது.

அவள் மண்டபத்திற்கு விரைந்தாள்.

மரணம் எல்லோருக்கும்தான் வருகின்றது; எத்தனையோ விதங்களில் வருகின்றது. ஆனால் ஓடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்காகவும், மனித குல நலன்களுக்காகவும் போராடி யார் இறப்பினைத் தழுவுகின்றானே அவனது மரணம் கீர்த்தி மிக்கது. அவன் பெருமைக்குரியவன்.

— வியாழி

மண்டபத்தில் அவளைக் கண்டதும் பல மாணவிகள் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டனர். அனேகமாக எல்லோரும் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர்

பிரியா ரம்மியாவைத் தேடிக் கண்டியில் கண்டு பிடித்தாள். அவள் பெரிய பிறிஸ்றல் போர்ட், மை சகிதம் நின்று பரபரத்தாள்.

பிரியா இனக்கெதரியாத மகிழ்வில் ரம்மியாவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘ரம்மியா...’ என்றால், ரம்மியா புதினத்துடன் அவளை ஏறிட்டாள்:

‘ரம்மியா புதுத்துறை ஒன்றில் நான் இறங்கிவிட்டேன். ஒரு கவிதை சொல்கிறேன் கேள்!’

விண்ணகத்தாய், மண்ணக்கசேயை, அணைத்து மகிழ் வதை சொற்களின் வல்கைமயால் பிரியா தத்ருபமாக, மான சீகத்தில் காட்சியளிக்க முயன்றான்!

ஆனால் ரம்மியா?

அந்த முகத்தில் சலனமில்லை; பாராட்டும் அறிகுறியில்லை; வர்வார் நோட்டிட்டு நின்றது.

“பிரியா, “ வாக்காக நான் வந்துகிறேன்... என்ன காரியம் யாப்பூதான்டு கிரிவிறுப் பீ? உணவு, வீட்டுப்

பிரச்சினைகளோடும், கல்விகற்க உள்ள பலகுறைகளோடும் பரிதாபகரமான முறையில் உள்ள பலகலைக்கழக மாணவர்கள் மத்தியில்தானே நீ வாழ்கிறோம்? உன்னேடு வாழ்பவர்களின் குறைகளைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாது! உன்னேடு வாழ்பவர்களின் மனக்குமுறைகளை உனக்குப் புரிந்து கொள்ளச் சக்தியில்லை! பிறகு வானத்தையும் பூமியையும், என் தாய் மின்னையாக்கி உறவு கொண்டாட வைக்கிறோம்?"

ரம்மியா இன்று வெருளியாக இராது நிதானமாய்க் கூறினார்.

"உன் அயலவர் படும் பாட்டை அடக்கப்படும் மனி தாங்கள் படும்பாட்டை எழுத முடியாத உன் பேரைவை முறித்து எறிந்துவிட்டு, மாணவப்புல்லுருவிகளான விஜய சேகரா போன்றவர்களோடு சேர்ந்து நீ மாபெரும் கலாச் சாரத்தைக் கட்டியெழுப்பு... போ.. பிரியா.. போ..."

பிரியா போகவில்லை. ரம்மியா போய்விட்டார்.

* * *

மறுநாள் பல்கலைக்கழகமெங்கும் மாணவர்மன்றம் முன் வைத்துள்ள பன்னிரெண்டு கோரிக்கைகள் பற்றியே பேச்சாக இருக்கிறது. அவை மாணவர்களின் அத்தியாவசியத் தேவைகள் அவற்றோடு அத்தேவைகள் அவர்களின் உரிமைகளாகவுமிருந்தன

இசும்பர் ஆரும்திகதி பாலை.

விகசரமாதனு, தவகுரு, சண்முகநாதன், நளினு, சிவவா ஆகியோர் சமுன்று பம்பரம் போல மாணவர் கோரிக்கை பற்றிய வேலைகளைக் கவனிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார். எங்கும் வேலை நிறுத்தம் எழலாம் என்ற பேச்சா

நாதனு.

1.1.4

(தொடரும்)

இருள் கிழிப்போம் பேரவீயால்

'மாங்தோப்பு மாணிக்கனு'

முகம் பார்க்கும் சப்பாத்தும்
முளி மறைக்கும் 'ஸன் கிளாசம்'
அகம் காட்டும் போலியும்
அம்பது இஞ்சிச் சமிக்கிலும்
ஆர் கழுத்தை அறுத்தோ
அருமையான திருக்கூட்டம்
ஊர்வழிய ஊர்வலமாய்
உடுத்துத் திரியுமிங்தப்
பாழ்பட் சமூகத்தின்
பச்சோங்கி இளைஞர்கள்
பாதை ஒன்றும் இன்றி
நாளை என்றும் இன்றி
பாவை என்றும் படம் என்றும்
பாஞ்ச செல்லும் வேகம்
எனே தெரியாது.....!

ஊன்மாய்ந்து உயிர் மாய்ந்து
உழைக்கும் தொழிலாளி
தான்வாழ வழியற்றுத்
தவித்துத் திரியுமிங்த
தாவு கெட்ட சமூகத்தின்
தாற்பரிய இருள் தன்னை
கூவி அருக்கழுத்துக்
குரல்வளையில் கைவைத்து
ஆவிதனைப் போக்கி

அறியாமை இருள் நீக்கி
 புத்தம் புதிய ஒளி
 புது வேகத்துடன் புகுத்தி
 சத்தான ஒரு வாழ்வைச்
 சாதித்துக் காட்டிடவே
 ஒத்தாசை புரிந்து
 ஒருநோக்காய்ச் சென்று
 ஒப்பற்ற எதிர்கால.
 உலகத்தைக் கண்டிடவே
 ஒன்று மற்று என்றும்
 ஒடி ஒடிச் செல்லும்
 இளங்குருதிக் கூட்டத்தீர்
 இனங் கண்டு வாரீர்
 இனைந்திடுவோம் தோழுமையால்
 இருள் சிழிப்போம் பேராளியால்!

அரிசியும் இலவசம் கல்வியும் இலவசம்...

பங்கீட்டரிசி ஒரு கொத்தாகக் குறைக்கப்பட்டதன்
 எதிரொலியாக கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள இரு அனுதை
 மடங்களிலிருந்து 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள்
 வெளியேற்றப்படுகின்றனர்..., பங்கீட்டரிசி அனுவ குறைக்
 கப்பட்டதலுல்தான் மாணவர்களை வெளியேற்றறவதாகவும்,
 அவர்களுக்கு அரசாங்கம் அளிக்கும் சொற்ப பணத்தினால்
 பராமரிக்க முடியாதன்றும் அனுதை மட நிர்வாககள்
 மாணவர்களிடம் தெரிவித்தனராம்.

செய்தி: ஈழநாடு 5-1-66

தெரனியாகலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த பள்ளிக்கூடங்களில் அனுமதி கோரிய மாணவர்களில் முப்பத்தைக்குந்து
 ஹீதமானவர்க்கேபள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க அனுமதி கிடைத்
 துள்ளது.

தெரனியாகலைப் பத்திரிகை நிருபர்

மனிதன்!

காத்திருந்த மனிதனதோ வருகிறுன்! - நம்மைக
 காத்திருந்த மனிதனதோ வருகிறுன்!

கைபிடித்து வழிநடத்திக்
 காவலமெல்லாம் கூடந்தின் று
 கைகொடுத்துத் தூக்கிவிட வருகிறுன் - நம்மைக்
 கைகொடுத்துத் தூக்கிவிட வருகிறுன்

சாத்திருந்த மனிதனதோ வருகிறுன்! - நம்மைக்
 காத்திருந்த மனிதனதோ வருகிறுன்!

பார்வை போகும் திசையுனக்குப் புரியுதோ? - அவன்
 பார்வை போகும் திசையுனக்குப் புரியுதோ?

பார்வையோடு விடிவிருத்திப்
 பாழ்ப்பிடித்த நிலையெரித்துப்
 பார்முழுதும் நோக்குகின்றுன் தெரியுதா? - அவன்
 பார்முழுதும் நோக்குகின்றுன் தெரியுதா? - அவன்

பார்வை போகும் திசையுனக்குப் புரியுதா? - அவன்
 பார்வை போகும் திசையுனக்குப் புரியுதா?

நீட்டுகின்ற கைகளைநாம் பற்றுவோம்! - அவன்
 நீட்டுகின்ற கைகளைநாம் பற்றுவோம்!

நெடுபெயணம் செல்லுகின்ற
 நேர்மையோடு நாம்கலந்து
 நீதியோடு அவன் வழியைப் பற்றுவோம்! - அவன்
 நீதியோடு அவன் வழியைப் பற்றுவோம்!

நீட்டுகின்ற கைகளைநாம் பற்றுவோம்! - அவன்
 நீட்டுகின்ற கைகளைநாம் பற்றுவோம்!

காத்திருந்த மனிதனதோ வருகிறுன்! - நம்மைக்
 காத்திருந்த மனிதனதோ வருகிறுன்!

— கபத்திரா

நீதி!

அந்த தோட்டம் அன்று ஒரே அமர்க்களமாக இருந்தது. பொலிஸ் ஜீப்புக்கள் வெள்ளைத் துறையின் பங்களாவுக்கும், வயங்களுக்கும் இடைபில் உறுமலூடன் ஒடிசு கொண்டிருந்தன.

சென்ற மாதம் கறுப்பையா கங்காணி மர்மமான முறையில் செத்துசிட்டபொழுதுகூட பொலிஸ் வரவில்லை. தோட்டம் இவ்வளவிற்கு அமர்க்காப்படவில்லை. பெரிப இடத்தால்தான் கங்காணி தாக்கப்பட்டு செத்தான் என்று குசுகுசுப்புப் பேச்சும் வயங்களில் நிலவிப்பது.

ஒடிசுகொண்டிருந்த ஜீப் ஒன்று மருதனின் லபக்காம்பராவிற்கு முன்பாக வந்து விண்றது. நான்து பொலிஸ்காரர்கள், குழங்கதகளூடன் விளைபாடுக்கொண்டு விண்ற மருதனைக் கைகளாலும் கால்களாலும் அடித்துவிட்டு, குழங்கதைகள் அலற அலற அவற்றை எட்டித் தள்ளிவிட்டு, மருதனை ஜீப்பில் ஏற்றிச் சென்றனர்.

தோட்டத்தின் பெரிய அதிகாரி முதல், சாதாரண தொழிலாளி வகுர யாருக்குமே எதற்காக மருதன் கைது செய்யப்பட்டான் என்பது தெரியவில்லை. பக்டறிக்குள் மூன்றே நான்கோ அதிகாரிகள் தனியாக விண்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த நேரத்தில் வெள்ளைத்துறை, திடை ரென்று பக்டறிக்குள் வந்தான். அவன் முகத்தில் முன்பு போலக கடுகடுப்பு இல்லை. வெற்றிப் பெருமிதம் தெரிந்தது.

அதிகாரிகள் அவனைப் பார்த்தனர். நடஞ்சது என்ன என்பதை அறிய விரும்பும் ஆவல் அதிகாரிகளின் முகத்தில் தெரிந்தது.

வெள்ளைத்துறை சிகிரெட்டுப் பற்றவைத்துக்கொண்டு ஆங்கிலத்தில் அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“எனது தோட்டத்திலே உள்ள மூன்று அந்தாரியம் செடிகளை யாரோ பிடிக்கவிட்டார்கள். இதனால் பொலி ஸாக்கு முறைப்பாடு கொடுத்தேன். அவர்கள் அறுபது மைக்ராக்கப்பாலிருந்து உடனே வந்துவிட்டார்கள். எனக்கு மருதன்மேல்தான் இலைசான சந்தேகம் அவன் கந்தாலும், பிடிக்காவிட்டாலும் ஒருபோதும் இப்பக்களை விடக்கூடாதல்லவா?”

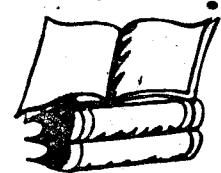
போங்குவோம் போங்கல் !

— முத்து இராசரத்தினம் —

சேவலுங் கவிடக் கிட்டுக்கள் வண்டுகள் சிங்காரம் புள்ளினம் பாடி யேழு; ஆதையுடன் பொங்கல் நாளை எதிர்பார்த்த பாலர்கள் வாண வெடி கொழுத்தச் சூரியன் கீழ்த்திசை வானத்திற் தோண்டிக் கலுங்கிச் சிரிக்கிறான் ஏழை அழு ! யாரிங்கு பொங்கல் தண்ணீக்கொண் டாடூர் ஏழை யுழூப்பைப் பறித்தவரே !

கள்ளக் கவிஞரே பாடிய பாட்டினில் அள்ளிச் சொரிந்தார் இளிய பொங்கல் ! கள்ளச் சங்கதயில் அரிசியைப் பெற்றிட்ட கனவாண்கள் உண்ணினம் அந்தப் பொங்கல் ! உள்ளமுருகி உடல் உருகிச் செல்வம் உழைத்துச் சூனிக்கும் தொழிலரளி உள்ள பங்கிட் டரிசியையும் இழுங்கு எப்படிப் பொங்குவான் இன்பப் பொங்கல் ? “இஞ்சேரணை உண்ணைக் கல்யாணங் கட்டியே இன்றடன் ஏழு வருஷ மாச்ச மஞ்சளக்கு(கு) ஆறு வயசு மாச்ச நிறுப்பு பொங்கலும் பொங்கிய தில்லையப்பா ! ஒரு பொங்கலும் பொங்க பொங்க வேணும்” என்றால் இந்தமுறை பொங்கல் பொங்க வேணும் என்றால் எப்படிப் பொங்குவோம் ஏழைகள் நாம் ? எந்தன் உழைப்பை அறிந்த அணையிக்கும் எனின்த பெப்பாசை தன்பம் பொங்க ?

மஞ்சளாக் கண்மணி கண்ணத்திற் கொஞ்சி யே
 “உப்பா எனக்கிட்டப் பொங்கலுக்கு,
 மஞ்சள் பரவாடையும் சட்டையுங் கைத்து
 வெடிகளும் வரங்கித் தா !” என்று கேட்டாள்.
 பஞ்சப் பிறவி எனக்கவனின் ஆசை
 வாஞ்சையைப் போக்க வழியில்லையே !
 பிஞ்சக் குழந்தை முகங்கதீனை நானிலாறு
 எப்படிப் பார்ப்பேன் சீ ! என்ன வாழ்க்கை ?
 பக்கத்து வீட்டுச்சீ மரன்பெற்ற ஓளைகள்
 வாண வெடிகள் பல கொழுத்த,
 திக்குப் பிடித்துத் துயரத்துடன் எங்கள்
 செல்வம் அழுசிறுள் என்ன செய்ய ?
 முக்கி முனிகி யுறைத்திடும் நாம் பொங்கல்
 நாள்தன்னும் கொண்டாட மார்க்க மில்லை.
 இக்கு யெம்மைவிட்டு (டி) என்றாலும் எமக்கு (கு)
 இன்பங் தருங்காலம் என்று வரும் ?

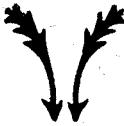
கலைஞர்களுக்கு . . .

திருமிகு பூர்வ்வா தனித் சூவங்களோ, பூர்ண சுதந்திரத்தைப் பற்றிய உங்கள் பேச்சு வெறுங் கடப்படுமே. பணத்தின் ஆதிக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயத்தில், மக்களில் பெரும்பாலோரான உழைப்பாளர்கள் வருமையில் தவிக்கும்போது விரல்விட்டு என்னக்கூடிய பணக்காரர்கள் ஒட்டுண்ணிகளாக வாழும் சமுதாயத்தில், உண்மையும் யதார்த்தமுமான “சுதந்திரம்” இருக்க முடியாது. திரு எழுத்தாளர் அவர்களே, பூர்வ்வாப் பதிப்பாளரோடு உங்களுக்குள் உறவில் நீங்கள் சுதந்திரபானரோடு நீங்கள் பால் உறவு பற்றிய அப்மாக இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் பால் உறவு பற்றிய அப்பட்டமான விபரங்களைச் சித்தரித்துச் சிங்காரம் செய்து தரவேண்டுமென்றும், “புனித” நாடகக் கலைக்கு “அனுபந்த”மாக விபசார வரணணியை வழங்கவேண்டுமென்றும் கோரும் பூர்வ்வா மகாஜனங்களோடு உங்களுக்குள் நீங்கள் சுதந்திரமாக இருக்கிறீர்களா? இந்தப் பூர்ண சுதந்திரம் என்பது பூர்வ்வாக்கள் அல்லது (அராஜகவாதத் தத்துவம் என்பது பூர்வாத் தத்துவத்தின் உட்புற உருவமே ஆதலால்) அராஜகவாதிகளுக்குரிய வெறுந்தொடர் மொழியாகும். சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு, சமூகத்திலிருந்து சுயேச்சையாயிருக்க யாராலும் முடியாது. பூர்வ்வா எழுத்தாளன், ஒவியன், நடிகை ஆகியோருடைய சுதந்திரம், என்பது பணமுட்டைகள், வருஞ்ச ஊழல்கள், விபசாரம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்திருப்பதைத் திரையிட்டு மறைப்பதாகும்.

இம்மலரிலுள்ள குதகவில் வரும் பெயர்கள் சம்பவங்கள் யரவும் கற்பனை.

○ சிறந்த புகைப்படங்கள்
எடுக்கவும்

○ சீனிமா சிலைஞர்கள்
செய்யவும்
சிறந்த ஸ்தாபனம்

அசோகா போட்டோ

மின்சார நிலைய வீதி, — யாழ்ப்பாணம்.

விஜயம் செய்யுங்கள்

★ ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களுக்கும்
★ அரசாங்க பதிப்பகப் பாடப் புத்தகங்களுக்கும்
★ அரசியல், பொருளாதாரம், வினாங்கள், கதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்களுக்கும்
★ தமிழ், ஆங்கில, சிங்கள தினசரிகள், மாத வாரப் பத்திரிகைகளுக்கும்

யாழ்ப்பாணம் பெரியகடையில் ஒரே ஸ்தாபனம்

முபரலசிங்கம் புத்தகசாலை

57, ஸ்தாரியார் வீதி, — யாழ்ப்பாணம்.

கிளைகள்;

37, மின்சார நிலைய வீதி,
பெரியகடை,

பூப்பாணம்.

புகையிரத நிலையம்,
யாழ்ப்பாணம்.

மேட்டர் வயின்டிங்,
ஆபேச்சர் வயின்டிங்,
யந்திர மின்சார
உறுப்புக்களும்
திருத்திக்
கொடுக்கப்படும்.

|
மொடேண்

எலிவக்ரிக்கல்வேக்ஸ்
59, ஸ்ரான்லி ரேட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணத்தில்
சிறந்த தொழில்
ஸ்தாபனம்:

யாழ்ப்பாணம் உலோகத் தொழிற்சாலை

(ஆரியர்களம் - குருநாத
சுவாமி கோவிலுக்கு
முன்னால்)
உரிமையாளர்:
பொ. செல்லத்துறை
45, பகுத்தித்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

G. C. E. சாதாரண உயர்தர வகுப்பு மாணவர்
தமிழ்மொழிப் பாடத்தில்

திறமையாகச் சித்திரேவுதற்கு.

தமிழ் மரபு

(பாடநாற் பிரசர ஆலோசனைச் சபையின்
அங்கீகாரம் பெற்றது)

எழுதியவர்:

... கலைஞர், பொன் முத்துக்குமாரன் B.O.L.
மின் ரூபா: 4-00

— உடு வரத் வெளியீடு

— உடு வரத் வெளியீடு — புத்தகசாலை

பலவர்ண
சித்திர வேலைகளுக்கு
யாழ்ப்பாணத்தில்
சிறந்த ஒவியர்

கே. பத்மர்

விளம்பரப் பலகை
எழுதுவதில்
விசேஷ நிபுணர்
11F, ஸ்ரான்லி வீதி,
மொம்சாக் பில்டிங்,
யாழ்ப்பாணம்.

அச்சு வேலையா?

தொடர்பு கொள்க

ஸ்ரீ பார்வதி

அர்சுதாம்
யாழ்ப்பாணம்
போன்: 689

யாழ்ப்பாண ஜக்கிய வியாபாரச் ஈங்கம்

- * கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலை யத்தாரின் புடவைகளுக்கு பிரதான வினியோகஸ்தர்கள்.
- * தேசிய லோத்தர் சபை ரிக்கற் விற்பனைக்கு பிரதான அமைப்பாளர்.

உங்கள் சகல தேவைக்கும் எம்மிடம் தொடர்பு கொள்ளவுட் தொலைபேசி: 370, 438, & 537.
சித்திரி வீதி,
ம்.

யாழ்ப்பாணத்தில்

சிறந்த அச்சு வேலைகளுக்கு
ஓர் புதிய நிறுவனம்

யாழ்ப்பாண அச்சகம்

91, 93. ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

நவநாகரீக

ஜன்னல் கிறில்கள்

கேற்றுக்கள் உருவாக்க

உடைந்தோ தேய்ந்தோபோன
இயந்தீர உறுப்புக்களை ஒட்டிச்
செம்மைப்படுத்த

வாகனுதிகளைப் பழுதுபார்க்க
ஸ்ரார் எலக்ரிக் வெல்டேஸ் & கராச்

கே. டரனியல் சிறில் சகோதரர்

ஸ்ரான்லி வீதி, வெளிஸ்டன் சந்தி.

எதிர்பாருங்கள்

எஸ். ரி. நாகலிங்கம் ஸ்

லக்ஷ்மி சேலைகளை

உள்ளுர் குழித்தறிச் சேலை

வேட்டி

சால்வை

முதலியவற்றிற்கும்.

உங்களுக்குத் தேவையினால்

நெசவிற்குரிய நூல்வகைகள்

நெசவிற்குரிய உபகரணங்கள்

யாவற்றிற்கும்

எங்கள் ஸ்தாபனத்தீர்து விஜயம் செய்யுங்கள்.

கிறே நூல் கலர் பண்ணுவதற்கு இருத்தலுக்கு 2-50.

ரூபாவும் நூலும் கொடுத்தால் வேண்டிய கலர் நூல்
உடன் பெற்றுக்கொள்ளலராம்.

எஸ். ரி. நாகலிங்கம்
அன் கோ.

கந்தோரை டேட்,

சுன்னகம்.

136